MARJORIE WARBY

Fata din grădina

ALCRIS

M-94

Capitolul 1

— Locul este de pomană, se entuziasmă tânărul agent imobiliar.

Paul Denham îl privi pieziş.

— Ce nu este în regulă cu el?

Robert Archer păru abătut.

— Nimic din câte ştiu. Un bătrân excentric a locuit aici câţiva ani, apoi a murit şi proprietatea a revenit unei nepoate necăsătorite care a murit într-un accident acum câteva luni şi aşa White Ladies a ajuns la vânzare.

Paul privi gânditor casa.

— Aş fi preferat ca logodnica mea s-o vadă înainte de a încheia afacerea. Dar acum este în Australia, spuse el.

Robert se hotărî să împingă vânzarea. Abia recent venise să lucreze la firma unchiului său din oraşul Carchester şi să rateze o astfel de ocazie nu era în avantajul său. White Ladies nu era la îndemâna oricui şi deşi mulţi se interesaseră, ofertele lor erau prea mici faţă de ceea ce stipulau executorii testamentari.

— Dacă vreţi să ştiţi părerea mea, domnule Denham, eu nu v-aş sfătui să ezitaţi, spuse el cu abilitate. Mai avem nişte părţi interesate, dar fiindcă v-am promis-o mai întâi dumneavoastră, când aţi venit aici… săptămâna trecută lăsă el fraza neterminată.

Paul continua să privească acea casă albă cu bârnele ei negre, acoperiş roşu şi coşuri înalte. O casă de formă elizabetană, originară. Tencuiala era crăpată ici şi colo, avea nevoie de reparaţii, dar îi plăcea. îi plăcea foarte mult.

În ciuda faptului că trăise retras ani de zile, pentru Paul avea un aspect de reşedinţă familială. Casa era spaţioasă, fără a fi prea mare, elegantă, fără a fi pretenţioasă. O voia, o voia de când o văzuse prima oară şi-i scrisese Rosaliei imediat, descriind farmecul lui White

Ladies. „O casă pe care agenţii imobiliari o descriu ca pe o reşedinţă de dorit şi sunt înclinat să fiu de acord cu ei. Stă ferm şi solid pe propriul ei pământ, la marginea unui sat fermecător din Essex. Patru mile faţă de Carchester, două mile faţă de coastă. De la ferestrele de sus se vede estuarul care se lărgeşte către mare. Şase dormitoare, un salon mare, un birou ideal pentru mine la parter, dând spre grădină. Nu pot judeca bucătăria, dar se pare că este rezonabilă, modernizată şi adecvată. Trebuie să închei târgul, sau să pierd casa. Ce părere ai?

Rosalie telegrafiase. „Cumpără".

Uitându-se la casă acum, scăldată în lumina rece a soarelui de martie, Paul fu sigur că prima lui impresie fusese corectă.

Aceasta era casa lui. Casa visurilor pe care o dorise întotdeauna, dar fără speranţa de a o avea până recent, când vânzarea unui roman, scris pe apucate între îndatoririle de profesor la o şcoală pregătitoare, se dovedise a fi un best-seller, iar Paul, cu jacheta lui sport, cu petice de piele la coate, se trezise brusc, incredibil de bogat.

Năucit la început, crezând doar pe jumătate în norocul lui, realizase până la urmă că această carte îl ajutase să se elibereze de elevii lui neinteresaţi de învăţătură. O câştigase şi pe Rosalie de asemenea.

Şi asta se petrecuse surprinzător. De la o întâlnire neprevăzută.

Tom Winters, un coleg profesor de la şcoală şi un bărbat cu succes la fete, după părerea lui, îl târâse pe Paul la o întâlnire.

— Am cunoscut o fată nemaipomenită. Absolut minunată, dar maică-sa cam jandarm, spuse Tom. Am invitat-o pe Rosalie în oraş şi a spus da, dacă vine şi mama ei! Se pare că-i supraveghează pe prietenii fiicei sale... în zilele noastre şi la vârsta ei! Am acceptat de această dată şi ţi-aş fi obligat la nesfârşit dacă ai veni şi tu, bătrâne, să-mi iei jandarmul de pe cap.

Nu prea încântat, Paul fusese de acord şi găsi

descrierea lui Tom în privinţa Rosaliei absolut corectă. Era cea mai drăguţă fată pe care o văzuse vreodată. Micuţă, brunetă şi foarte dulce. După tinerele încrezute pe care le întâlnise în cariera didactică, această fiinţă drăgălaşă şi fragilă, avea un enorm vino-ncoace. Şi pentru Rosalie, Paul era diferit. Înalt, liniştit, cu păr negru şi ochi cenuşii şi calmi, îl prefera lui Tom, care era prea volubil şi tăios în remarce. Dar Paul o admirase doar de la distanţă, trebuind să se ocupe de mama lui Rosalie, care la prima vedere nu părea scorpia descrisă de Tom.

Arăta destul de tânără şi drăguţă ca să fie sora Rosaliei, dar sub acest farmec, Paul detectă o voinţă de neclintit. Era evident că Laura Beatty îşi domina fiica şi toate instinctele ei protectoare erau îndreptate spre interesul Rosaliei.

Rosalie fu încântată de amândoi tinerii la acea primă întâlnire, dar maică-sa nu avea de gând să-i permită să se implice cu nişte profesori amărâţi şi după acea seară, Paul nu mai auzi nimic de ele până când cartea lui devenise un succes.

Fu o totală surpriză să primească o invitaţie la petrecerea împlinirii a douăzeci şi unu de ani de către Rosalie, ce urma să se ţină la unul dintre cele mai elegante hoteluri din Londra şi, o surpriză şi mai mare, să se trezească întâmpinat cu mare efuziune de către mama Rosaliei. Tom, care fusese şi el invitat, nu arăta nicio ranchiună.

— Acum eşti o celebritate, bătrâne. Rosalie este o comoară, dar n-aş vrea-o pe Laura ca soacră, pentru tot aurul din lume!

Dar nici măcar acest avertisment nu-l descurajă pe Paul. Se îndrăgostise de Rosalie şi ea de el. Laura Beatty zâmbea tânărului cuplu cu bunăvoinţă şi totul părea în regulă. Singurul nor la orizont era o excursie deja aranjată a celor două Beatty, pentru vizitarea unor rude în Australia. Rosalie voia s-o anuleze, dar maică-sa fu neînduplecată. Nu era cazul să-l supere pe unchiul Fergus, aşa că trebuia să plece şi în acest răstimp Paul putea să

caute o casă şi să fie gata de nuntă la întoarcerea lor.

Apoi Rosalie sugerase ca Paul să vină cu ele, dar în acel moment acesta avea prea multe treburi în Londra aşa că se despărţiseră, consolându-se unul pe altul că două luni vor trece repede. Dar pentru Paul două luni treceau greu.

Rosalie nu era o bună corespondentă şi scrisorile ei veneau din ce în ce mai rar pe măsură ce treceau săptămânile. Aşa că Paul găsise că umblatul după case era o ocupaţie care-i alunga frustrarea şi singurătatea.

Deveni conştient de privirea plină de speranţă a lui Robert Archer şi, venindu-şi în fire, Paul se hotărî.

— Voi cumpăra casă, spuse el. Vin la biroul vostru, în drum spre Londra, şi clarificăm lucrurile.

Robert strălucea de încântare.

— Nu cred că veţi regreta, domnule Denham. Aşa cum am spus, este o afacere bună.

Paul se uită la grădina prea mult crescută, gândindu-se că ar trebui să se apuce de treabă imediat. îl va ajuta să-i treacă timpul până la întoarcerea Rosaliei şi probabil era ocupaţia de care avea nevoie. În ciuda unui start bun la un nou roman, găsise că îi era greu să se aşeze şi să scrie în starea lui emoţională de acum şi faptul îl deranja. Renunţase la slujba lui pentru a avea timp să scrie şi acum, când avea tot timpul din lume, nu avea inspiraţie. Dar odată cu întoarcerea Rosaliei, lucrurile vor intra în normal, se linişti el.

Viaţa la oraş nu-l atrăgea pe Paul, întotdeauna tânjise după viaţa la ţară. Începu să se plimbe prin grădină, uitându-se la orice cu interes.

În spatele unei terase pavate ce pornea de la uşile din sticlă, o peluză se întindea până la un gard viu şi, peste gard, Paul zări un acoperiş de olane roşii cu un coş înălţându-se deasupra. Se uită întrebător la tânărul Archer.

— O căsuţă? Nu este inclusă în proprietate?

— Nu. nu chiar. A fost casa grădinarului pe când trăia domnul Bond, dar a lăsat-o nepoatei, cu dreptul de a locui la White Ladies pe timpul vieţii ei. După moarte, casa mare

trebuia să fie vândută şi banii daţi organizaţiilor de caritate. Nepoata lui a lăsat prin testament căsuţa însoţitoarei care locuia cu ea la White Ladies şi aceasta, o domnişoară Pretty, locuieşte acum acolo.

— Deci este o problemă! spuse Paul, oprindu-se la o poartă părăginită din gard. Mă temeam eu că trebuie să fie ceva. N-aş vrea o femeie străină care să locuiască practic în grădina mea.

— Sunt sigur că se poate rezolva, spuse Robert, speriat că ar putea să piardă marea lui vânzare. Cred că însoţitoarea domnişoarei Bond s-a mutat în căsuţă doar până se va hotărî ce să facă. Dacă sunteţi interesat, putem face o ofertă să luaţi şi căsuţa. Nu cred că vor fi probleme, termină el, neştiind nimic despre asta.

Faţa lui Paul se lumină.

— În acest caz, spuse el, de ce nu ne-am adresa ocupantei chiar acum şi să stabilim lucrurile?

— De ce nu? spuse Robert. Ar fi de ajutor personalului dumneavoastră dacă le-aţi oferi o locuinţă separată.

Personalul! Paul era surprins. Nu se gândise la asta, dar cu siguranţă va fi nevoie de un ajutor de menaj, fiindcă nu şi-o închipuia pe Rosalie sau pe maică-sa foarte competente la bucătărie, nepărând să fi ridicat vreun deget în viaţa lor.

Dar Rosalie se va obişnui, precis o va face! Moralul începu să i se ridice când remarcă şirurile de narcise ce se înălţau printre tufişuri şi pălării de ciuboţica cucului deja înflorite sub copaci. Începu să-şi imagineze grădina în anii ce urmau să vină. Copii ţopăind şi strigând. Ai lui şi ai Rosaliei.

— N-o cunosc personal pe proprietara căsuţei, spuse Robert împingând poarta ce ducea într-o grădiniţă care înconjura căsuţa. Am venit abia recent din Carchester să lucrez pentru unchiul meu şi încă nu-i cunosc pe cei din satele alăturate, dar din câte ştiu, această domnişoară Pretty a fost crescută într-un orfelinat, aşa încât câteva sute de lire ar fi o mană cerească pentru ea. Nu cred că

vrea să locuiască aici singură. Ce ar putea face?

Paul se simţi uşor tulburat de această informaţie. Fiind genul de om sensibil, n-ar fi dorit să alunge pe cineva de sub unicul acoperiş pe care îl avea. Dar era pregătit să fie mai mult decât generos, aşa încât dorinţa lui de a avea căsuţa să fie în avantajul ei.

Privi căsuţa cu un ochi apreciativ. Solidă şi micuţă cum era, White Ladies nu ar fi fost completă fără ea.

Căsuţa avea acces la aleea care împrejmuia pământul lui White Ladies şi intrarea din faţă, acoperită de trandafiri căţărători, era cu faţa în acea direcţie.

Robert o luă înaintea lui Paul şi ciocăni cu putere în uşă.

O pisică mare ţâşni de sub o grămadă de frunze dintr-un colţ adăpostit şi se opri plină de speranţă lângă cei doi tineri. Paul se opri să mângâie pisica, în timp ce Robert ciocăni din nou.

— Ghinion, se pare că nu este nimeni acasă.

Cu excepţia păsărelelor care ciripeau făcându-şi cuiburi, niciun semn de viaţă. Uşa şi ferestrele erau închise. Era evident că domnişoara Pretty era ieşită.

— Nu are rost să mai pierdem timpul pe aici, spuse Paul iritat. Ce-ar fi să vii cu mine să bem un păhărel? îi propuse lui Robert.

Tânărul Archer acceptă vesel.

— Este un hotel chiar în afara satului, numit Moorings, faimos pentru mâncarea lui. Puţin cam scump, dar merită.

Se întoarseră la maşina lui Paul şi se îndreptară către hotel, care avea priveliştea spre estuar şi era frecventat în acest sezon de cei care făceau iahting şi de pescari amatori.

— Nu prea ai ce face în acest timp al anului, explică Robert. Dar în sezon, locul este plin de turişti.

Moorings era un hotel atractiv, îngrijit şi în stil vechi. Paul trebui să se aplece când intră într-o încăpere lungă, mai curând întunecoasă, dar strălucind de curăţenie, cu un foc de buşteni trosnind vesel într-un cămin de cărămidă.

Pereţii erau ornaţi cu gravuri sportive şi farfurii de porţelan albastru cu alb, ceea ce contribuia la aparenţa veselă a locului. Luară loc şi de la bar le parveni un murmur de voci cu accent specific regiunii.

Mike Holster era un fost soldat, plăcut şi comunicativ până la un punct, vorbind cu uşurinţă despre dictat, dar nefăcând niciun comentariu despre persoane, ceea ce îl făcu pe Paul să-l respecte şi mai mult.

— Da, spuse Ben Freeman. O cunoştea pe Polly Pretty, ultima însoţitoare a domnişoarei Bond. Toţi o cunoşteau în Little Dadsbrook, dar nimeni nu o ştia aşa de bine, cum s-ar zice. Era retrasă. Venea din când în când seara la Moorings.

— Domnul Denham este noul proprietar de la White Ladies, spuse Robert prezentându-l pe Paul şi este nerăbdător să cumpere căsuţa.

— Mă căsătoresc în curând, explică Paul, şi am vrea căsuţa pentru personal.

Fusese uşor uimit să audă că proprietara căsuţei frecventa localul. Nu se potrivea cu imaginea lui despre o casnică de vârstă mijlocie.

— Spuneţi că domnişoara Pretty vine des aici? întrebă el. Vine singură?

— Nu la bar, recunoscu el. Se duce în spate pentru un pachet de ţigări şi flecăreşte cu soţia. Noi credem că se simte cam singură, deşi n-ar admite acest lucru. Nu prea se potriveşte aici. Domnişoara Bond a adus-o de la Londra, a tratat-o ca pe o fiică şi nu a fraternizat niciodată cu localnicii. Amândouă se ţineau deoparte şi acum, dacă domnişoara Bond s-a dus, biata Polly a rămas fără suport. Cred că ar fi bucuroasă să vândă căsuţa.

Apoi, el fu chemat la bar şi Robert spuse că ar trebui să plece. La Carchester se vindeau la licitaţie lucrurile de la White Ladies şi el spuse că trebuia să fie prezent din partea firmei unchiului său, care se ocupa şi de licitaţii.

— Grosul mobilierului este victorian, spuse el. Dar există o piesă sau două care sunt drăguţe, un mic birou, de exemplu, porţelanuri şi ceasuri vechi. Poate merită să

aruncaţi o privire.

Paul nu avea intenţia să cumpere ceva până la întoarcerea Rosalindei, dar neavând ce face în acea după-amiază, se gândi că ar putea să fie distractiv.

Tocmai când el şi Robert Archer erau pe cale de plecare, proprietarul se întoarse.

— Soţia mea mi-a spus că Polly s-a dus la Carchester pentru licitaţia de mobilă de la White Ladies, spuse el privindu-l pe Paul. Dacă vreţi să luaţi contact cu ea, o veţi găsi acolo.

Paul îi mulţumi.

— Presupun că cineva mi-o va arăta? Polly Pretty este numele ei adevărat?

Proprietarul dădu din umeri.

— Acesta este numele pe care l-a primit. A fost lăsată pe treptele unei case de copii cu numele Mary prins cu un ac de siguranţă pe haine. Povestea spune că directoarea a exclamat „Ce drăguţ copil” când a văzut-o, aşa că au numit-o Mary Pretty – drăguţa – care s-a schimbat în Polly când a crescut.

Robert îi spuse lui Paul:

— Nu-ţi face griji, ţi-o reperez eu.

După un prânz plăcut în oraş, Paul se prezentă la casa de licitaţie. Robert Archer sosi şi el şi-şi croi drum prin mulţime, ajungând la Paul care stătea mai în spate.

— Uite-o, şopti el. Aceea este Polly Pretty, cea care stă lângă fata înaltă şi blondă. Nu este chiar aşa drăguţă, nu?

Paul se uită în direcţia indicată. Văzu o fată subţire, îmbrăcată în pantaloni maro mulaţi şi un pulover galben care se potrivea cu părul ei blond şi lângă ea o siluetă dolofană, mai scundă, într-o jachetă de plastic şi cu o beretă bleumarin. Femeia mai scundă putea avea orice vârstă între douăzeci şi patruzeci de ani şi arăta cam limitată şi obtuză. Orice dorinţă de a o recunoaşte îi dispăru, hotărând să lase în seama agenţiei cumpărarea căsuţei.

Deveni conştient că fata cu pantaloni maro îl privea

cu admiraţie, cu ochii ei albaştri, calmi. Îşi feri privirea, ca ea să nu creadă că se uită la ea. Oricum, el prefera brunetele şi ura femeile cu pantaloni mulaţi.

Acum apăru la vânzare un mic birou de scris. Aceasta era piesa despre care Robert menţionase că merită să o ai. Se gândi că Rosaliei i-ar plăcea o astfel de piesă secolul optsprezece, mai ales că avea şi un sertar secret. Intră în licitaţie, care ajunsese la douăzeci de lire.

— Douăzeci şi unu de lire, spuse Paul.

— Douăzeci şi două, se auzi o voce feminină.

Paul se uită surprins. Fata cu pulover galben intrase în licitaţie. Stătea ţinând un catalog şi un creion în mână, părând calmă şi sigură pe ea, chiar enervantă.

Treptat, ceilalţi licitatori se retraseră şi rămase doar duelul dintre Paul şi fată. La treizeci de lire, el se hotărî să renunţe. În fond, nu văzuse obiectul îndeaproape şi poate că nu merita banii. Rosalie nu scria prea multe scrisori, preferând telefonul. Las-o pe fata necunoscută să aibă biroul! Se făcu o pauză, în timpul căreia cel care conducea licitaţia strigă:

— Nu dă nimeni mai mult de treizeci de lire?

Se uită la Paul plin de speranţă şi acesta, într-un impuls inexplicabil, se trezi spunând:

— Patruzeci.

— Patruzeci şi unu, strigă fata cu obrajii înroşiţi acum şi ochii strălucitori, uitându-se sfidătoare la Paul.

— Patruzeci şi cinci, strigă el vesel.

Conducătorul se uită din nou la fată, dar ea rămase tăcută, cu capul aplecat, scriind ceva în catalog cu un capăt de creion.

— Nu mai merge nimeni? întreba acesta. Vândut domnului cel înalt pentru patruzeci şi cinci de lire.

Un tânăr veni să ia numele şi adresa lui Paul. Se continuă licitarea de obiecte, dar Paul nu mai era interesat. Victoria obţinută nu-l mai entuziasma. Nu dădea doi bani pe birou, dar fata trebuie să-l fi vrut mult. Ea nu părea să fi avut bani de azvârlit.

Ei bine, poate că o salvase să facă o cumpărătură

nesăbuită. Era uşor să-ţi pierzi capul la o licitaţie. Ea încă mai avea banii acum, pe când el fusese probabil un prost să ridice licitaţia. Oricine s-ar fi oprit la douăzeci şi cinci de lire.

Începu să-şi croiască drum prin mulţime pentru a-şi examina de aproape obiectul câştigat. Trebui să treacă pe lângă fata blondă, dar domnişoara Pretty dispăruse. În acel moment, fata scoase un pachet de ţigări din buzunarul pantalonilor, puse o ţigară între buze şi începu să se chinuie cu o brichetă care nu funcţiona.

— Permite-mi, spuse Paul şi-şi aprinse propria brichetă, pe care i-o oferi.

— Mulţumesc, spuse ea fără a-l privi.

— Îmi pare rău de birou, se scuză el.

Ea-l privi drept în ochi.

— Nu-ţi pare rău, spuse ea calmă.

— Ce te face să crezi asta?

— Dacă ţi-ar fi părut rău, m-ai fi lăsat să-l am.

— Îl vrei chiar atât de mult?

Ea dădu din umerii slăbuţi.

— Nu are importanţă. Acum plec. Era unicul lucru pentru care venisem.

Paul o conduse spre ieşire.

— Aşteaptă, te rog! Dacă ţii atât de mult la birou, permite-mi să ţi-l trimit la adresa dumitale. Cred că înseamnă mai mult pentru dumneata decât pentru mine. M-am gândit că poate i-ar plăcea logodnicei mele, dar întrucât nu ştie nimic despre asta, nu va fi dezamăgită. M-aş simţi mult mai bine dacă ai accepta…

Fata îl privi cu surprindere şi răceală.

— Sigur, nu. N-am auzit niciodată ceva atât de fantastic. L-ai câştigat în luptă cinstită. Biroul este al dumitale.

— Poţi să-l ai la preţul ultimei licitaţii, propuse el.

Ea zâmbi cu exasperare.

— Sunt sigură că vrei să fii amabil, dar nici nu-mi trece prin cap să iau biroul acum. Mulţumesc oricum.

— Deci nu-ţi pasă că l-ai pierdut?

— Nu mi-aş permite să-mi pese. Eu pornesc cu gândul să obţin ceea ce doresc, dar dacă nu reuşesc îmi spun că nu-mi pasă. Asta te scuteşte de o grămadă de lacrimi şi de neplăceri. Bună ziua.

Când ea porni spre scuarul însorit, el se încruntă uşor.

Fata şchiopăta uşor. Ce păcat!

Ea se aşeză la coadă pentru autobuz, stând cu indiferenţa răbdătoare a cuiva obişnuit să aştepte.

Paul, cu propria maşină parcată în scuar, îşi dori să fi putut să-i ofere să meargă cu maşina. Însă se simţea prost din cauza biroului. Când participase la licitaţie o considerase ca pe un joc. Acum nu mai era fericit deloc. Fata fiind şchioapă, îl făcea să se simtă şi mai rău. Poate că nu era o invaliditate permanentă, se încurajă singur, poate îşi scrântise piciorul. Oricum, se hotărî să nu-i facă propunerea de a o duce acasă. Ceva în acei ochi albaştri şi reci îl avertiza că ar interpreta greşit. Faptul că-şi menţionase logodnica putea fi considerat de ea ca o gafă. Oh, mai bine să uite acest incident, să se întoarcă la Londra şi să-i propună lui Tom să-şi petreacă seara împreună. Sau ar putea să-i scrie Rosaliei că acea casă a visurilor era acum a lui şi va fi în curând şi a ei. Ar putea să-i spună chiar despre birou. dar atunci, îi apăru imaginea unei fete cu părul de culoarea narciselor, şchiopătând uşor.

Înapoi în apartament, Paul luă portretul Rosaliei înrămat în argint şi privi faţa zâmbind spre el.

— Vino repede acasă, se rugă el cu disperare. Am nevoie de tine. Te vreau.

Dar faţa Rosaliei continua să zâmbească şi într-un fel, zâmbetul ei păru dintr-odată zadarnic.

Când puse înapoi fotografia, zări pe birou o telegramă, pusă acolo de femeia care făcea curăţenie. De la Rosalie, bineînţeles. Probabil îl anunţa ora sosirii. Dar telegrama spunea „Nu cumpăra casă, Rosalie”.

Se uită tâmp la mesaj, cuprins de dezamăgire.

Oricum, era prea târziu. Nu mai putea da înapoi. White Ladies era a lui şi Rosalie trebuia s-o pună la punct.

Dar sperase atât de mult să fie la fel de încântată ca el.

Dar când va vedea locul, va fi atrasă de farmecul lui, cu siguranţă. Dar cine sau ce o făcuse să se răzgândească? Maică-sa? Păru să audă tonul rece, detaşat al fetei înalte de la Carchester spunând: „Nu mi-aş permite să-mi pese. Pornesc cu gândul să obţin ceea ce doresc, dar dacă nu reuşesc, îmi spun că nu-mi pasă. Asta te scuteşte de o grămadă de lacrimi şi de neplăceri”.

Poate că avea dreptate.

Capitolul 2

Două zile mai târziu Paul primi o scrisoare de la agenţia imobiliară care regreta că domnişoara Polly Pretty nu avea intenţia să vândă căsuţa ei.

Paul fu nefiresc de scandalizat.

Fusese foarte generos în ofertă, deoarece îl impresionase povestea femeii şi dorise s-o ajute, dar aceasta îl refuzase prosteşte.

Supărarea lui era şi mai mare, fiindcă încheiase târgul pentru White Ladies înainte de a fi sigur că putea cumpăra şi căsuţa.

Îşi imaginase comentariul Laurei Beatty: „Bietul Paul. Atât de nepriceput în afaceri”.

Firma lui Archer renunţase prea uşor, ar fi trebuit să insiste mai mult asupra proprietarei. Nu se deranjaseră prea tare. Trebuia să se ducă personal să discute cu domnişoara Pretty, hotărî Paul. Probabil că femeia nu era proastă în fond, încercând să ridice preţul.

Paul îşi alimentă maşina cu benzină şi o porni la drum, oprindu-se doar să telefoneze la Moorings şi să-l roage pe Ben Freeman să-i trimită un mesaj domnişoarei Pretty, anunţând-o că soseşte. N-avea chef să găsească închisă casa de data aceasta şi doar pisica să-l primească.

Ploua când ajunse la Little Dadsbrook, dar satul arăta tot pitoresc, cu căsuţele lui grupate în jurul scuarului, cu biserica înălţată pe un deal şi Moorings la celălalt capăt, dominând estuarul. White Ladies era la o milă de sat. Un loc izolat pentru o femeie care trăia singură.

Paul parcă în aleea din afara casei domnişoarei

Pretty. Locul era la fel de liniştit ca înainte, doar cu păsărelele ciripind şi scormonind prin verdeaţă şi nici urmă de pisică.

Poarta scârţâi când o împinse şi domnişoara Pretty, evident că-l aşteptase, deoarece uşa se deschise când el păşi pe poteca scurtă.

O voce rece şi ciudat de familiară spuse:

— Domnul Denham? Am primit mesajul dumneavoastră prin Freeman. Vă rog să intraţi. Este o după-amiază oribilă.

Paul înlemni, surprins.

Stând în prag, în aceiaşi pantaloni maro şi pulover galben era fata cu care vorbise la licitaţie.

— O. O caut pe domnişoara Pretty, începu el.

— Eu sunt Polly Pretty, zâmbi ea.

— Dar credeam. mi s-a spus că persoana care stătea lângă dumneata în sala de licitaţie este proprietara căsuţei.

Zâmbetul se lărgi.

— Era doamna Hammett. Ea a fost liberă de la muncă toată ziua, dar doarme aici să-mi ţină companie, fiindcă nu-mi place să fiu singură noaptea. Această casă este foarte izolată.

— Cu atât mai mult ai un motiv să o vinzi, spuse prompt Paul.

Zâmbetul dispăru.

— Dacă aş fi ştiut cine erai, în cealaltă zi, te-aş fi scutit de un drum.

El încercă cel mai prietenesc zâmbet.

— Dacă tot sunt aici, aş putea intra să discutăm?

— Bineînţeles. Dar îţi vei pierde timpul.

Ea se dădu la o parte pentru a-l lăsa să treacă, dar în momentul în care intră, Paul simţi o lovitură în cap şi se clătină.

— Oh! strigă ea alarmată. Ar fi trebuit să te avertizez despre grindă. Am uitat că eşti aşa de înalt! Te simţi bine?

— N-am nimic, minţi el, deşi simţea că încă îi vâjâie capul de la lovitură.

— Lasă-mă să-ţi iau haina şi s-o atârn. Vino şi aşază-te, este mai sigur. Grinzile din casă sunt cam joase, ştiu din proprie experienţă. Şi camerele sunt foarte mici. Chiar nu înţeleg de ce vrei să cumperi căsuţa. Sper că vrei o ceaşcă de ceai? întrebă ea părând brusc nervoasă.

— Te rog, nu te deranja.

— Niciun deranj. Tocmai făceam pentru mine. şi şchiopătă spre uşa care ducea în bucătărie.

Paul se aşeză pe un fotoliu de lângă cămin, ca să se ridice apoi repede, pentru că cea pe care o crezuse o pernuţă scoase un mieunat.

Se aşezase pe pisică. Vai ce situaţie absurdă!

Polly se grăbi să se întoarcă.

— Oh, Doamne!... nu l-ai văzut pe Whiskers? Vino aici, băiete! Bietul de tine.

Se aplecă în genunchi pentru a alinta animalul scandalizat. Arăta mai multă grijă faţă de pisică, decât faţă de el, care fusese cât pe ce să-şi spargă capul, gândi Paul cu ironie.

Polly se ridică în picioare cu motanul în braţe.

— Whiskers este prietenul meu şi cel mai bun companion, explică ea; a fost al naşei, dar acum este al meu.

— Naşă?

— Domnişoara Bond. Am privit-o întotdeauna ca pe naşa cea bună din poveşti. Cred că bârfele satului ţi-au ajuns la ureche. Ei bine, domnişoara Bond a fost minunată pentru mine, dar nu ştiam cum să mă adresez ei. „Domnişoara Bond” era prea protocolar şi ea a sugerat „naşă”. Oh, ibricul! exclamă ea când fu întreruptă de un fluierat din bucătărie.

Whiskers veni şi se aşeză lângă el, uitându-se la Paul, până când el înţelese despre ce este vorba şi se mută pe alt scaun. Imediat motanul sări pe locul care îi fusese ocupat şi se instală confortabil.

— Te-a dat la o parte? întrebă Polly când se întoarse cu o tavă încărcată. El consideră că acest scaun este al lui. S-a obişnuit să stea pe el de când eram la White Ladies.

Este răsfăţat doar cu mine, care îi fac toate poftele.

Paul îi luă tava din mână.

— Unde vrei să o pun?

— Pe măsuţa joasă de lângă foc. Este cam răcoare în această după-amiază, nu crezi? Lapte şi zahăr?

— Te rog.

— Toţi bărbaţii pun lapte şi zahăr, nu? Cel puţin eu nu am întâlnit niciun bărbat care să nu pună zahăr.

Se observa că era cuprinsă de nervozitate, după cum încerca să converseze.

Paul o observa pe furiş în timp ce era ocupată cu aranjatul ceştilor. Trăsături nete, piele curată, faţa fără pic de machiaj. Păr frumos. Neglijentă la înfăţişare până la indiferenţă, fata nu avea impactul frumuseţii strălucitoare a Rosaliei, dar era atrăgătoare într-un mod ciudat. Păcat de defectul fizic.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Polly spuse:

— Am căzut dintr-un leagăn la orfelinat, când eram mică. Nu mă îndoiesc că ai observat că sunt şchioapă. Oasele nu s-au sudat cum trebuie. Nu este chiar un handicap, dar nu pot dansa decent. Nu că ar avea importanţă fiindcă, oricum, nu sunt expertă la dans.

Îi întinse o ceaşcă de ceai, sfidându-l să nu o compătimească.

— Nu am observat, minţi el.

Ea zâmbi superior, cu acel zâmbet care-i spunea că nu îl crede şi-i întinse o tavă:

— Îţi recomand prăjiturile. Le-am făcut eu şi ştiu că sunt bune. Nu cred în falsa modestie. Am defectele mele, dar sunt o bună bucătăreasă.

— Soţul dumitale va fi un norocos, spuse el.

— Soţ! Cine ar exista pe aici care să se însoare cu mine? râse ea.

— Atunci, de ce stai?

— Unde m-aş putea duce?

— Ai o lume întreagă de ales, spuse el.

— Nu înţelegi. Nimeni nu înţelege. scutură ea din cap.

— Vinde-mi casa şi fă o excursie în jurul lumii. Te vei distra minunat, domnişoară Pretty.

— Numele este Polly, spuse ea.

— Te-ai distra minunat, Polly. O fată tânără ca dumneata n-ar trebui să stea singură în pustietate. Nu este firesc şi nici bine. Ieşi şi cunoaşte oamenii, vizitează alte ţări, găseşte aventura. vraja, dragostea.

— Nu pot.

— Dacă este vorba de bani, îmi pot mări oferta.

— Nu este vorba de bani. Mi-e frică.

— Frică. De ce?

— Presupun că de viaţă. Am fost crescută într-un orfelinat şi apoi m-a luat naşa. Nu poţi obliga un animal care a trăit toată viaţa într-o cuşcă să iasă în sălbăticie. Am trăit toată viaţa într-o cuşcă şi acum, când uşa este deschisă, mi-e teamă să mă aventurez în afară. De aceea nu vreau să vând căsuţa. Naşa mi-a lăsat puţini bani, suficienţi să mă descurc, nu prea a avut ce să-mi lase fiindcă averea unchiului nu era a ei şi a trecut la alţii când ea a murit. Dar aici mă simt în siguranţă – ca un iepure în vizuină şi nici banii dumitale, nici insistenţa nu m-ar scoate afară. Acum înţelegi?

— Da, spuse el rar. Cred că da.

— Majoritatea oamenilor nu înţeleg. Ei cred că sunt nebună.

— Cred că te vei schimba, spuse Paul. Suferi din cauza şocului şi a morţii, pe moment, dar vei trece peste asta. Până atunci, îi zâmbi el încurajator, nu voi încerca să te forţez să-ţi vinzi casa. Bine?

Spre consternarea lui, ochii ei se umplură dintr-odată de lacrimi şi ea se căută în buzunarul pantalonilor după o batistă.

După o secundă, Paul spuse ca să înlăture jena:

— Ai dreptate. Eşti o bucătăreasă foarte bună. Aceste prăjituri sunt delicioase.

— Îmi pare rău că sunt prostuţă. A fost din cauză că eşti înţelegător, vreau să spun, zâmbi ea slab. Dacă mă voi hotărî vreodată să vând căsuţa, dumitale ţi-o voi vinde.

— Batem palma?
— Da, fu de acord Polly.
Ea îl privi cu respect.
— Trebuie să fie minunat să fii un autor faimos.
Brusc, Paul îi spuse că nu fusese faimos suficient timp ca să-şi dea seama şi că viitoarea lui carte va fi probabil un eşec şi se va întoarce de unde pornise.
— De unde?
— Predau băieţilor dintr-o şcoală pregătitoare.
— Îţi plăcea?
— Da şi nu. Voiam mai mult timp ca să scriu şi acum când am, nu pot scrie, îi explică el, întrebându-se de ce îi spunea ceea ce nu spusese nimănui.
— Înţeleg. Cred că atunci când te vei instala la White Ladies vei fi în stare să scrii din nou.
— Aşa sper şi eu.
— Este o drăgălăşenie de casă şi-mi pare bine că vei locui aici cu soţia.
— Şi mie îmi pare bine. Şi sunt bucuros că o să fii vecina noastră.
— Chiar dacă nu o să obţii casa mea? întrebă ea, plăcut surprinsă.
El râse.
— O să-ţi citez cuvintele: „Pornesc cu gândul să obţin ceea ce doresc, dar dacă nu reuşesc îmi spun că nu-mi pasă”. Îmi spun că nu-mi pasă prea mult de căsuţă. Şi oricum, mă aştept s-o obţin într-o zi, adăugă el încrezător.
Se ridică, fiind cât pe ce să se lovească din nou cu capul de grindă. Când îl conduse în antreu, ea spuse cu nonşalanţă:
— Ţi-am citit cartea.
El se opri din îmbrăcatul pardesiului.
— Ţi-a plăcut?
— Nu.
— Cel puţin eşti sinceră, râse el scurt, uşor dezamăgit în sine.
— Era prea tristă, spuse ea simplu.
— Fugi de realitate?

— Trebuie să fii foarte fericit ca să-ţi placă şi cărţile triste, spuse ea. M-am identificat cu eroina. Voiam ca lucrurile să fie bune pentru ea. Puteai să faci asta foarte uşor. Erai ca un Dumnezeu, aveai soarta ei în mâna dumitale. dar ai condamnat-o la singurătate şi suferinţă. Nu te voi ierta niciodată pentru asta. Când am ajuns la sfârşit, am plâns.

— Nu puteai să-mi faci un compliment mai mare, spuse el blând.

— Nu este niciun compliment. Îmi plângeam de milă, fiindcă Margaret îmi amintea de mine. Era o fată de nicăieri şi ea, îţi aminteşti? Nu ştia cine i-au fost părinţii. Ai dreptate, să ştii, bărbaţii nu se înghesuiesc să se însoare cu o fată fără căpătâi.

— Greşeşti! spuse Paul. Nu din acest motiv s-a însurat cu ea. Era căsătorit şi nu-şi putea părăsi nevasta, deoarece o iubea şi pe ea.

Polly oftă.

— Cred că ai dreptate. Dacă ar fi trecut peste nevastă şi băieţelul lui, nu ar mai fi fost de admirat. Poate crezi că sunt sentimentală, zâmbi ea, dar mi-aş fi dorit ca după ce ei au hotărât să nu se mai vadă, să fi avut şi ea o speranţă de fericire.

Paul o privi gânditor.

— Ştii că este o idee interesantă? spuse el rar. Chiar şi cei care au cumpărat drepturile de autor pentru film mi-au spus acelaşi lucru. Ziceau că sfârşitul este prea trist şi voiau să-l schimb. Nu văd cum aş face asta fără a denatura sensul cărţii. Dar Polly. este o idee!

— Era tânărul acela care i-a salvat când se pierduseră pe munte, spuse ea repede. Ar putea apare din nou, după ce Margaret se desparte de John. Vocea lui la telefon, poate. cerându-i să se întâlnească cu el. orice. dar dă-i o rază de speranţă femeii.

Impulsiv, Paul îi prinse mâinile într-ale lui.

— Eşti un geniu, Polly! Mi-ai rezolvat problema care mă deranjează de săptămâni întregi. Asta-i soluţia, spuse el, lăsându-i mâinile.

— Dacă ţi-am dat o idee bună, mă bucur. Este un sfârşit care cred că-mi place.

— Dumitale şi armatei celor care fug de realitate şi cer un final fericit, spuse Paul. Eu prefer realitatea poveştilor cu zâne.

— Eu prefer basmele, ripostă ea. Am avut parte de destulă realitate. Când naşa a venit la casa de copii, eu rămăsesem acolo să ajut după ce am crescut şi m-a întrebat dacă vreau să vin să locuiesc cu ea într-o casă la ţară, n-am putut crede. A fost ca un basm pentru mine. Dar nu a durat mult. Mai puţin de trei luni, sfârşi ea, întristându-se.

— Îmi pare rău, spuse Paul cu blândeţe. Dar dă-ţi timp. Eşti tânără şi adaptabilă. Viaţa încă mai are multe să-ţi ofere. O să vezi.

Ea zâmbi vag.

— Aşa sper, domnule Denham.

— Numele este Paul, îi spuse el.

— Cred că este mai bine să-ţi spun domnul Denham, replică ea cu afectare.

— De ce, mă rog?

Ea ezită.

— Eşti cu mult mai mare ca mine, ezită ea.

— Şi câţi ani crezi că am? întrebă el vexat.

Ea-l privi grav.

— Între treizeci şi patruzeci.

— Voi face douăzeci şi nouă la sfârşitul lunii, spuse el scurt, dacă asta înseamnă bătrân. Dar dumneata?

— Douăzeci şi unu, astăzi.

El se opri în loc, nevenindu-i să creadă.

— Astăzi? Astăzi este ziua dumitale de naştere? Nicio petrecere? Nicio felicitare? Nicio distracţie? Vreau să spun.

— Nu mă simt prea veselă în prezent. Este prea curând după moartea naşei, aşa că nu am spus nimănui. Cred că doamna Webber, directoarea de la casa de copii, s-ar putea să-şi amintească, dar este o persoană ocupată. Oricum, nu am rude din câte ştiu şi nici prieteni, aşa că nu

are importanţă. Mi-a făcut plăcere să te văd. Dumneata ai fost petrecerea mea de aniversare.

Impulsiv, el spuse, mişcat de comparaţia dintre aniversarea celor douăzeci şi unu de ani ai Rosaliei şi ai acestui copil abandonat:

— Hai cu mine în seara aceasta – cină la Moorings, cinematograf în Carchester sau Londra, dacă vrei. După aceea te aduc acasă. Trebuie să sărbătoreşti cumva această aniversare.

— Am făcut-o deja, m-am întreţinut cu un autor faimos.

— Am vorbit serios. Ce spui?

— Drăguţ din partea dumitale, dar nu pot.

— De ce? întrebă el, atrăgându-l foarte tare ideea acestei ieşiri.

— Ar exista bârfe, spuse Polly neînduplecată.

— Prostii!

— Nu cunoşti acest sat şi trebuie s-o ai în considerare şi pe logodnica dumitale.

— Rosalie ar înţelege. Bineînţeles că îi voi spune.

— Rosalie, repetă Polly. Ce nume drăguţ! Rosalie şi Paul. spuse ea visătoare, apoi se înroşi şi reveni la realitate. Uite, s-a oprit ploaia şi a ieşit soarele. Sunt aşa de bucuroasă. Sentimentele mele sunt legate de vreme. Nu rămân niciodată nefericită când soarele străluceşte.

Paul încă întârzia pe verandă.

— Nu-mi place să te las aşa singură în ziua de naştere.

— Îl am pe Whisker, râse Polly, şi mai târziu mă duc la Moorings să petrec o oră cu doamna Freeman. Este foarte bună cu mine de când sunt pe picioarele mele şi doamna Hammett vine la noapte. Aşa că nu sunt chiar singură.

— Ah! exclamă Paul. Femeia micuţă de la licitaţie, cu bereta albastră. Nu prea cred că ai multe de discutat cu ea, nu-i aşa?

— Doamna Hammett este o scumpă, zâmbi Polly cu afecţiune. Face menaj cu ora la diferite case din

vecinătate. Făcea treabă şi la naşa. Ţi-aş recomanda-o şi pentru White Ladies. Este cinstită şi harnică. Vrei să vorbesc cu ea?

— Vom avea precis nevoie de cineva. Dar până vine Rosalie, voi mânca la Moorings. Dacă vrea să vină să facă ordine din când în când, ar fi în regulă.

Polly încuviinţă din cap.

— Îi voi spune. Este foarte ataşată de White Ladies, ca şi mine. Dar fiind atât de aproape, poate veni să-ţi pregătească micul dejun, dacă doreşti.

— Pare o idee excelentă, spuse el, nevenindu-i încă să plece. Şi sigur nu vrei să vii cu mine?

— Foarte sigur, dar mulţumesc, oricum.

— La revedere şi la mulţi ani!

— Îţi mulţumesc şi îţi mulţumesc că ai venit. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Rămase în prag până când el intră în maşină şi-i făcu cu mâna de la revedere.

În loc să se întoarcă la Londra, Paul ocoli proprietatea şi se duse la White Ladies. Voia să măsoarea încăperea pe care şi-o alesese drept birou pentru a-şi căra lăzile cu cărţi şi ceva mobilier din Londra. Când vârî cheia în broască, începu să se simtă încântat că va locui într-o casă atât de frumoasă. Nu-şi făcea griji în privinţa Rosaliei, deşi aceasta îi telegrafiase să nu mai cumpere casă, era încrezător că de îndată ce o va vedea se va îndrăgosti de locuinţă.

Şi-ar fi dorit ca Polly să fi mers în acea seară cu el. Sugestia ei pentru revizuirea finalului cărţii merita să fie aplicată. Dar probabil că avusese dreptate spunând că oamenii ar putea bârfi. Nu era înţelept să fie văzut cu fata din grădină, acum când Rosalie era departe.

Primul lucru pe care-l văzu când intră, fu biroul antic. Stătea stingher în mijlocul holului mare, acolo unde îl lăsase când îl adusese de la licitaţie.

Îl privi posomorât, amintindu-şi nerăbdarea lui Polly de a-l avea şi atunci îi veni o idee. În fond, ea merita ceva!

Rupând o pagină din agenda lui, scrise:

„Toate urările de bine pentru împlinirea celor douăzeci şi unu de ani de la White Ladies" şi vârî bucata de hârtie într-o despărţitură a biroului.

Următoarea problemă era cum să ducă obiectul fără a fi văzut. Uitându-se pe fereastră, o văzu pe Polly urcându-se pe bicicletă şi plecând.

Bun! Plecase. Asta era şansa lui.

Luă biroul, îl puse în portbagajul maşinii şi conduse încet până la aleea din spate, după care îl puse sub verandă, rugându-se să nu plouă până la întoarcerea lui Polly.

Apoi se grăbi să se întoarcă la maşină, întrebându-se cum va primi Polly acest lucru. Spera să-l accepte ca dar de aniversare.

Petrecu următoarea săptămână mutându-se la White Ladies, dar nu se zărea nici urmă de Polly şi află de la Freeman că ea plecase la Londra, la Waterloo House, casa de copii unde fusese crescută. O rugase directoarea să se întoarcă s-o ajute, până va fi găsit o nouă asistentă.

Doamna Hammett avea grijă de pisică şi casă în lipsa ei, iar Paul se miră de ce se simţea uşurat în loc de supărat, când auzi că ea intenţiona să se întoarcă.

Biroul dispăruse de sub verandă, îi făcu lui plăcere să observe, dar nu primise nicio apreciere a gestului lui din partea fetei.

Nu că ar fi voit cine ştie ce, dar un simplu bilet de la ea, ar fi fost apreciat.

Încercă să nu dea importanţă faptului. Polly nu era ca celelalte fete şi asta îl interesa la ea, dar nu avea intenţia să facă niciun pas care să ducă la amiciţie. Rămânea la latitudinea ei. Înainte de întoarcerea lui Polly, venea Rosalie şi la bucuria revederii, orice alt gând privind acea fată îi ieşi din minte.

Capitolul 3

Rosalie era şi mai încântătoare decât şi-o amintea şi când o zări, se înflăcăra din nou. Era atât de minunată această fiinţă micuţă cu pielea ca o piersică şi buzele trandafirii.

După ce formalităţile vamale fură îndeplinite, ea i se aruncă în braţe şi fără a-i păsa de spectatori, îl sărută tare pe gură.

— Rosalie! Scumpa mea! murmură el, apoi nu mai putu spune nimic până când ea se retrase râzând, puţin copleşită de căldura îmbrăţişării lui.

— Ce bucuros sunt că te văd! strigă el, ţinând-o de talie. Credeam că nu o să mai apuc ziua asta!

— Cum poţi să spui aşa ceva? îi reproş Rosalie. Uitasem cât eşti de puternic. Ca un urs, un urs foarte drăguţ, adăugă ea întorcându-se spre maică-sa, care stătea deoparte. Este minunat să te văd, Paul. Cum arată casa? Când ne ducem să vedem White Ladies? Ce nume drăguţ?

Paul spuse:

— Chiar acum, dacă vrei. Maşina mea este aici. După ce terminaţi cu bagajele, putem pleca. Eu am renunţat deja la apartamentul din Londra şi locuiesc acolo până vii tu s-o mobilezi. De unde ţi-a venit ideea să renunţ la casă? Oricum, era prea târziu, dar m-a deranjat.

Rosalie îl trase înapoi, până când maic-sa se îndepărtă şi nu putea auzi.

— De fapt, a fost ideea în muchii. S-a răzgândit în privinţa faptului de a se îngropa la ţară. Şi mai ales în Essex, care nu este prea frumos ca peisaj… Eu sunt o persoană foarte cosmopolită, dragule. îi era teamă că s-ar putea să mă plictisesc.

Enervat de amestecul Laurei Beatty, el spuse:

— Am cumpărat casa şi locuiesc în ea. Cât despre Essex, care n-ar fi pitoresc, este o mare greşeală. Little Dadsbrook este liniştit, recunosc, dar nu cred că te vei simţi îngropată, sau plictisită. Există oraşul Carchester la cinci mile depărtare şi un tren cu care ajungi la Londra, iar cu maşina faci trei ore până la Piccadilly Circus. Dacă ţi se face dor de marile lumini, putem petrece o săptămână cu mama ta în Kensington.

Rosalie scoase un mic râs nervos.

— Printre altele, americanii care au închiriat apartamentul nostru nu vor să plece.

— Adică? întrebă Paul.

Ea-l strânse mai tare de braţ.

— Fiindcă tot ai cumpărat casa – mămica zicea, adică ne întrebam

— De ce nu s-ar putea muta împreună cu noi la White Ladies? Ar fi mai uşor pentru noi să mobilăm locul şi să vedem cum ne place zona, dacă am locui cu tine un timp, înainte de nuntă.

— Şi după aceea? se interesă Paul.

— Oh, dragule, ce importanţă are? spuse Rosalie luând drept sugestie întrebarea lui. Ar fi minunat! Eram îngrijorată s-o las pe mămica singură. Vezi, eu sunt tot ce are, şi-a sacrificat viaţa pentru mine.

— Hei! Nu aşa repede! spuse Paul. Vrei să spui că doreşti ca mama ta să stea cu noi după ce ne căsătorim?

— Da, Paul. Nu asta ai vrut să spui?

— Nu. Mi-e teamă că nu. Nu am nimic împotriva mamei tale, Rosalie. Dar simt că este important pentru un cuplu căsătorit să înceapă viaţa singuri.

Faţa ei drăgălaşă se întunecă.

— Oh, dragule! înţeleg punctul tău de vedere. Dar i-am promis. Vreau să spun, deoarece casa este mare şi tu vei fi închis în birou majoritatea zilei – aş fi bucuroasă cu compania ei. Ea nu va interveni, dragule, îţi promit. Va avea camerele ei separate. nu va interveni niciodată.

— Draga mea, deja a intervenit.

— Cum?

— Încercând să mă oprească să cumpăr White Ladies.

— Doar pentru binele nostru. Doar pentru a ne opri să facem o greşeală.

— Doar pentru că vrea să stea cu noi, dar nu o distrează să locuiască în Essex, nu-i aşa? replică el sec.

Rosalie se îmbufnă.

— Oh, dragă. Nu fi aşa. Nici nu-ţi închipui cât mi-am dorit acest moment. şi am tânjit să te văd din nou.

El o întrerupse cu asprime:

— Şi cum crezi că mă simt eu? Nu mai vreau pe

nimeni, o dată ce vei fi a mea. Hai să ne căsătorim curând. Ce părere ai de săptămâna viitoare. De ce să mai aşteptăm?

— Mi-ar plăcea enorm! Dar n-aş putea, se posomorî ea iarăşi.

— De ce?

— Vezi, mămica şi-a pus tot sufletul să ne facă o nuntă frumoasă.

— Şi dacă nu vrem o nuntă minunată?

— Oh, Paul! Eşti bărbat şi nu ştii ce înseamnă o nuntă pentru o femeie. Mămica vrea să-mi facă o nuntă de care să-mi aduc aminte toată viaţa.

— Nu pot, spuse Paul cu încăpăţânare.

— Doar nu vrei să mă lipseşti de ziua mea cea mare? Şi apoi, nu o putem jigni pe mămica, refuzând generoasa ei ofertă.

— Nu mă interesează sentimentele mamei tale. Dar ale tale? Vrei o paradă a modei?

— Presupun că fiecare fată visează la ziua când va purta o rochie fabuloasă, spuse ea gânditoare.

— Deci vrei o rochie de paradă?

— Da, te rog, dragule.

El se strâmbă, gânditor.

— Presupun că fiind scriitor, eşti romantic, chicoti ea. Dar vreau ca nunta mea să fie o zi memorabilă.

— O fugă a unor viitori însurăţei ar fi la fel de memorabilă.

Ea scutură din cap.

— Trebuie s-o am în vedere pe mămica. I-aş zdrobi inima.

Paul nu credea că inima doamnei Beattty s-ar putea frânge atât de uşor, dar nu voia să facă o problemă din asta acum. Ideea de a împărţi casa cu ea după nuntă era mult mai serioasă decât şederea lui Polly în grădina lui.

Tot ceea ce voia era pace şi linişte cu fata pe care o iubea şi nu bătăi de cap!

Se uită la faţa care îl privea încrezătoare şi nu avu inima să continue subiectul. Vor discuta asta mai târziu.

— Unde este maşina ta, Paul? Jaguarul acela extraordinar de acolo? Super!

Era copilăroasă pentru vârsta ei, gândi Paul cu indulgenţă, nepărând conştientă de problemele pe care le implica o căsătorie. Încrezătoare că totul va fi în ordine dacă ei şi mamei i se va face pe plac. Dar pentru Paul strugurii erau cam acri şi se temea de necazurile care îl aşteptau.

El îşi alungă gândurile negre şi se urcară toţi trei în maşină, râzând fericiţi.

Rosalie era încântată de casă, dar era de aşteptat, gândi îndată Laura Beatty. În prezenta ei dispoziţie, dat fiind întâlnirea cu acest bărbat înalt şi mai curând politicos, totul o entuziasma.

Laurei nu-i păsa prea mult de viitorul ei ginere, dar îi păsa de venitul lui. Financiar, situaţia lui Paul era mai satisfăcătoare decât a curtezanilor precedenţi ai Rosaliei. Deşi n-ar fi recunoscut nici faţă de sine, niciun bărbat n-ar fi fost vreodată suficient de bun pentru Rosalie. Nu suporta gândul ca fiica ei să plece de lângă ea şi să pună pe locul întâi pe altcineva în afară de ea.

Şi ea se măritase pentru bani şi căsătoria nu îi fusese un succes. Fusese o bună gazdă pentru musafirii bogatului ei soţ şi atât. Nu-şi iubise decât fiica, refuzând să facă al doilea copil. Când soţul ei neglijat îşi găsise consolare în braţele altei femei, făcuse pe scandalizata şi refuzase să divorţeze. Când acesta murise, îi lăsase un venit nu prea mare, dar suficient şi Laura începuse să trăiască după bunul ei plac.

Închiriase frumosul apartament din Kensington unui american bogat, în condiţii foarte avantajoase şi făcând pe „săraca”, îşi petrecea mare parte a anului făcând vizite prelungite la diferite rude.

Între vizite, locuiau amândouă la hotelurile de pe coastă, în timpul iernii, când preţurile erau mai scăzute, iar vara făceau croaziere costisitoare, unde se aflau doar bogătaşi, în speranţa că Rosalie şi-ar putea găsi un milionar ca soţ. Fata se îndrăgostea şi se dezdrăgostea

foarte uşor, aşa că Laurei nu-i fusese greu să înăbuşe de la început idilele necorespunzătoare – dar niciun milionar nu le apăru în cale. Când Paul se schimbă peste noapte dintr-un profesoraş amărât într-un romancier celebru, deveni brusc o partidă şi Laura o sfătui pe Rosalie să-l invite de ziua ei. Povestea romantică nu întâmpină nicio rezistenţă, deoarece – deşi Rosalie nu-şi dădu niciodată seama – maică-sa hotărâse că fiica sa ar fi putut nimeri şi mai rău. Deja Rosalie avea douăzeci şi unu de ani, strălucirea primă va începe să pălească şi ar fi fost îngrozitor de greu pentru Laura să-şi păstreze standardul de viaţă dorit din venitul pe care îl aduna. Rudele şi prietenii nu erau doritori să-i ofere vizite lungi, punându-i întrebări stânjenitoare ca de exemplu, de ce nu făcea Rosalie un curs de stenodactilografie şi scris la maşină ca să-şi găsească o slujbă. Laura zâmbea afectat la o astfel de sugestie spunând: „Copila este atât de atrăgătoare încât nu ar merita. Să încerce să facă o şcoală ar fi o irosire de bani”. Ceea ce nu spunea era că n-avea de gând să o lase pe fiica ei să se încurce cu vreun Tom, Dick sau Harry pe care i-ar putea întâlni în vreun birou. Laura cultiva doar oameni pe care-i considera drept relaţii folositoare.

Tom Winters nu intrase în această categorie. Tom îl adusese pe Paul, dar Laura se opusese ca fiica ei să lege o prietenie cu vreunul dintre ei. Rosalie îl plăcuse pe Paul, dar maic-sa o convinsese că nu era potrivit ca soţ, până când, schimbându-se împrejurările, se răzgândise.

Laura îi urma pe Rosalie şi Paul, urcând scara de stejar ce ducea la camerele de sus. Rosalie se oprise pe palier, uitându-se în jos la hol.

— Nu-i aşa mămico, că este o casă drăguţă?

— Nu aşa de mare cum mă aşteptam, răspunse maică-sa, care se simţea cam neglijată.

— Nu este un palat, dacă la asta te referi, spuse Paul amabil, dar suficient de mare pentru nevoile noastre... Apoi, întorcându-se s-o conducă pe Rosalie: camera aceea care dă spre grădină este biroul meu, iar aceea din faţă este dormitorul principal.

Dispărură în dormitor şi Laura o luă spre una dintre aripile casei, uitându-se unde s-ar putea instala. Această aripă oferea multe posibilităţi – un dormitor bun, un salonaş privat cu vedere drăguţă şi bineînţeles propria ei baie. Această debara putea fi transformată într-o baie şi Paul avea de unde să-şi permită costurile.

Cercetarea o mulţumi pe deplin, şi când se întâlni din nou cu Paul şi Rosalie, era zâmbitoare.

— Da, dragii mei, spuse ea. Îmi place casa. Dar mai sunt multe de făcut. Dar va fi o provocare care îmi va place.

— Toate acestea vor fi treaba Rosaliei, spuse Paul. I-am spus că are mână liberă în privinţa mobilării şi decorării. Eu am un nou roman de terminat înainte de a pleca în luna de miere şi nu am timp să alerg după tot ce trebuie. Sunt convins că gustul ei va fi excelent.

Laura îi puse o mână maternă pe braţ.

— Nu-ţi face probleme, dragul meu. Rosalie nu are experienţă în privinţa mobilării unei case, dar voi fi eu aici să conduc totul. Ceea ce îmi aminteşte. Făcu o pauză, privind gânditoare peste balustradă. Am câteva covoare persane care ar arăta bine în hol. Poţi să le ai, Rosalie, spuse ea întorcându-se spre Paul. În acest moment sunt într-un depozit. Nu mi-am lăsat lucrurile de valoare în apartament, ca să fie stricate de chiriaşi. Adevăratele mele valori sunt depozitate, dar putem profita de ele aici.

Paul spuse, nevrând să fie brutal, dar simţind că acum sau niciodată era momentul, că va avea nevoie de aceste comori pentru propria ei locuinţă, o dată ce el şi Rosalie vor fi căsătoriţi.

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

Rosalie se uită îngrijorată la Paul şi apoi la maică-sa.

Laura părea abătută.

— Oh! îmi cer scuze! Credeam că s-a stabilit. că aş putea locui cu voi. Dar bineînţeles, dacă nu sunt dorită.

Vocea îi tremură. Se întoarse repede şi coborî scările, ieşind în grădină pe uşa deschisă.

Rosalie se întoarse spre Paul:

— Vezi ce-ai făcut? Ai supărat-o pe mămica. Tocmai când părea atât de fericită, oferindu-ne acele covoare drăguţe. Oh, Paul, cum ai putut?

El părea stingherit.

— Îmi pare rău, draga mea. Sincer, nu am avut intenţia s-o supăr pe mama ta. Dar trebuia să-mi exprim punctul de vedere mai devreme sau mai târziu. A fost mai bine mai devreme, nu crezi?

Rosalie se îndepărtă de el.

— Ce punct de vedere?

— Ei bine, despre şederea mamei tale cu noi, bineînţeles. Nu cred că va merge.

— Am putea să facem o încercare. Casa este suficient de mare. Ea nu se va amesteca, Paul. N-aş fi fericită avându-te pe tine şi această casă drăguţă, dacă aş da-o pe mămica la o parte, după tot ce a făcut pentru mine, s-a sacrificat. Nu pot să-i fac asta, Paul. Ar fi atât de crud. Precis, tu poţi înţelege.

Paul ezită, simţind că era momentul să rămână ferm, dar neavând puterea să nu fie mişcat de rugămintea Rosaliei.

— Bine, dacă tu crezi că va merge, am putea face o încercare, spuse el în cele din urmă.

— Oh, dragule, mulţumesc! spuse Rosalie azvârlindu-i-se în braţe şi sărutându-l cu foc.

Apoi alergă în grădină s-o anunţe pe maică-sa, urmată mai încet de Paul.

Toţi trei se plimbau acum prin grădină, armonia fiind restabilită. Rosalie remarcă îngrijirea grădinii, închipuindu-şi că cineva lucrase din greu pentru a o aranja. Într-adevăr, Paul lucrase în fiecare seară, iar biroul îi era plin de cataloage de plante şi seminţe.

— Îmi pare rău că am interpretat greşit, Paul, şederea mea cu voi tinerii, spuse Laura când se plimbau pe pajişte. Tocmai i-am spus Rosaliei că dacă nu mă vrei aici, nu mai este nimic de zis. Nu ştiu unde mă voi duce sau ce voi face, dar voi supravieţui.

— Este în regulă Laura. Las-o baltă. Eşti binevenită

să stai cu noi în viitor, dacă doreşti, spuse Paul într-un fel cam aspru.

Laura răspunse repede şi cu adevărată sinceritate:

— Asta aş dori, dragul meu. Foarte mult. Nu-mi pot imagina viaţa fără Rosalie. Voi încerca să nu mă amestec. promit. Şi acum. adăugă ea veselă, hai să cercetăm grădina aceasta frumoasă. Ce dud frumos! Şi ce este în spatele gardului viu, o căsuţă?

— Super! Ideală pentru musafiri, Paul. Nu ne-ai spus despre căsuţă!

— Foarte convenabilă pentru personalul de serviciu. Ştiu o agenţie bună în Londra şi n-ar fi greu să angajăm un cuplu căsătorit să muncească pentru noi, ea să gătească, iar el să se ocupe de grădină şi alte treburi ale casei, se entuziasm Laura înaintând spre căsuţă.

— Îmi pare rău să vă dezamăgesc, deocamdată, dar căsuţa nu-mi aparţine.

Laura se opri, înţepenită.

— Nu? Dar este pe pământul tău.

— Era, o corectă Paul. A fost lăsată prin testament de fostul proprietar al lui White Ladies, nepoatei sale domnişoara Bond, care a avut dreptul să locuiască în timpul vieţii în casa mare şi ea a lăsat căsuţa prietenei şi companioanei sale, o domnişoară Pretty care locuieşte aici.

Laura păru scandalizată.

— Dar este ridicol! Căsuţa este prea apropiată şi este pe pământul tău. Ar fi trebuit să te interesezi înainte de a semna vreun contract, Paul. Deoarece am sfătuit-o pe Rosalie să te îndemne să nu cumperi până ne întoarcem. Nu te pricepi la afaceri, dragă, mă temeam că ai putea fi fraierit!

— Nu am fost fraierit, spuse Paul cu fermitate. Ştiam că această căsuţă nu este împreună cu casa mare, dar speram s-o cumpăr separat.

— Şi nu poţi? întrebă Rosalie ducându-se spre partea din gardul viu. Oh, Paul, este atât de drăguţă. Ca o casă din poveşti. Trebuie s-o avem.

Paul spuse că din nefericire proprietara nu dorea s-o

vândă şi Rosalie păru dezamăgită. Laura, exasperată, se gândi ce prost fusese Paul, acest om cu capul în nori, dar nu făcu niciun comentariu, deoarece prin şederea la White Ladies, situaţia ei financiară se îmbunătăţea substanţial, plus că o va avea în continuare pe Rosalie sub mâna ei. Aşa că oftă şi spuse:

— Păcat. Ar fi rezolvat problema servitorilor foarte satisfăcător. Apropo, cine va face gospodărie, Paul?

— Este o doamnă care lucrează cu ziua, numită doamna Hammett. Ea vine câteva ore de două ori pe săptămână şi-mi pregăteşte micul dejun zilnic. Ne va acorda mai mult timp o dată ce vă veţi muta şi voi aici.

— O femeie cu ziua? spuse Laura, îngrozită. N-ar fi suficient. Nici chiar dacă ar veni toată ziua.

— Nu? se miră Paul. N-aş fi ştiut.

— Nu, spuse Laura. Nu vreau să mă transform într-o femeie de serviciu şi nici Rosalie. Trebuie să găseşti ajutor calificat pentru menaj, două femei care să locuiască aici, cu ajutorul doamnei Hammett poate şi un bărbat pentru grădină.

— Eu sunt bărbatul pentru grădină, râse Paul şi credeam că Rosaliei îi va plăcea să se ocupe de casă.

— Să se ocupe, da, spuse Laura. Dar nu să fie o sclavă! Nu a făcut niciun fel de treabă în viaţa ei şi doar n-o să înceapă acum. Cum se descurca vechiul proprietar?

Paul dădu din umeri.

— În casă se aflau domnişoara Bond, Polly Pretty şi cea despre care v-am spus, doamna Hammett. Nu ştiu dacă mai aveau şi alt ajutor.

— Polly Pretty! Ce nume neobişnuit, spuse Rosalie intrigată. Este numele ei adevărat?

— A fost crescută într-un orfelinat şi a primit numele acela, spuse Paul, urmând să discute cu Polly despre Rosalie.

— Această fată, interveni Laura, această orfană n-ar vrea să vină să lucreze pentru noi? N-ar mai fi o problemă să locuiască în casă. Ştie să gătească?

— Cred că este o bucătăreasă bună, începu el,

amintindu-şi prăjiturile pe care le mâncase la ea.

— De unde ştii asta? întrebă Rosalie.

— Merg chiar acum la ea s-o întreb, spuse Laura cu mâna pe poartă.

— Nu poţi face asta, Laura, se întoarse Paul brusc.

— De ce, mă rog?

— Nu este genul. Iar acum este plecată.

— De unde ştii? întrebă iarăşi Rosalie, studiindu-l.

— Vrei să spui că ar fi prea distinsă ca să facă treburi domestice? vorbi Laura iritată. Nimeni nu mai vrea să lucreze în zilele noastre. O fată dintr-un orfelinat ar trebui să fie bucuroasă să lucreze într-un loc ca White Ladies. Probabil că asta făcea înainte, dar moştenind căsuţa, i s-a urcat la cap.

— Nu era o servitoare, spuse Paul. Era tratată ca o fiică de către doamna care a murit şi încă nu a trecut peste şocul morţii binefăcătoarei ei. De fapt, încă nu s-a decis ce o să facă. Vrea să fie lăsată în pace şi eu nu vreau să intervin. Nu că n-aş vrea să vină să gătească pentru noi. face prăjituri minunate.

— De unde ştii? întrebă Rosalie pentru a treia oară.

Paul râse şi o ciufuli.

— Secretul meu.

— Te rog, Paul, nu glumi.

În timp ce-şi continuau turul prin grădină, Paul îi spuse pe scurt cum o cunoscuse pe Polly şi promisiunea acesteia de a-i ceda lui casa dacă va decide s-o vândă.

Paul ştia cam multe despre această fată, gândi Rosalie cu gelozie. Luase ceaiul cu ea, discutase şi aşa mai departe.

— Linişteşte-te, îi spuse el, văzându-i expresia feţei. Să ştii că nu m-am amorezat de ea.

Rosalie zâmbi.

— Nu mă deranjează că este aici. Dar ne strică intimitatea.

— Nici mie nu-mi place să fie aici, dar nu cred că va sta mult, spuse Paul. O să se mărite.

— Oh, oftă uşurată Rosalie. Are un prieten?

— Nu, din câte ştiu! Dar este tânără, atrăgătoare, are o casă.

— Este atrăgătoare?

— Foarte, glumi Paul. Dar nu ai de ce să te îngrijorezi, eu prefer brunetele.

— Atunci, este blondă?

— Da.

— Vopsită, fără îndoială, interveni Laura. Nu vă faceţi griji copii, lăsaţi-o pe această domnişoară Polly Pretty pe mâna mea. Voi şti eu să negociez.

— Dar nu cred că are nevoie de bani, spuse Paul.

— Fiecare om are preţul lui şi sunt sigură că domnişoara Pretty nu este o excepţie.

Nu toate problemele se pot rezolva cu bani, gândi Paul. Polly voia companie umană şi dragoste.

Capitolul 4

Încăperea pe care Paul şi-o alesese drept birou, era pe palier, în dreptul scărilor. De la masa la care stătea, se vedea pajiştea, iar mai încolo căsuţa lui Polly din spatele gardului viu. Prin ferestrele deschise pătrundea mirosul liliacului înflorit, iar atmosfera calmă era ideală pentru lucru.

Acum, când Rosalie se întorsese, ştia că putea să se aşeze şi să scrie din nou. Rosalie şi maică-sa plecaseră la Londra să aleagă lucrurile pentru casă, după ce discutaseră îndelung şi împrăştiaseră mostre şi cataloage prin toată casa.

Tocmai când începea să scrie, lângă uşa lui se auzi un zgomot puternic de aspirator. Doamna Hammett, desigur. De ce naiba începuse cu palierul, nu ştia că el încearcă să scrie?

Se întoarse în scaun, ca să strige, când privirea îi căzu pe ceva care nu fusese acolo cu o zi înainte – era biroul antic.

Îl copleşi indignarea. Cum îndrăznea Polly să-i respingă daruldorinţa de a fi cumsecade – în acest mod, fără un cuvânt sau semn. Strigă tare:

— Doamnă Hammett!

Zgomotul aspiratorului încetă brusc şi faţa îngrijorată a doamnei Hammett apăru în uşă.

— M-aţi strigat domnule?

— Trebuie să aspiri chiar lângă uşa biroului meu?

— Îmi pare rău, domnule. Nu m-am gândit.

— Să te gândeşti în viitor. Ai înţeles?

— Da, domnule.

— Oh! şi apropo, cum a ajuns biroul aici?

Faţa doamnei Hammet se lumină. Vorbi repede pentru a răspunde întrebării lui Paul.

— Oh, micuţul birou, domnule? întotdeauna stătea aici pe vremea domnişoarei Bond. După licitaţie a sosit la domnişoara Polly din greşeală, cred. Ea i-a spus băiatului care venise cu noul frigider ieri, să-l care aici, în timp ce dumneavoastră şi doamnenele luaţi prânzul la hotel, domnule. Nu am crezut că trebuie să vă spun, fiindcă aparţine acestui loc.

— Înţeleg. Foarte bine, doamnă Hammett. Te rog, pleacă acum şi fă curăţenie pe palier altă dată.

Doamna Hammett plecă în grabă, lăsându-l pe Paul într-o dispoziţie proastă. De fapt, era supărat pe Polly, care profitase de ocazie când el nu era acasă şi trimisese biroul înapoi.

De ce naibii îi păsa că nu acceptase darul lui? în fond, i-l va da Rosaliei, aşa cum plănuise iniţial.

Îşi aprinse o ţigară pentru a se calma, fiindcă orice inspiraţie îi trecuse. Începu să se gândească iarăşi la personajele cărţii, când auzi paşi urcând şi apoi o ciocănitură în uşă.

— Da? întrebă el iritat.

Prin deschizătura uşii apăru de această dată capul lui Polly.

— Deranjez?

— Da.

— Oh! îmi pare rău. Trebuie să fie înnebunitor să vină atâţia oameni când eşti ocupat. Voi pleca.

Exasperat, Paul strigă:

— Dacă tot ai venit, spune ce ai de spus şi pleacă! Am

fost întrerupt continuu.

Polly intră şi închise uşa. Încă purta pantaloni, dar puloverul galben şi-l schimbase cu o bluză de culoarea ochilor ei, deschisă la guler, lăsând privirii un petic de piele fină şi bronzată.

Paul îşi feri privirea.

— Ei bine?

— Ştiu că eşti supărat pe mine, spuse ea. Nu ar fi trebuit să vin! Te-am văzut prin fereastră şi am venit să-ţi mulţumesc pentru birou. Am văzut uşa deschisă şi am intrat, fără să-mi dau seama că nu mai locuiesc aici şi nu mai am dreptul să dau buzna.

— De ce nu mi-ai acceptat darul?

— De ce mi l-ai trimis?

— Trebuia să existe un motiv?

— Aşa cred. Şi cred că-l cunosc pe-al dumitale.

El se sprijini de spătarul scaunului.

— Îl cunoşti? Aş fi interesat să-l aud.

— Îţi pare rău de mine, strigă Polly. Ţi-e milă de mine fiindcă sunt invalidă şi orfană şi nu ştii cine-mi sunt părinţii. Dar nu am nevoie de mila dumitale, domnule Denham şi de a nimănui.

Stătea rece şi arogantă, iritată şi emoţionată în acelaşi timp. Lui Paul îi veni s-o ia de umeri şi s-o scuture.

— Ţi-am trimis biroul fiindcă mi-a părut rău că te-am devansat la licitaţie, spuse el. Fiindcă, evident, însemna mai mult pentru tine decât pentru mine, am vrut să-l ai. Dar fiindcă nu-l poţi accepta în spiritul celor spuse, nu mai este nimic de spus.

Superioritatea lui Polly dispăru. Din nou arăta tânără şi vulnerabilă.

— Nu vreau să mă crezi grosolană, începu ea. Apreciez amabilitatea.

El se întoarse înapoi la birou.

— Subiectul este închis.

— Da, spuse Polly, dar încă întârzia, aşa că el o privi iarăşi.

— Ce mai este?

— Nimic, se grăbi ea să răspundă.

Se întrebase dacă ar îndrăzni să-i propună să-şi aducă logodnica la ceai, într-o după-amiază, la ea acasă, dar tonul lui brusc o făcu să-i dispară curajul. Se întoarse şi deschise uşa biroului pentru a ieşi şi aproape căzu peste fata care stătea afară.

— Oh! strigă Polly, recăpătându-şi echilibrul. Îmi pare aşa de rău.

Paul sări în picioare.

— Rosalie, nu aşteptam să te întorci până diseară.

— Evident! spuse Rosalie cu buzele strânse şi privirea strălucitoare.

Supărat pe sine pentru că se simţea vinovat, Paul spuse:

— Rosalie, ea este Polly Pretty, este timpul s-o cunoşti. Polly, aceasta este Rosalie, viitoarea mea soţie.

— Bună ziua, spuse Polly, zâmbind.

Rosalie o ignoră. Se uita doar la Paul.

— Era o dimineaţă aşa de frumoasă încât m-am hotărât să nu mă mai duc la Londra. Am condus-o pe mămica la gară şi m-am întors. Credeam că-ţi va face plăcere. Nu ştiam că ai alte aranjamente.

Polly şchiopătă de-a lungul palierului şi jos pe scări, nerăbdătoare să scape. Spera ca vizita ei să nu fi cauzat neplăceri. Realiză că n-ar fi trebuit să vină.

Rosalie închise uşa de la birou.

— Aştept o explicaţie! spuse ea.

— Nu fi prostuţă, draga mea, te rog.

— Eu, prostuţă? izbucni Rosalie. Este o prostie să te găsesc închis în birou cu o fată străină, venită de niciunde, o bastardă crescută într-un orfelinat. se ridică isteric vocea ei.

Paul se ridică şi închise ferestrele.

— Este pe pajişte acum! Vrei să te audă?

— Nu-mi pasă! Şi nu-mi pasă ce aude ea.

El se întoarse la birou şi se aşeză.

— Asta trebuia să fie o dimineaţă calmă ca să-mi continuu lucrul. Ţi-aminteşti?

— Ai fi dorit să nu mă fi întors, este clar. Ea nu te-a deranjat!

— Aici greşeşti, draga mea. M-a deranjat, chiar foarte mult. M-a deranjat doamna Hammett cu aspiratorul pe palier. Pe viitor o să atârn un carton pe uşă cu „Pericol. Bărbat care lucrează. Feriţi-vă să-l deranjaţi”.

Rosalie se aşeză pe un scaun lângă uşă.

— Surpriza mea drăguţă s-a dus naibii. Credeam că ar fi plăcut să mâncăm împreună singuri, fiindcă mămica ştie să se descurce şi fără mine... şi am alergat plănuind să-ţi ofer această surpriză plăcută şi mi-am făcut mie una neplăcută!

— Data viitoare când te hotărăşti să te întorci pe neaşteptate, dă-mi mai întâi un telefon ca să mă pregătesc.

Rosalie sări în picioare, indignată.

— Să-ţi telefonez mai întâi? Ca să te asiguri că această Polly pleacă înainte de a apărea eu?

Paul o privi surprins. Era o latură a caracterului Rosaliei pe care nu o cunoştea.

— Doar nu crezi.

— Nu ştiu ce să cred! strigă ea. Ce făcea aici? Păreaţi foarte prietenoşi. Am dreptul la o explicaţie. Nu m-am putut abţine să nu aud frânturi de conversaţie. Ce se întâmplă între ea şi tine?

— Nimic, spuse Paul. Absolut nimic. Ar trebui să ştii mai bine.

— Dar i-ai dat un cadou!

— Pe care ea l-a refuzat!

— Deci, este ceva. Oh, Paul, cum ai putut, izbucni Rosalie în lacrimi.

El se ridică de pe scaun, o luă pe genunchi, îi şterse ochii şi-i sărută gura, spunându-i toată povestea întâlnirii lui cu Polly.

— Şi mi l-a trimis înapoi, sfârşi el de povestit. Dar tu ar trebui să fii drăguţă cu ea, Rosalie. Cred că s-ar simţi recunoscătoare pentru prietenia ta. Pare foarte singură.

— Mulţumesc, dar am toţi prietenii pe care mi-i doresc. Fata este o pacoste, Paul, şi tu ai inima prea bună.

Mămica are dreptate. Trebuie o femeie care să negocieze cu altă femeie.

— Foarte bine, oftă Paul. Dacă aşa simţi tu, nu vom mai discuta. Dar dacă ea este cum spui tu, de ce n-a acceptat biroul?

— Are nişte planuri ascunse, cu siguranţă.

— Apropo, spuse el. Biroul este acela mic de după uşă. Este al tău, dacă îţi place.

— Nu-mi place!

— Dar este fermecător.

— Chiar crezi că aş accepta un lucru de mâna a doua, după ce a fost refuzat de altă fată?

— L-am cumpărat gândindu-mă la tine.

— Descotoroseşte-te de el! ţipă Rosalie. Trimite-l înapoi la casa de licitaţie. Pune-l pe foc sau altceva! Nu suport să-l văd.

— Se pare că astăzi sunt în dizgraţie. Nu pot face nimic ca lumea!

Dispoziţia Rosaliei se schimbă într-o clipă.

— Oh, dragule. Îmi pare rău. Să nu ne certăm. Nu pot suporta. Hai să uităm de acea fată plicticoasă şi de tâmpitul de birou şi să ieşim cu maşina undeva pentru prânz. Să fim doar noi singuri. Gata cu scrisul! Poţi să faci asta mâine.

— Pot? întrebă Paul. Mă întreb şi eu!

— Sigur că poţi, strigă ea. Asta este una dintre frumuseţile vieţii de scriitor, poţi lucra când ai chef.

— Aşa crezi tu? spuse Paul.

Dar până la urmă se înduplecă, spunându-şi că măcar de această dată nu mai conta.

Două zile mai târziu, Polly stătea uitându-se pe geamul de la dormitor, la casa de alături. Nu-i mai văzuse pe ocupanţii lui White Ladies, de la vizita în biroul lui Paul. Spera ca Paul şi iubita lui să nu se fi certat pe seama ei.

Ploua din nou şi gândurile îi erau triste. Dacă naşa ei n-ar fi avut acel accident, tocmai când începuseră să se cunoască şi să se placă una pe alta, poate chiar să se iubească. Naşa, ca şi Polly, nu-şi manifesta sentimentele pe

faţă, dar Polly simţise în sinea ei că o iubeşte, fiindu-i recunoscătoare că o scosese din lumea cenuşie a orfelinatului.

Şi apoi, când începea să simtă că aparţine lui White Ladies, naşa murise pe neaşteptate şi orfana se trezise din nou singură pe lume.

Stătuse o vreme cu Maggie Freeman la Moorings, după care se dusese să locuiască în căsuţă, hotărâtă să stea pe propriile-i picioare. Sperase ca la White Ladies să vină o familie mare şi prietenoasă, oameni care să o includă în cercul lor. Când auzi că Paul Denham, autorul unui roman faimos, era cumpărătorul, fusese interesată şi plină de emoţie. Ar fi fost o experienţă interesantă să cunoască oameni din lumea literară. Dar aranjamentul de la White Ladies o umplu de îndoieli. Putu vedea că nu va exista niciun loc pentru ea acolo.

Paul era logodit, logodnica lui nu o plăcea, iar doamna Beatty, după ce se interesase la doamna Hammett dacă Polly ar veni să le gătească şi fusese refuzată, se comporta ca şi cum ea nu mai exista. Polly simţea că cele două Beatty o priveau de sus – dacă nu-i puteau obţine serviciile, nu o voiau deloc. Problema era, să capituleze, să vândă căsuţa şi să plece?

Dar unde să plece?

Crescută în Londra, în viaţa comună dintr-o instituţie, mutarea la White Ladies fusese o schimbare dramatică. Locuind în acea casă veche şi frumoasă, atât de izolată şi liniştită din inima ţării, cu o femeie drept ghid, filosof şi prieten, Polly se schimbase. Intrase în planurile de viitor ale naşei, dar nu-şi uitase tovarăşele mai puţin norocoase de la Waterloo House şi sugerase ca vara, câţiva copii să-şi petreacă vacanţa aici. Naşa fusese de acord cu ideea, casa având nenumărate încăperi, cu condiţia ca Polly să supravegheze copiii.

Privind peisajul scăldat de ploaie, lui Polly îi veni o idee bună.

De ce nu ar aduce câţiva copii în vacanţă, aşa cum plănuise? Doar doi sau trei o dată, având trei dormitoare în

căsuţă.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât o atrăgea mai mult ideea. Nu s-ar mai simţi singură şi nefolositoare şi Orfelinatul ar ajuta-o cu cheltuielile.

Pentru prima oară, Polly realiză că avea douăzeci şi unu de ani, era independentă şi nu trebuia să dea socoteală nimănui. Acest lucru o hotărî să nu vândă casă, indiferent cât de mult ar presa-o Paul Denham sau cele două femei.

Avea nevoie să se obişnuiască ea însăşi cu această nouă libertate şi oferindu-le câtorva copii de la orfelinat o vacanţă fericită, spera să-şi găsească şi ea fericirea.

Se uită din nou la casa mare dintre copaci şi spuse:

— Regret, oameni buni, dar indiferent ce aţi face sau aţi spune, eu aici rămân.

La sfârşitul acelei săptămâni, Laura Beatty apăru.

Polly îşi spălase părul şi se usca la soare, pe tăpşanul cu iarbă din grădiniţa ei. Totul în jur era plin de tihnă şi Polly se simţea şi ea în pace. Deja primise răspuns de la doamna Webber, directoarea, că Judy, una dintre favoritele lui Polly, urma să vină peste o săptămână.

Când Laura Beatty apăru la poarta din grădină, Polly sări în picioare, scăpându-l pe Whiskas care-i stătea în poală.

— Doamnă Beatty! Ce drăguţ din partea dumneavoastră că aţi venit!

Era încă îngrijorată de apariţia neaşteptată a Rosaliei în biroul lui

Paul şi consideră vizita mamei acesteia ca un semn că lucrurile intraseră în normal. Ştiindu-se înclinată să fie prea rezervată cu străinii, Polly căzu în extrema cealaltă şi se grăbi să aducă un scaun, întâmpinând-o pe Laura cu căldură.

— Tocmai pregăteam un ceai.

— Nu pentru mine. Nu pot sta, o opri Laura.

Polly păru dezamăgită.

— Atunci, vă rog, staţi jos. Scuzaţi-mi înfăţişarea, tocmai mi-am spălat părul.

Era un păr frumos, remarcă Laura, mătăsos şi strălucitor şi era blond natural. Fata era nervoasă. Solemnă, doamna Beatty începu:

— Nu pot să stau prea mult, voiam doar să schimb câteva cuvinte cu dumneata.

— Ce amabilă sunteţi! zâmbi Polly. Sper aşa de mult să fim prieteni cu toţii. Mă simt singură uneori, când doamna Hammett este plecată la muncă. Am întâlnit-o pe fiica dumneavoastră pentru câteva clipe. Este o adevărată frumuseţe. Trebuie să fiţi mândră de ea.

Fără să vrea, Laura era dezarmată. Laudele la adresa Rosaliei îi plăceau de parcă i-ar fi fost adresate ei. O privi pe Polly cu mai multă amabilitate, când aceasta continuă:

— Eram cam nervoasă când am auzit că un autor faimos va fi vecinul meu cel mai apropiat. Mi-era teamă de el şi de prietenii lui, dar dumneavoastră sunteţi aşa de amabilă.

Laura simţi o mustrare de conştiinţă. Nu venise să fie amabilă. Spuse cu voce tare:

— Ne întrebam dacă ai planuri de viitor.

— Oh! Sigur că am, strigă Polly, plină de entuziasm. Am de gând să conduc o casă de vacanţă pentru copiii necăjiţi.

— Ce idee splendidă, draga mea, spuse Laura uşurată. Genul de muncă pe care îl înţelegi şi la care te pricepi. Când vei pleca?

— Dar nu plec, răspunse Polly.

— Nu? Dar unde ai de gând să conduci această casă?

— Aici, spuse Polly.

— Cred că nu înţeleg, o privi Laura năucită. Dar nu poţi face aşa ceva aici! Casa este mult prea mică. Nu vorbeşti serios!

— Ba da. Voi lua la început câte unul sau doi copii şi mai târziu, la vară, câte cinci, şase, instalând corturi în grădină. Copiilor le place campingul. De altfel, doamna Webby este încântată de idee, mai ales că de-abia se descurcă cu copiii. Deoarece mă duc acolo uneori s-o ajut. Şi o aduc mai întâi pe Judy, care a fost foarte tristă când

am plecat ultima dată.

— Dar nu poate veni! strigă Laura, scandalizată. Nu trebuie… vreau să spun că întreaga idee este absurdă!

— Dacă aţi şti ce va însemna pentru Judy, n-aţi vorbi aşa, doamnă Beatty. Unul dintre lucrurile triste dintr-un orfelinat este că nu ai pe cine să iubeşti. Personalul se schimbă prea des. Copiii se ataşează de câte o îngrijitoare sau asistentă şi brusc, persoana în jurul căreia ei îşi concentrează atenţia, nu mai este. Asta are adesea efecte dezastruoase asupra copiilor – coşmaruri, bâlbâieli. acest gen de lucruri.

Laura arăta uşor dezgustată.

— Foarte trist, sunt sigură, dar nu are a face cu noi. Dacă te simţi atât de puternică încât să-i ajuţi pe acei copii, n-ai decât, aducându-i în această căsuţă, mi-e teamă că o să ai un şoc.

Entuziasmul lui Polly primi o lovitură, dar spuse repede:

— Nu mă puteţi opri. Această căsuţă este a mea şi nu am de gând să o vând.

— Am studiat documentele lui White Ladies, începu Laura, pregătindu-se să-şi scoată asul din mânecă. Am descoperit noaptea trecută că, deşi stăpâneşti căsuţa, nu ai dreptul la nicio cale de acces.

— Adică?

— Adică, spuse Laura, este un punct tehnic important pe care doamna Bond nu l-a stipulat când ţi-a lăsat căsuţa. Drumul care trece pe lângă poarta din faţă, aparţine domeniului White Ladies, deci este privat, iar intrarea din spate dă în grădina noastră. Fără permisiunea domnului Denham, eşti prizonieră în propria-ţi casă.

— Nu-mi vine să cred! Şi chiar dacă este adevărat, domnul Denham nu m-ar opri să folosesc drumul.

— Dacă o să aduci aici copii, care o să facă zgomot, precis o va face, spuse Laura. Oh, fată dragă, de ce eşti aşa de încăpăţânată? Trebuie să vinzi casa. Este singura soluţie.

— Nu, răspunse Polly. Nu o voi face.

— Mi-e teamă că va trebui! Acum când ştii că nu ai cale de acces, unica alternativă este să vinzi proprietarului lui White Ladies.

— Nu, nu poate fi adevărat. Oricum, sunt sigură că domnul Denham nu mă va forţa. Mă voi descurca într-un fel. Pot să merg peste câmp până la şosea.

— Şi acela aparţine tot lui White Ladies, spuse Laura, mieros. Când o să ai timp să studiezi lucrurile, sunt convinsă că vei deveni rezonabilă. Domnul Denham ţi-a făcut o ofertă foarte rezonabilă, pentru acest loc care nu are nicio valoare. Mai gândeşte-te, Polly, dar nu prea mult, fiindcă s-ar putea să ne pierdem răbdarea.

— O să-mi consult avocatul, spuse Polly.

— Dacă ai bani de azvârlit, n-ai decât să încerci, însă nu ai nicio şansă de câştig.

— Mulţumesc, voi încerca, o înştiinţă Polly.

O privi pe Laura Beatty cum se îndepărtează şi simţi ca şi cum i s-ar fi tras covorul de sub picioare.

Fusese atât de încântată de planurile ei. şi acum asta!

Dar nu avea de gând să renunţe. Va continua să folosească drumul privat sau nu-şi dacă Paul Denham voia s-o oprească, va trebui s-o facă prin forţă!

Capitolul 5

— Paul, va trebui să faci ceva cu fata aceea, spuse Laura a doua zi dimineaţă, la micul dejun.

Paul îşi ridică ochii de pe ziar.

— Care fată?

— Polly Pretty, desigur.

— Care-i necazul?

Laura îi povesti în detaliu. Rosalie stătea tăcută, uitându-se de la unul la celălalt, neintervenind, ştiind că maică-sa ştia ce face.

Paul asculta doar cu o jumătate de ureche. Era obişnuit cu recitalurile dramatice ale Laurei privind diferitele treburi domestice care până la sfârşit le rezolva fără acordul lui. De fapt, era plăcut surprins să descopere ce plăcut se aşeza viaţa la White Ladies. Casa era complet

mobilată şi arăta bine. Cumpărăturile şi aranjarea le ţinuse ocupate pe Laura şi pe Rosalie, aşa încât el avusese timp să scrie. Rosalie, ca un copil răsfăţat ce pretindea tot timpul atenţie, şi deoarece el nu putea să se învârtă în jurul ei toată ziua, era bucuros că maică-sa era cu ea şi-i ţinea companie.

Serile şi le petreceau împreună, făcând la plimbări lungi cu maşina şi exploarând ţinutul, sau oprindu-se la câte un han atrăgător pentru un păhărel. Laura se eschiva de multe ori în a-i însoţi. Între timp, vecinii începuseră să dea telefoane, iar Laura era în elementul ei, făcând pe gazda, sortând şi clasificând vizitatorii în categorii, cei ce erau contacte folositoare, cei cu care voia să fie bine şi cei care nu meritau să fie încurajaţi.

Faptul că autorul în sine nu era încântat şi nerăbdător să facă astfel de cunoştinţe, îi convenea Laurei de minune. Spunea tuturor că scriitorul este ocupat, că are o carte de terminat şi nu trebuie deranjat. În tot acest timp, Rosalie zâmbea şi era fermecătoare, iar invitaţiile la ceai, cină şi petreceri începură să curgă gârlă.

Paul realiză cu surprindere că era privit ca o mare personalitate şi că era invitat pretutindeni. Deşi el evita să-şi cunoască vecinii, Rosalie îi spuse că va trebui să devină mai sociabil, fiindcă în curând trebuia să primească.

Acum, în timp ce Laura vorbea despre o oarecare altercaţie pe care o avusese cu Polly, el, cu ochii încă pe ziar, obicei neaprobat de Laura, care considera cititul la masă un act de nepoliteţe, spuse:

— Nu poţi rezolva singură, Laura?

— Pot, bineînţeles. Dacă am aprobarea ta, voi merge înainte. Eram sigură că o să obiectezi ca ea să facă un camping de vacanţă în acea curte minusculă.

— Un ce? întrebă el şocat, lăsând ziarul.

— Pentru copii necăjiţi, se amestecă şi Rosalie în vorbă. Fata aceea vrea să-i aducă în vacanţă. Sunt sigură că vrea doar să ne enerveze.

— Bine, spune-i blând, ferm, că ne opunem unor astfel de planuri, spuse Paul şi se întoarse la ziarul lui.

De când Polly refuzase biroul şi Rosalie îi făcuse acea scenă de gelozie, Paul se ţinuse în afară de calea lui Polly, nedorind să se gândească la ea sau s-o întâlnească. Era sigur că la timpul potrivit îşi va da seama că vinderea căsuţei era lucrul cel mai înţelept pentru ea. Până atunci, nici nu voia să audă de ea şi nici nu-i convenea ca nişte copii neastâmpăraţi să facă zgomot lângă proprietatea lui.

Sigur că Polly ştia acest lucru! Devenea plictisitoare încercând deliberat să-l forţeze să intre în scandal cu ea. Ei bine, nu intenţiona să-i dea această satisfacţie.

După terminarea micului dejun, Paul se duse în birou. Acum că se terminase cu mobilatul casei, mintea Laurei era ocupată cu aranjamentele pentru nuntă, iar Rosalie îşi alegea trusoul.

Pentru gătitul mâncării, o femeie locală venea zilnic, şi cu ajutorul doamnei Hammett şi a unei nepoate a ei, o fată cam tâmpă de cincisprezece ani, treburile domestice de la White Ladies erau cumva aranjate.

Dar Laura încă tânjea după un cuplu, care să se ocupe de toate şi să locuiască în căsuţa lui Polly.

Cum Paul îi dăduse mână liberă, se va descotorosi de această fată încăpăţânată.

Rosalie hoinărea prin grădină, cu o revistă Vogue, o hârtie şi un creion, hotărâtă să-şi creeze propria rochie de nuntă.

Merse drept spre dud şi spre colţul de unde se zărea casa lui Polly, apoi spre un luminiş care devenise locul ei favorit. O potecă printre tufişuri ducea în acest loc, unde pe un dâmb, se afla un chioşc şubrezit de vreme, dar îndreptat spre panglica argintie a estuarului din depărtare.

Rosaliei îi plăcea priveliştea şi se relaxă în soare, mulţumită că ea şi maică-sa găsiseră în sfârşit un paradis, după atâţia ani de vânturare neliniştită. Paul era aşa de bun şi amabil, iar maică-sa era atât de fericită, conducând casa şi lipsită de griji financiare. nimic de care să fie îngrijorată, în afară de planurile pentru nuntă, întocmirea listei de invitaţi şi chestii de genul acesta.

Rosalie se instală în chioşc, mândră că împlinise visul

mamei – siguranţă pentru amândouă printr-o căsătorie bună. Rosalie mai fusese îndrăgostită înainte, dar niciodată de cineva suficient de bogat ca să satisfacă ambiţiile doamnei. până acum.

O mişcare în tufişuri o făcu să se gândească la Paul, care probabil se plictisise de scris şi venise s-o caute.

— Tu eşti dragule? Sunt în chioşc, spuse ea veselă.

Din tufiş apăru un tânăr în blugi şi pulover negru, cu păr negru şi lung, ochi albaştri şi incredibil de frumos.

Rosalie îşi duse mâna la gură.

Tânărul o privi grav şi spuse:

— Bună, Rose.

— Richard, gemu ea. De unde ai apărut? N-ar fi trebuit! Am promis…

— Eşti mai drăguţă ca oricând, spuse el. N-aş fi crezut că este posibil.

Apoi păşi în chioşc, o luă în braţe şi o sărută. Pentru o clipă, ea îi răspunse la sărutare, apoi îl împinse agitată.

— Richard! N-ar trebui! Te rog, nu mă supăra. Sunt pe cale să mă mărit cu Paul Denham, scriitorul.

— Ştiu. Noi am văzut anunţul în Telegraph. Am fost foarte jigniţi, mama şi cu mine – că nu am fost informaţi personal.

— Oh, Richard, ştii de ce – după toată acea ceartă – mama s-a gândit că este mai bine să nu. Dar îmi face atâta plăcere, spuse ea începând să-şi revină după şocul revederii lui, să te văd din nou. M-am gândit des la tine, Richard. Arăţi bine.

— Sunt bine. În ciuda a ceea ce mi-ai făcut acum trei ani.

Pretextând, ea spuse:

— N-am avut ce face. Ştii că nu am putut. Mămica m-a făcut să realizez cât de lipsit de speranţă era totul şi eu a trebuit să mă supun.

— Şi ce face tanti Laura? râse el. Încă îţi dirijează viaţa?

— Face foarte bine, mulţumesc.

— Încântată, bineînţeles, reuşind să te lege de un om

după gustul ei.

— Paul este alegerea mea, spuse Rosalie.

— Aşa am fost şi eu, o dată.

El se aşeză pe o treaptă a chioşcului şi Rosalie se aşeză şi ea, trecându-şi braţul sub al lui.

— Oh, Richard. Nu fi atât de înverşunat. Este o poveste veche. Eram doar doi adolescenţi îndrăgostiţi. Dar sunt atât de bucuroasă că ai venit şi sper să putem fi prieteni din nou. Mămica a spus că n-ar fi înţelept ca verii să se căsătorească între ei. În afară de asta, noi nu aveam bani şi tu erai doar un student. Era fără speranţă.

— Eram doar veri de-al doilea, aşa că n-ar fi avut importanţă. Şi eu mi-am terminat studiile şi în curând voi avea o slujbă bună. Oricum, aşa cum spui, este o poveste veche. Eşti îndrăgostită de tipul ăsta cu care urmează să te măriţi?

— Bineînţeles.

— Nu te voi întreba dacă el te iubeşte. Ar fi nebun să nu te iubească.

Richard ridică un deget şi începu să-i mângâie părul de la ceafă.

— Te rog, nu, îl rugă Rosalie.

— De ce nu? îţi trezeşte amintiri?

Ea sări în picioare şi se ridică şi el, părând pe jumătate amuzat, pe jumătate serios.

— Dacă te-ai întors în viaţa mea, trebuie să te comporţi ca vărul meu, nu ea.

— Iubitul tău, adăugă el, aplecându-se, luând-o în braţe şi sărutând-o iarăşi.

— Richard, opreşte-te! Paul poate apărea în orice moment.

— Nu este o crimă să-ţi săruţi verişoara.

— Nu mă săruţi ca un văr şi o ştii, spuse Rosalie. Vino încoace, ai ruj pe tine.

Îl şterse cu batista ei.

— Aşa-i mai bine. Cum ai ştiut să mă găseşti?

Richard spuse că nu fusese greu să afle unde se stabilise un bine cunoscut autor. Luase scuterul şi venise la

Londra. Găsise la uşa din faţă o femeie cu beretă albastră, care-i spusese că domnişoara Rosalie plecase în grădină.

— Bănuiesc că tanti Laura este plecată în sat şi domnul Denham scrie şi nu vrea să fie deranjat, adăugă el.

— Rămâi la masă, bineînţeles? spuse Rosalie, încântată de sosirea chipeşului ei văr de care fusese îndrăgostită o dată, romanţă înăbuşită în faşă de vigilenta ei mamă.

— Trebuie să fi avut o grămadă de fete, după mica noastră aventură, zise ea încercând să pară indiferentă.

— Bineînţeles! spuse el cu nonşalanţă.

— Pe cine ai acum? Cineva pe care o cunosc? se interesă ea cu o înţepătură în inimă.

El o privi lung cu frumoşii lui ochi.

— Pe moment sunt liber, m-am despărţit de una şi o aştept pe cea nouă. Este mai bine aşa, fiindcă plec la o slujbă în Australia.

— O slujbă în Australia? îngână ea. Tocmai acum când ne-am regăsit?

Încă o dată o privi lung, făcând-o să-i zvâcnească inima.

— Ai veni cu mine?

— Trebuie să fie aproape ora prânzului, schimbă ea subiectul. Doamna Hammett apare pe terasă şi sună din clopoţel dacă masa este gata şi nu ştie unde suntem. Ascultă! Se aude clopoţelul. Vino.

— Doamna Hammett? zise Richard. Oh! Caraghioasa aceea cu beretă.

— Are suflet bun, dar o scoate pe mămica din sărite, râse Rosalie. Nu-şi scoate bereta din cap şi nu vrea să poarte uniformă. Oh! Uite-l şi pe Paul venind peste pajişte.

Îl luă pe tânăr de mână şi o luară la fugă.

— Paul dragă, el este vărul meu Richard Witney. Richard, el este Paul.

Cei doi bărbaţii îşi strânseră mâinile şi Richard i se adresă lui Paul cu „domnule”.

„Domnule” îl cam irită pe Paul, fiindcă părea să-l situeze în rândul celor de vârstă mijlocie! Nu prea

cunoscuse rudele Rosaliei şi nu auzise niciodată despre acest membru al familiei.

Rosalie, îmbujorată, păru deosebit de însufleţită în timpul mesei de prânz, remarcă Paul şi se întrebă dacă ea găsea compania lui cam plicticoasă. Richard era amuzant şi le povestea diverse întâmplări hazlii, făcându-i pe toţi să râdă. Râse şi Laura, dar cam mânjeşte.

Richard, după părerea ei, n-ar fi trebuit să vină neinvitat. Şi nu era nevoie să stea câteva zile, aşa cum îl poftea Rosalie, cu Paul care i se alăturase. Trebuia să ignore idila lor trecută, mai ales că Richard emigra în curând.

Vor trebui să dea o petrecere de inaugurare a casei, hotărî Laura, să vină o grămadă de oameni şi Richard să devină un ins din mulţime, ca el şi Rosalie să nu stea prea mult împreună.

În dimineaţa următoare, ea şi Rosalie trebuia să meargă în călătoria lor obişnuită la Londra – Laura şovăind acum când venise Richard.

— Aminteşte-ţi de programarea la dentist. Dacă o anulezi, s-ar putea să nu-ţi poţi repara dintele până la nuntă, spuse Laura, care nu intenţiona să-i lase singuri pe cei doi o zi întreagă. Telefonează la fetele Shelton, Rosalie, şi spune-le să-l ia pe Richard cu ele. Sunt sigură că vor fi încântate.

Fetele Shelton erau fiicele preotului – tinere, plăcute, simple şi sportive. Compania unui tânăr aşa de chipeş ar fi o mană cerească pentru ele.

Rosalie se bosumflă, dar telefonă preotului şi în curând două fete într-o maşină sport veniră să-şi ia premiul şi să se care cu el.

Rosalie se enervă şi mai tare fiindcă Paul, care avea nevoie de o bandă nouă la maşina de scris, îi propuse să-l însoţească la Carchester.

— Cum aş putea? Am programare la dentist şi mămica spune că trebuie să mă duc, bombăni ea.

— Păcat! spuse Paul. Dar îţi promit să fac o zi pauză, să o petrecem împreună! Vă duc cu maşina pe tine şi pe

mama ta la gară, oricum.

— Ar fi bine să-ţi mai scurtezi părul cât eşti la Carchester. S-a făcut aşa de lung că doar chitara îţi mai lipseşte ca să arăţi ca un muzicant de rap.

— Nu este aşa modern? râse Paul.

— Richard poate purta părul lung şi să plece aşa cu el. Tu nu poţi.

Toată ziua, ea se simţi nervoasă şi-i veni să plângă, fără să ştie de ce. Sau poate ştia. îi displăcea să-şi petreacă întreaga zi cu maică-sa, în timp ce Richard ieşise cu fetele Shelton, iar Paul se ducea la Carchester singur. Nu era pentru prima oară când se enerva din cauză că maică-sa îi aranja pe toţi. Mai mult, fetele preotului îl vor duce pe Richard la Conntry Club, unde fetele vor roi în jurul lui.

Laura privi faţa revoltată a fiicăsei, în timp ce Paul le conducea la gară.

Rosalie era într-una din dispoziţiile ei proaste. Dar va trebui să se potolească, hotărî Laura. În timp ce Paul opri la gară, Rosalie făcu un ultim apel.

— Mămico, chiar trebuie să merg? Mai bine m-aş duce cu Paul la Carchester.

— Vrei să te apuce durerea de dinţi în luna de miere? spuse Laura cu acreală. N-ai decât!

— Mai bine du-te, draga mea, spuse Paul. Nu vor exista dentişti acolo unde ne vom petrece luna de miere.

— Dacă este un astfel de loc, mai bine n-aş merge, spuse Rosalie supărată pe Paul că nu-i ţinuse partea. Aş prefera ceva mai animat, aş vrea să merg la Paris. Este destul de plicticos să trăiesc în gaura asta, ca să trebuiască să merg în luna de miere într-un loc asemenea.

Se îndreptă spre peron, iar Laura se întoarse către Paul:

— Nu-i da atenţie! Este puţin stresată. Nervi de mireasă, asta-i tot! îi va trece până ne întoarcem. Nazurile Rosaliei nu durează mult, zâmbi ea liniştitor.

— Dacă-mi spui când vă întoarceţi, vin să vă iau de la gară, se oferi Paul.

Plecă gânditor şi suspină la ieşirea Rosaliei privind luna de miere.

Dacă prefera ceva mai vesel, putea anula călătoria proiectată în insulele greceşti. Rosalie era atât de obişnuită să se supună voinţei altora, încât nici nu-i trecuse prin cap că ceea ce îi plăcea lui nu i-ar plăcea şi ei.

Acest semn de revoltă din partea ei îi făcea plăcere – însemna că are personalitate. Mai puţin îi plăcea că se referise la Little Dodsbrook la ea „această gaură”. La început, Rosalie fusese încântată de White Ladies, iar Laura mai puţin. Se inversaseră gusturile? Ce fel de viaţă dorea Rosalie? Părea că se plictiseşte acum când se terminase cu mobilatul casei. Poate că sosirea acestui chipeş văr al ei o va mai înveseli. Hotărî că o dată ceva termina cartea, să-i acorde mai multă atenţie Rosaliei.

Se îndrăgostise de faţa ei drăguţă, fără să ştie prea multe despre ea, dar putea fi geloasă şi avea ceva din posesivitatea mamei. Se pare că nu era atât de docilă precum crezuse, dar acest fapt era stimulant.

Era atât de pierdut în gânduri încât aproape nu observă silueta solitară care stătea în staţia de autobuz. Apoi o recunoscu şi dădu înapoi. Coborî fereastra şi strigă:

— Merg la Carchester – îţi pot fi de folos?

Polly îl privi grav.

— Şi eu merg la Carchester, spuse ea rece, iar după un moment de ezitare adăugă: Mulţumesc. Autobuzul a întârziat astăzi.

Se urcă în maşină şi el porni.

Tăcerea dintre ei se prelungea până când, în cele din urmă, el întrebă:

— S-a întâmplat ceva?

— Ca şi când nu ai şti! îl străfulgeră ea cu privirea.

— Nu ştiu.

— Doar fiindcă eşti un autor faimos, asta nu-ţi dă dreptul să-i calci în picioare pe alţii, spuse ea cu tărie.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Scrisoarea aceea! strigă ea.

— Nu ţi-am trimis nicio scrisoare.

— Nu. Dar erai în spatele ei. O scrisoare avocăţească în care eram informată că n-am dreptul la nicio cale de acces spre casă. Nu poate fi adevărat. Mă duc să-mi consult avocatul în această dimineaţă, să văd exact cum stau!

Paul trase maşina pe marginea drumului şi opri. Îşi dădu acum seama ce se întâmplase. îi dăduse mână liberă Laurei în privinţa planurilor lui Polly de a face un camping şi aceasta găsise o chichiţă în proprietatea tinerei, de care se folosise.

— Nu-i nevoie să intri la cheltuieli cu un avocat, spuse el. Dacă am face o înţelegere? Am auzit că ai o schemă nebunească de a-ţi transforma grădina într-un camping de vară pentru copii.

— Copii necăjiţi, spuse Polly cu răceală.

— O idee lăudabilă. Îţi admir conştiinţa socială, dar cred că-ţi dai seama că locşorul tău nu este potrivit pentru un astfel de proiect.

Ea-şi înălţă obrazul cu încăpăţânare.

— Poate că am exagerat cu ceea ce i-am spus doamnei Beatty, dar m-am enervat. Casa nu este neadecvată pentru unul sau doi copii şi am aranjat deja pentru Judy, fetiţa de la Waterloo House, să vină la mine. Nu poţi face nimic în privinţa asta.

— Sigur că pot, rosti el grav. Îţi pot renega dreptul de a-mi folosi drumul particular. Este adevărat Polly, am descoperit de curând. O greşeală care s-a strecurat în testament – nu ai niciun acces! Fără permisiunea proprietarului lui White Ladies, eşti practic prizonieră în propria-ţi casă.

— Este îngrozitor, spuse ea şocată. Nu-mi vine să cred.

El porni din nou maşina.

— Dar nu trebuie să-ţi faci griji atâta timp cât eşti cooperantă.

— Ce înseamnă cooperantă? întrebă ea suspicioasă.

— Am cumpărat White Ladies pentru pace şi linişte, după cum ştii.

— Şi?

— Sper să o am!

— Adică niciun copil să nu stea la mine? Nu-ţi plac copiii?

— Dimpotrivă, îmi plac foarte mult. Dar nu-mi place zgomotul când încerc să scriu. M-am săturat de când eram profesor.

— Şi totuşi, ai scris un best-seller!

— În ciuda acestor inconveniente.

— Poate fiindcă. spuse Polly. Doamna Hammett spune că noua carte nu merge prea bine. Poate de aceea. Nu poţi lucra când eşti prea răsfăţat de soartă.

— Doamna Hammett? se înfurie el. Ce naiba are doamna Hammett cu treaba mea?

— Nimic. Dar nu este aşa de proastă cum pare. Aude unele lucruri şi le pune cap la cap.

— Face pe dracu'!

Era furios. Era ceva posibil în asta? Dacă s-ar închide într-un turn de fildeş, toată inspiraţia l-ar părăsi.

— Ne-am înţeles? întrebă el scurt.

Polly rămase tăcută un moment, apoi spuse:

— Nu prea am de ales, nu? Dar te rog, lasă-mi-o măcar pe Judy. I-am promis şi trebuie să mă ţin de cuvânt. Pot dezamăgi un copil?

— Nu, spuse el, conştient că Laura l-ar crede nebun. Cuvintele că n-are dreptul să treacă peste alţii numai fiindcă era un autor celebru îl supăraseră. De fapt, copiii nu sunt excluşi, Polly, atâta timp cât nu sunt prea mulţi sau prea gălăgioşi.

Faţa lui Polly se lumină.

— Oh, mulţumesc. Mulţumesc. Dacă te prevalai de drepturile dumitale, presupun că nu era nimic de făcut şi trebuia să vând. De ce ai renunţat?

— Pentru că nu sunt tipul care să scot un animal care a trăit toată viaţa într-o cuşcă şi să-i dau drumul în sălbăticie, spuse el fără a o privi.

— Înţeleg, spuse ea încet.

Repede, el continuă, văzând-o că i se umplu ochii de

lacrimi ca atunci când cineva se arăta prea puţin amabil cu ea.

— Vei trece peste această fază, desigur! Să stai pe picioarele tale şi să-ţi regăseşti încrederea, să-mi vinzi casa şi să mergi în lume să-ţi faci o carieră. Până atunci pot aştepta.

Zâmbind, cu ochii încă umezi, Polly spuse:

— Nu mai trebuie să merg la Carchester acum, dacă nu este nevoie să consult un avocat.

— În loc de asta, hai să bei o cafea cu mine, sugeră el. Am de făcut unul sau două lucruri, după care te duc acasă. Am fost instruit să mă tund. Rosalie zice că semăn cu un membru al unui grup de rap.

Polly râse.

— Mie cred că îmi place aşa. Te face să arăţi ca un poet.

— Doamne fereşte! Nu sunt tipul. Prea bătrân pentru o imagine romantică, se strâmbă el.

— Ţi-ar fi sărit muştarul dacă aş fi spus eu asta, îl tachină ea.

— Poate. Un văr tânăr şi chipeş al Rosaliei stă cu noi în acest moment. Mă face să mă simt bătrân. El îşi poate purta părul lung. Cel mai frumos tânăr.

Polly spuse că nu cunoaşte niciun tânăr frumos, iar Paul continuă:

— Dăm o petrecere pentru inaugurarea casei în curând. De ce nu vii să-l cunoşti?

Inima lui Polly tresări.

— Vorbeşti serios? Mă inviţi la o petrecere. ca musafir?

— Draga mea fată, sigur că da. Ca ce altceva?

Polly ezită.

— Într-un fel, mi-ar plăcea să vin, dar nu cred că o voi face. Mulţumesc, oricum.

— De ce nu?

— Păi nu sunt obişnuită cu mari petreceri.

— Rosalie te va anunţa data, o informă Paul. Nu va fi o mare petrecere.

— M-aş simţi stânjenită printre musafiri.

— Dar trebuie că-i cunoşti pe oamenii de aici. Fetele Shelton, de exemplu. Domnişoara Bond nu primea lume?

— Noi trăiam foarte liniştite, spuse Polly. Eram cam necioplită când m-a luat naşa. Nu aveam cultură. Ea s-a preocupat să mă educe – mi-a dat cărţi bune să citesc, m-a dus la teatru. Cred că era încântată de eforturile mele. dar la ce bun, până la sfârşit.

— Rosalie îţi va trimite o invitaţie la inaugurarea noastră şi sper că vei veni, spuse Paul, văzând-o că se întristează.

— Nu ştiu de ce te deranjezi cu mine, spuse Polly.

— La drept vorbind, replică Paul, nici eu nu ştiu.

Amândoi râseră.

Capitolul 6

În timp ce Polly şi Paul erau la Carchester, iar Rosalie şi mama ei la Londra, Richard întorcându-se de la dimineaţa cu fetele Shelton, nu găsi pe nimeni acasă, în afară de personalul de serviciu. Doamna Lafferty, bucătăreasa, vorbea în zona bucătăriei cu fata cam tâmpă numită Lily, în timp ce doamna Hammett aranja masa pentru Paul şi Richard în sufragerie.

Când intră, faţa ca o lună a lui Lily se zări prin uşa ce ducea înspre bucătărie.

— S-a întors, şopti ea plină de extaz, peste umăr. Oh! Nu este frumos? Cred că mă place, doamnă Lafferty, mă place. se piţigăi ea.

Lily se îndrăgostise nebuneşte de frumosul Richard şi făcea tot ce putea ca să-i iasă în cale.

Doamna Lafferty veni şi închise uşa cu fermitate. Richard evadă în camera lui, dorind ca Rosalie să nu fi plecat şi întrebându-se dacă să mai rămână sau nu la White Ladies. Dar, deoarece nu avea ce face până la plecarea în Australia, putea foarte bine să rămână, dacă Paul Denham nu avea nimic de obiectat.

Cu inima îndoită, se apucă să-i scrie maică-sii. Ea va fi încântată să afle detalii despre verişoara Laura. Fusese jignită şi supărată de tăcerea

Laurei privind logodna Rosaliei, despre care aflase din ziar şi nu i se spusese că un membru de familie ce era.

Fiindcă Richard şi Rosalie fuseseră o dată îndrăgostiţi, Laura lăsase baltă familia Witney şi mama lui Richard fusese foarte iritată. Aşa că el îi scrise şi-i spuse unde se afla, iar Eva Witney, primind scrisoarea, hotărî să vină să vadă cu ochii ei.

Sosi câteva zile mai târziu şi, spre marea consternare a Laurei, ducea cu ea şi o valiză.

— De ce, Eva! exclamă Laura, rămânând cu gura căscată când verişoara ei, condusă de doamna Hammett, intră în salonul în care stătea şi broda.

— Cum. cum ai ajuns aici? Vreau să spun. Îmi pare bine să te văd. Stai jos.

Eva se lăsă mulţumită pe un scaun:

— Am venit de la staţia de autobuz pe jos şi valiza mea este grea. Se uită apreciator în jur. Ce cameră fermecătoare. Ca întotdeauna, ai căzut în picioare.

— Valiză? îngână Laura, accentuând cuvântul, alarmată. Vrei să spui că ai venit să rămâi?

— Pentru câteva zile. Alec este plecat două săptămâni la pescuit, aşa că m-am gândit ce plăcut ar fi să mă alătur lui Richard, să-l cunosc pe logodnicul Rosaliei şi să văd noua ei casă, toate în acelaşi timp

Eva făcu o pauză, apoi, fiindcă Laura nu vorbea, continuă:

— Am fost supărată, Laura, de felul în care m-ai lăsat baltă după ce ai stricat idila Rosaliei cu Richard. În fond, eram rude, şi erai încântată să vii în fiecare toamnă, împreună cu Rosalie, să te plantezi la noi, pentru a-ţi îmbunătăţi situaţia financiară, ca apoi să te comporţi ca şi cum n-aş fi existat.

Laura rămase uluită de acest atac.

— Îmi pare rău, Eva, credeam că mi-ai înţeles poziţia. Nu am vrut să te jignesc.

— Nici măcar o felicitare de Crăciun, o mustră Eva.

Pentru o dată, Laura se simţi în încurcătură. Obişnuită să-i folosească pe oameni în propriul interes şi

lăsându-i baltă după cum îi convenea, apariţia neaşteptată a Evei într-o stare beligerantă, o prinse pe picior greşit.

Se simţea nesigură, neştiind cum să trateze situaţia. Sigur că Eva avea dreptate. Laura se folosea de familia Witney şi casa lor nepreţioasă din nordul Londrei, în fiecare iarnă – nu pentru că îi făcea în mod deosebit plăcere să stea cu ei, ci fiindcă îi dădea posibilitatea să strângă bani pentru o croazieră de vară şi Eva întotdeauna păruse că se bucura de venirea lor.

Laura crezuse că motivul vizitei lor anuale nu era aparent, dar Eva, se pare că nu era chiar atât de fraieră cum îşi închipuise ea.

Laura îşi limpezi vocea:

— După cum ţi-am spus, îmi pare rău, Eva. Rosalie şi cu mine eram foarte nerăbdătoare pentru vizita annuală la voi. Să crezi că motivul venirii noastre era să economisim bani.

— Şi nu era ăsta? o întrerupse Eva.

Laura continuă uşor:

— Sunt văduvă, draga mea. Nu ca tine, cu un soţ care să te sprijine. Sigur că trebuia să fiu atentă şi să economisesc când puteam şi am apreciat mult ospitalitatea voastră.

— Nu trebuia să renunţi complet la noi după ce Richard s-a îndrăgostit de Rosalie. Asta am vrut să spun, Laura. Niciun cuvânt sau o carte poştală. Nepăsându-ţi dacă mai trăim sau nu. A fost un lucru cinic şi lipsit de inimă şi nu pot ierta uşor.

— Dacă simţi aşa, Eva, de ce ai venit? întrebă Laura, încercând să-şi înfrâneze exasperarea din voce.

Roşeaţa Evei se adânci. Era micuţă şi brunetă şi nu arăta rău deloc, dar Richard moştenise înfăţişarea de la tatăl lui.

— Am venit să-ţi întorc vizita, Laura. Veneai la noi fiindcă îţi convenea, nu fiindcă aveai vreun drag de noi. Ei bine, am sosit şi eu acum, fiindcă sunt curioasă să-l cunosc pe Paul Denham despre care am citit atâta în ziare – şi mă aranjează, fiindcă Alec este plecat şi Richard este aici.

— Dar nu este casa mea. O să vorbesc cu Paul, spuse ea punându-şi broderia jos.

— Natural. Dar am înţeles de la Richard că tu eşti cea care primeşti aici. Apropo, unde este Richard?

Laura spuse că era pe undeva cu Rosalie, iar Paul lucra în biroul lui şi nu putea fi deranjat până la ora ceaiului. Adăugă că nu era prea înţelept ca Richard şi Rosalie să se vadă prea mult.

— Dar totul s-a terminat între ei, râse Eva. Rosalie este logodită, iar Richard pleacă din Anglia, la unchiul Fergus în Australia, pentru a căpăta un post.

— Am fost la Fergus luna trecută şi el a dorit să ne prelungim vizita, dar a trebuit să plecăm fiindcă Rosalie era nerăbdătoare să se întoarcă la Paul.

— Şi tu să nu scapi o partidă atât de bună, spuse Eva.

— Ai devenit enervantă, Eva. Nu te prinde, dragă, spuse Laura cu răceală.

— Dar aşa este, tu porţi toată vina, ripostă Eva.

Laura se ridică de pe scaun cu demnitate.

— Să nu mai vorbim despre asta, sugeră ea. Cred că vrei un ceai după această călătorie şi mă duc să ţi-l fac eu însămi. Personalul este liber după-amiaza.

Şi Laura plecă. De fapt voia să fie câteva momente liberă, pentru a-şi clarifica lucrurile. Nu avea nicio obiecţie ca Eva să stea acum când ea era aici – îi făcea plăcere să facă pe gazda şi să se laude cu casa. Dar nu era sigură de reacţia lui Paul şi nu voia să-i ceară niciun favor, întrucât relaţiile dintre ei erau cam încordate. Şi asta din cauză că el o anunţase că nu intenţionează să-i interzică lui Polly accesul la drumul lui privat.

Laura făcuse o criză, dar Paul îi spusese că el este proprietarul lui White Ladies şi dacă ei nu-i convine, n-are decât să nu rămână. Rosalie plânsese, iar Laura se retrăsese în camera ei.

Îi plăcea să stea aici şi gândul că el i-ar putea cere să plece o alarma. Mai bine să tacă până când Rosalie se va mărita şi atunci va pune piciorul în prag. Dar acum nu trebuia să-l provoace pe Paul şi era mai bine ca Rosalie să

vorbească despre Eva cu el.

Apăru şi Richard, care veni s-o salute pe mama lui, explicându-i că fusese împreună cu Rosalie la gară, dar nu se întâlniseră.

— Nu mai are importanţă, eşti aici acum! spuse Rosalie, sărutându-şi mătuşa cu afecţiune fiindcă ele se înţeleseseră bine întotdeauna.

Paul coborî pentru ceai şi fu prezentat. Nu făcu nicio obiecţie unui musafir în plus, gândindu-se că o tovarăşă de vârsta ei, o va ţine pe Laura departe de treburi care nu o priveau.

Fusese enervat de atitudinea răutăcioasă a ei faţă de Polly şi acest fapt îi întărise hotărârea să nu-i permită Laurei să se amestece prea mult.

— Îţi place fata aceea, nu? spuse Rosalie, mai târziu, pe seară, pe când se plimbau prin grădină. Dar numai fiindcă exercită o anumită atracţie pentru tine, nu văd de ce ar trebui să-mi placă şi mie.

— Ascultă dragă. Eu nu am nicio obiecţie să-l placi pe Richard, nu? Mie îmi pare rău pentru Polly, asta-i tot.

— Nu era nevoie s-o duci la o cafea, chiar dacă ai luat-o cu maşina din amabilitate.

Paul îşi retrase braţul din jurul mijlocului ei.

— Dacă o să ne petrecem seara certându-ne despre Polly Pretty, mai bine mă duc în casă şi mă apuc de scris.

— Presupun că este o prostie să fiu supărată, dar nu mă pot abţine, oftă ea.

— Îţi sugerez să te împrieteneşti cu ea, ca să vezi cât de inofensivă este. Nefericită, nesigură, niciodată o rivală pentru tine. De ce nu o prezinţi lui Richard? Poate că el ar putea-o găsi interesantă.

— Oh, nu, spuse repede Rosalie.

— Ce înseamnă oh, nu?

— Nu ar merge. S-ar putea îndrăgosti de el.

— Şi el s-ar putea îndrăgosti de ea. S-ar rezolva toate problemele noastre.

— Dar el pleacă în Australia!

— Exact. Ar putea-o lua cu el. N-ar mai fi probleme

cu căsuţa şi toţi am trăi fericiţi după aceea.

— Oh, Paul, nu fi copilăros. Lucrurile nu merg chiar aşa în viaţa adevărată.

— Nu. Presupun că nu, spuse Paul pe un ton mai puţin tăios. Ar trebui să-i arăţi puţină prietenie, dragă. I-ai trimis invitaţie la inaugurarea casei?

Rosalie răspunse că o va face mâine. Probabil va telefona sau ceva de genul acesta. Intrară în chioşc mână în mână.

— Ce privelişte frumoasă, admiră Paul, aşezându-se şi trăgând-o pe Rosalie să se aşeze lângă el.

— Paul, întotdeauna o să fie aşa? întrebă ea gânditoare.

— Priveliştea? Aşa sper.

— Nu m-am referit la privelişte. M-am referit la viaţa noastră împreună. Tu închis toată ziua în birou şi eu încercând să-mi umplu timpul până te eliberezi din nou.

— Trebuie să lucrez, draga mea.

— Dar eu nu am nimic de făcut.

— Nimic de făcut! Credeam că a conduce o casă de această dimensiune ar putea fi o întreagă muncă pentru o fată.

— Dar mămica face totul.

— Atunci nu o lăsa, spuse el, aprinzându-şi o ţigară. De ce nu înveţi să găteşti? într-o situaţie de urgenţă, când se întâmplă ceva cu personalul, poţi să preiei tu această ocupaţie. Sau ocupă-te de grădinărit, este o treabă sănătoasă şi ai multe de făcut aici.

Rosalie se uită la frumoasa ei manichiură.

— Grădinăritul mi-ar strica unghiile.

— Poţi purta mănuşi.

— Niciodată n-am gătit, nici n-am făcut grădinarie.

— Atunci învaţă, copilule, învaţă! Fă ceva creativ şi nu o să te mai plictiseşti. Nu poţi fi fericită dacă depinzi de alţi oameni care să te distreze tot timpul.

— Nu este vina mea. Aşa am fost crescută. Mămica nu m-ar fi lăsat să-mi fac o carieră, zicea că nu merită.

— Vei avea în curând o carieră ca soţie a mea, spuse

el, strângând-o din nou lângă el. O ocupaţie cu normă întreagă, te asigur.

Ea se agăţă de el.

— O să fie bine, Paul, nu-i aşa? Când o să fim căsătoriţi o să fie bine?

— Trebuie să fie! o sărută el.

Braţele ei îi încolăciră gâtul, buzele li se întâlniră şi Rosalie îşi uită îndoielile şi temerile în braţele lui.

— Şi nu este nicio problemă ca tanti Eva şi Richard să stea la noi? întrebă ea, când începură s-o ia spre casă.

— Sigur că nu este. Dacă tu îi vrei, nu mă opun. Aş vrea să-ţi cunosc prietenii şi rudele cu ocazia inaugurării casei.

— Paul, eşti un dulce! Şi nu te mai cerţi cu mămica, da? Fiindcă ea se gândea doar la interesul tău când a încercat s-o dea afară din căsuţă pe fata aceea. şi. dacă vrei. mă duc mâine dimineaţă s-o văd pe Polly şi poate. poate o să-i cer să mă înveţe să gătesc, spuse ea venindu-i o idee bruscă. Cum ţi-ar plăcea?

Paul, surprins de zelul ei de a-i face pe plac, spuse că era o idee excelentă.

— Ar fi bine pentru amândouă. Să-mi spui cum vă înţelegeţi.

Rosalie se simţi mândră. Voia să-i placă lui Paul şi să-i câştige aprobarea. Gelozia pe Polly nu ducea nicăieri şi provoca necazuri între ei. Mai bine s-o înfrunte pe faţă deschis şi să vadă dacă exista vreo cauză de nelinişte.

Paul fu în seara aceea blând şi indulgent şi Rosalie se simţi liniştită. Fu din nou drăguţ cu mămica, iar tanti Eva fu impresionată foarte favorabil, spunându-i Rosaliei că este o fată norocoasă. Rosalie merse la culcare foarte fericită, cu intenţia de a încerca să facă ceva care să merite în viaţa ei. Să facă ceva, în loc să ia totul de-a gata.

În dimineaţa următoare, îi spuse lui Richard că s-a hotărât să înveţe să gătească, apoi să plivească în grădină. Mai întâi îi va telefona lui Polly Pretty.

— Merg şi eu! o anunţă Richard.

— Dar cum rămâne cu fetele Shelton? ezită ea.

— Sunt prea sportive pentru mine. Mă întâlnesc cu ele mai târziu, la ceai. Puteţi veni şi tu cu Paul dacă vreţi. Aş vrea s-o cunosc şi eu pe persoana problemă a ta. Acea orfelină care nu are prieteni.

Rosalie îl privi cu suspiciune.

— Dar de unde ştii despre ea?

— Mi-au spus fetele. Spuneau că este greu să ajungi să o cunoşti. Această femeie, domnişoara Bond a locuit la White Ladies doar câteva luni înainte de a muri în acel accident şi nu s-a amestecat cu societatea locală. Nu venea prea mult la biserică şi ele nu au fost niciodată sigure dacă Polly era o servitoare sau o fiică adoptată. Spuneau că este ceva caraghios în acest aranjament.

— Caraghios?

— Nu caraghios de râs, ci ciudat.

— Atunci haidem, spuse veselă Rosalie, să mergem să vedem ce putem descoperi.

— Să mergem, încuviinţă Richard. Vom merge împreună la sărăntoacă.

— Nu este chiar sărăntoacă. Mă gândesc să-i cer să mă înveţe să gătesc.

— Doamne! Ce ţi-a venit, Ros?

Ea îl privi pieziş.

— Necazul este că am crescut neajutorată şi de când m-am logodit cu Paul mi-am realizat deficienţele. Lucruri practice pe care el credea că ştiu să le fac, sunt lucruri despre care habar n-am, ca de exemplu, să pregătesc o mâncare, să spăl sau să calc o cămaşă. Când am venit aici, Paul m-a întrebat dacă îi pot spăla o cămaşă, mămica s-a îngălbenit şi a trimis-o la spălătorie, dar într-un fel faţa ei drăguţă deveni gânditoare – mi-ar fi plăcut să-i spăl acea cămaşă lui Paul.

Richard râse şi o luă de umeri, frăţeşte.

— Ce puştoaică nostimă şi dulce eşti! Deci vrei să înveţi să faci prăjituri pentru Paul al tău?

Ea dădu din cap.

— De ce să te deranjezi, când el îşi poate permite să le cumpere?

Rosalie îl privi cu gravitate. Lumina de mai care intra prin ferestrele holului şi cădea pe covoarele persane ale Laurei, cu culorile lor roşu, bleu şi maro, erau un decor ideal pentru rochia galbenă a Rosaliei, care era atât de drăguţă, gândi Richard.

Ea continuă cu sinceritate:

— Banii nu au nimic de-a face cu asta. Paul îmi oferă totul şi aş vrea să fac şi eu ceva pentru el în schimb. Ştiu că ar dori să fiu mai capabilă în lucrurile practice şi să nu las totul pe seama mămicii. Paul uită că este bogat şi eu n-am învăţat să trăiesc ca şi când am fi fost săraci, deci nu suntem pe aceeaşi lungime de undă. N-ar fi trebuit să vorbesc cu tine despre asta.

— De ce nu?

— Nu mi se pare cinstit.

— Eu nu cred asta. Fac parte din familie şi oricine are nevoie de un confident uneori. Dacă ai ceva pe suflet, spune-i întotdeauna unchiului Richard.

Rosalie îi zâmbi şi-l ciufuli.

— Întotdeauna mi-a fost uşor să vorbesc cu tine. Tu ţi-ai dat seama de slăbiciunile mele, dar nu m-ai dispreţuit pentru ele, şi este aşa de încurajator.

— Dar Paul o face?

— Ce să facă?

— Îţi dispreţuieşte slăbiciunile?

— Sigur că nu. Paul este un scump şi uneori mă îngrijorez pentru cazul în care ar aştepta prea mult de la mine. Nu sunt nici isteaţă, nici intelectuală. Doar o fată drăguţă!

— Şi încă cum! După cum arăţi, iubito, n-ai de ce să te îngrijorezi. Hai să mergem.

O prinse de mână şi coborâră scările în fugă.

— Întrecere până la dud! strigă el.

O luară la goană strigând ca doi copii neastâmpăraţi.

Polly era la etaj, în cămăruţa de deasupra verandei, pe care o pregătea pentru Judy. Tavanul era atât de jos încât putea lucra urcată doar pe scaun. Zugrăvea pereţii în galben, îmbrăcată în nişte blugi vechi şi pătaţi şi un tricou

la fel de jerpelit. Părul îi atârna neîngrijit în jurul feţei şi când dădu cu mâna să-şi îndepărteze o şuviţă, rămase cu o dungă galbenă pe faţă.

— E cineva acasă? se auzi strigând o voce tânără.

Ea se dădu jos de pe scaun şi se duse în capul scărilor.

— Cine este?

— Rosalie Beatty.

Oh! Polly era prea surprinsă ca să se mai gândească la înfăţişarea sa. Se grăbi şchiopătând să coboare scările.

— Mi-e teamă că este cam mizerie. Tocmai eram în mijlocul unei zugrăveli. Te rog, intră în salon.

Şi apoi îl văzu pe Richard şi i se opri răsuflarea. Nu era aşa de înalt ca Paul, deci nu era nevoie să-l avertizeze în privinţa grinzilor, dar era cel mai chipeş tânăr pe care-l văzuse vreodată. Părul lui era lung şi dat pe spate, încreţindu-se la ceafă. Purta blugi, pulover şi sandale de sfoară. Dinţii îi erau foarte albi când zâmbea, iar ochii foarte albaştri. Cei doi tineri stând împreună formau o pereche superbă.

— Vărul meu Richard, spuse Rosalie. Polly îşi dădu brusc seama de propria ei înfăţişare şi se simţi în dezavantaj. Pentru că se simţea jenată, se refugie în formalism.

— Ce mai faceţi? Vă rog să luaţi loc.

Apoi îşi văzu imaginea în oglinda de deasupra căminului şi exclamă:

— Vai, arăt ca un clovn! Nu ştiam că mi-am vopsit şi faţa odată cu pereţii!

— Permiteţi-mi! spuse Richard grav, scoţând o batistă din buzunarul de la blugi.

Deşi se îmbrăca uşor neglijent, Richard era foarte pedant în privinţa curăţeniei. Muie colţul de batistă în apa unui vas cu flori şi începu să şteargă cu grijă petele de pe obrazul lui Polly.

Rosalie era enervată. Nu era deloc nevoie ca Richard să joace rolul unui cavaler – precis voia s-o impresioneze pe fată. Faţa lui Polly era roşie toată când el îşi termină

operaţia.

— Ţi-a spus cineva vreodată ce gene frumoase ai? întrebă el.

Rosalie interveni tăioasă:

— Nu-i da importanţă. Este îngrozitor! Ar flirta şi cu un stâlp dacă ar avea fustă pe el! Am venit să te întreb dacă ai dori să vii la petrecerea de inaugurare a casei noastre, sâmbăta viitoare. Ora şase treizeci. Cocteiluri, dans… chestii de genul acesta.

— Mulţumesc, zâmbi Polly. Mi-aş dori foarte mult să vin. Mi-e teamă că nu cunosc prea multă lume aşa că veţi înţelege dacă voi pleca devreme.

— Trebuie să-i cunoşti pe unii oameni. Familia Shelton, de exemplu. Va mai fi şi Paul, bineînţeles – îl cunoşti destul de bine, presupun?

Fără să vrea, Rosalie îşi auzi vocea ascuţindu-i-se din nou. Şi de ce? se întrebă ea nervoasă. De ce să fie geloasă pe această fată în haine vechi, cu faţa nefardată şi părul neîngrijit? într-adevăr, Polly arăta rău. Şi totuşi Richard trebuise să-i facă acel compliment stupid şi să-i şteargă faţa ca unui copil. Fusese o greşeală să-l aducă şi pe el. Rosalie oftă.

— Rămâneţi la o cafea? întrebă Polly. Eu la ora aceasta îmi fac o ceaşcă. Este adevărat că este cafea instant, dar este bună şi am copt ieri câteva fursecuri.

Fiindcă amândoi încuviinţară, Polly plecă şi reveni cu o tavă pe care se aflau ceştile şi fursecurile. Rosalie îşi aminti pentru ce venise şi, în timp ce-şi beau cafeaua şi era mai relaxată, abordă subiectul.

Polly fu încântată la culme şi faptul că Rosalie îi cerea o favoare îi merse la inimă. Nimic nu i-ar face mai multă plăcere, anunţă ea.

— Eu nu sunt prea talentată în nicio privinţă, dar sunt o bună bucătăreasă. La Waterloo House, când eram în criză de personal, mă ocupam de bucătărie.

— Ai fost crescută într-un orfelinat, bănuiesc? spuse Richard. Te deranjează să vorbeşti despre asta?

— Deloc? De ce m-ar deranja?

— Doar că vreau să spun. ai vreo idee cine îţi sunt părinţii?

— Niciuna.

— Niciodată n-ai simţit că ai dori să-i descoperi?

— Nu, spuse Polly cu fermitate.

Rosalie o privi cu curiozitate.

— În locul tău, eu cred că aş vrea să-i ştiu. M-aş fi întrebat mereu cine şi de unde era mama mea.

Polly îşi înălţă bărbia cu agresivitate.

— Chiar nu vreau să ştiu.

— Înţeleg.

Se lăsă o scurtă tăcere. Apoi Polly spuse:

— De fapt, naşa – domnişoara Bond – m-a întrebat asta prima oară când mi-a propus să vin să stau cu ea. dacă m-am întrebat vreodată cine era mama şi am dorit să descopăr acest lucru. I-am spus că nu mă interesează cineva care şi-a abandonat copilul aşa cum a făcut mama mea. Eu nu aş fi renunţat niciodată la copil dacă aş fi avut, tu ai fi renunţat? se uită ea la Rosalie. Măritată sau nemăritată – dacă aş fi adus un copil pe lume, l-aş şi iubit şi protejat – n-are importanţă cum!

— Bine pentru tine! spuse Richard cu ochii pe faţa ei, care devenise frumoasă în ardoarea cu care vorbea.

Polly spuse un pic tristă:

— Naşa era dezamăgită de atitudinea mea. Credea că sunt prea aspră cu mama mea. Spunea că probabil s-a întâmplat în nişte împrejurări deosebite. Poate că aşa a fost, dar nu-mi voi ierta niciodată mama că m-a abandonat. A prins de îmbrăcămintea mea un bilet în care scria să nu fiu dată spre adopţie pentru că va veni şi mă va cere înapoi. Dar n-a făcut asta. Puteam fi îngrijită într-o familie, dar când aveam patru ani, am căzut dintr-un leagăn. Am rămas infirmă şi nimeni nu voia să ia o şchioapă. Totuşi, nu am dus-o rău. Am supravieţuit, am crescut, nu am fost cine ştie ce fericită, dar nici nefericită nu am fost. Şi acum, datorită naşei, sunt propria mea stăpână, pot să fac ce vreau, când vreau şi încep să-mi apreciez independenţa.

Rar, Richard spuse:

— Ţi-a trecut vreodată prin cap că domnişoara Bond ar fi putut fi mama ta?

Polly era surprinsă. Uimită. Aproape şocată. Se uită la el cu ochi mari.

— Naşa? Mamea mea? Nu era posibil să fi fost. Precis nu era! Ce idee absurdă. Dacă ar fi fost, mi-ar fi spus.

— Nu după ce i-ai spus că nu-ţi poţi ierta mama pentru că te-a abandonat, interveni Rosalie.

— Nu! Nu pot crede asta. Nici nu se pune problema, spuse Rosalie uitându-se de la unul la altul.

— Dar este cam ciudat că a venit la orfelinat şi te-a ales pe tine să-i ţii companie, nu crezi?

— Prima dată a venit la orfelinat cu jucării pentru pomul de Crăciun. Era misionar medical şi tocmai venise din străinătate, fiindcă domnul Bondsmise îi lăsase White Ladies pe durata vieţii, iar căsuţa definitiv. Nu voia să trăiască singură. şi căuta o persoană potrivită. se pare că m-a plăcut pe mine. a venit de mai multe ori la Waterloo House înainte de a mă invita să stau cu ea – trebuia să ne cunoaştem una cu alta. Era de înţeles.

— Era?

Polly sări în picioare şi se uită fără să vadă, la câmpurile din faţă. Nu putea fi adevărat. Naşa. Mama ei? O cuprinseră remuşcările. Dacă era adevărat – ce teribil trebuie s-o fi rănit pe naşa cu declaraţia ei fermă că nu dorea să descopere cine era mama ei – niciodată!

Realizând agitaţia lui Polly, Rosalie încercă s-o liniştească:

— Nu te lăsa copleşită. Richard s-ar putea să se înşele.

— Da, bineînţeles, încuviinţă el. Era doar un gând.

Dar un gând pe care Polly nu şi-l putea scoate din cap. La plecare, Rosalie spuse:

— Apropo, biroul acela pe care Paul l-a cumpărat la licitaţie, eu nu-l vreau aşa că el îl pune din nou în vânzare, ca să fie inclus în viitoarea licitaţie – dacă te interesează.

Polly făcu un efort să fie atentă.

— Biroul? Oh! Da, sunt interesată. Mulţumesc că mi-

ai spus.

Urmări perechea frumoasă depărtându-se pe drum, vorbind şi râzând împreună, fără să le pese de bomba pe care o aruncaseră.

Naşa, mama ei! Bătrânul domn Bond unchiul ei! White Ladies adevărata ei moştenire! Era posibil?

În loc de un bastard fără nume, poate că rădăcinile ei erau aici. Polly Bond. (dar Bond nu era numele tatălui ei, desigur) numele de botez al naşei fusese Mary – şi Mary era numele agăţat pe hainele lui Polly când fusese găsită. Putea să fie! Acum, în loc de a nu vrea să ştie, Polly simţea că nu va avea odihnă până nu va afla. Trebuie să existe cineva, undeva, care i-ar putea spune.

Capitolul 1

În acea noapte, Polly nu putu dormi. Se întoarse de pe o parte pe alta, reamintindu-şi în continuu discuţiile cu naşa, descoperind noi înţelesuri care la vremea respectivă i se păruseră lipsite de importanţă.

Naşa îi spusese întotdeauna că maică-sa avusese un motiv dacă o lăsase pe scările orfelinatului, dar Polly refuzase mereu s-o ierte.

Acum, Polly zăcea fără să doarmă, durând-o capul şi inima din cauza remuşcărilor pentru intoleranţa ei. Presupunând că naşa fusese mama ei şi venise să-şi ia casă, după douăzeci de ani, copilul abandonat, dar neîndrăznind să declare fetei acest lucru din cauza antagonismului său?

Adesea, naşa spusese:

— Mama ta trebuie să fi suferit să se despartă de tine. Încearcă şi iart-o, Polly dragă.

Dar Polly repetase mereu:

— Niciodată! Nu mă interesează mama mea. Dumneata eşti mama pe care mi-aş fi dorit-o vreodată.

O liniştea să-şi amintească aceste vorbe pe care i le spusese naşei. Reuşi să adoarmă abia în zori, căzând într-un somn greu.

Se trezi în soarele dimineţii şi totul i se păru un coşmar. Trebuie să fi fost nebună să se fi luat după vorbele

acelui tânăr.

Naşa nu putea fi o mamă necăsătorită! Dar dacă era să te iei după ziare, se întâmplau o grămadă de lucruri neobişnuite cu oameni de la care nu te aşteptai.

O apucară din nou gândurile, până când simţi că înnebuneşte. Trebuia să înceteze cu asta! Oricum – adevărate sau false – circumstanţele rămâneau aceleaşi. Bătrânul domn Bond şi naşa fuseseră unicii supravieţuitori ai unei mici familii care se stinsese rapid şi acum, amândoi morţi, banii bătrânului fuseseră lăsaţi organizaţiilor de caritate, iar banii naşei şi căsuţa, ei. Deci, dacă avea vreo legătură de sânge cu familia, era probabil ultima din şir, oricum un membru necunoscut al familiei – cui îi păsa?

Polly îşi spuse să nu se mai gândească, dar fără să vrea, gândul că exista posibilitatea să aparţină familiei Bond, o îmbărbăta şi încânta. Dacă era adevărat, provenea dintr-o familie. şi încă una foarte bună.

Ca să-şi mai distragă gândurile, dădu un telefon la casa de licitaţie, interesându-se când va fi pus biroul în vânzare. Era singura mobilă care i-ar fi rămas de la naşă, restul posesiunilor bătrânului fiind vândute odată cu casa.

Bătrânul trebuie să fi avut ceva împotriva naşei dacă făcuse un astfel de testament. De ce lăsase casa şi conţinutul acesteia organizaţiilor de caritate dacă n-ar fi avut un cui împotriva ei? N-o dezmoştenise de tot, lăsându-i White Ladies doar pe durata vieţii, aşa încât o străfulgeră un gând – nepoata sa să nu poată lăsa niciodată această casă frumoasă unui copil nelegitim.

Refuzase s-o ierte bătrânul Bond pe nepoata lui? Fusese un bătrân acrit şi bigot care-şi trăise viaţa în singurătate.

Naşa găsise scuze pentru el. Devenise pornit contra femeilor, fiindcă fata pe care o iubise se căsătorise cu fratele lui, tatăl naşei. Ea era unicul lor copil.

Se întâlniseră prima oară la funeraliile tatălui naşei – când mama ei era deja moartă. Fiind numită în testament, fusese o surpriză pentru ea, spusese naşa. Când venise să locuiască la White Ladies îşi dăduse seama că nu putea

trăi singură şi atunci se hotărâse să-i ofere lui Polly un cămin. Fără niciun interes în privinţa lui Polly – dar poate nu era chiar aşa. Naşa, după ani de zile în serviciul umanităţii în Orientul îndepărtat, ajunsese în stare financiară să-şi caute fiica pierdută. Putea fi adevărat? Din câte ştia despre naşă, aceasta n-ar fi fost capabilă să se fi lansat într-o aventură amoroasă ilicită. Nu-i stătea în caracter. şi totuşi, Polly se întrebase adesea de ce o persoană aşa de veselă şi drăguţă ca naşa nu s-a măritat niciodată.

Cu capul plesnindu-i de atâta gândire, Polly încălecă pe bicicletă şi o porni spre Carchester.

Când intră în agenţie, o tânără de la biroul din spate veni la ghişeu. O privi pe Polly cu o totală lipsă de interes.

— Da?

Polly îi explică problema.

— Un birou la licitaţie? Nu ştiu nimic despre asta, spuse tânăra. Dar este un afiş pe perete cu obiectele ce vor fi puse la vânzare. Poţi să vezi şi singură.

— Mă interesez de o anumită piesă de mobilier spuse Polly. Aş vrea să ştiu data când va fi vândut. Este o piesă antică.

Fata dădu din umeri. Pierzându-şi răbdarea, Polly întrebă:

— Nu este nimeni pe aici care să ştie ceva?

Părând ofensată, fata se răţoi:

— Ţi-am spus! Dacă te uiţi la afiş, următoarea licitaţie este marţi. Poţi să vezi lucrurile care vor fi vândute, cu o zi înainte. Este în regulă?

— Nu, răspunse Polly. Nu este în regulă. Nu vreau să vin la Carchester să caut anume ceva. Mă interesează doar licitaţia unui anume obiect.

Se deschise o uşă dintr-un birou interior, din spatele geamurilor ghişeului şi Robert Archer scoase capul.

— Care este necazul, Iris?

Comportamentul tinerei se schimbă. Zâmbi condescendent.

— Nimic deosebit, domnule Robert. Această

domnişoară se interesează de un oarecare birou. I-am spus să se ducă la vânzarea de marţi, că poate îl găseşte acolo.

— Şi eu i-am spus că nu am timp să mă duc la Carchester la întâmplare, spuse Polly întorcându-se către Robert. Poate mă poţi ajuta. Erai la licitaţie când a fost scos la vânzare acel birou care a fost vândut domnului Paul Denham de la White Ladies, acum câteva săptămâni.

Robert înaintă.

— Acum îmi amintesc de dumneata! Te-am remarcat la vânzare. Iris, mă ocup eu de asta. Eşti Polly Pretty!

Iris se retrase bosumflată la maşina de scris, evident geloasă pe prietenia tânărului Archer faţă de cineva căruia ea nu-i dăduse niciun fel de importanţă. Iris se amorezase de nepotul şefului firmei şi voia să-l impresioneze cu eficienţa ei. Nu putea crede că această fată îmbrăcată neglijent, în pantaloni şi bluză, era un client influent, totuşi domnul Robert, sprijinit de ghişeu, vorbea cu ea acum cu o voce prea joasă pentru a putea fi auzit.

Polly spunea:

— Bănuiesc că dumneata ai arătat-o pe doamna Hammett domnului Denham ca fiind eu.

Râseră amândoi, el cu o oarecare jenă.

— Nu venisem aici de multă vreme. Am întrebat un puşti dacă ştia o domnişoară Pretty şi el a indicat-o pe zdrenţăroasa aceea bătrână. Cred că a făcut o glumă.

— Fii atent, îl avertiză Polly. Acea bătrână zdrenţăroasă, cum i-ai spus, se întâmplă să locuiască la mine.

Robert îşi duse mâna la gură.

— Oh, Doamne! N-am ştiut! îmi cer scuze.

Polly zâmbi, iertătoare.

— N-are importanţă. Acum să trecem la afaceri. Poate îţi aminteşti biroul acela micuţ, la care am licitat eu şi domnul Denham?

— Cu siguranţă!

— Logodnicei lui nu-i place, aşa că a fost trimis din nou la vânzare. Aş vrea să licitez din nou pentru el, dacă se poate.

Robert dispăru în birou şi se întoarse.

— Aşa este, spuse el. Va fi inclus în viitoarele obiecte de marţi.

— Vai! spuse Polly. Tocmai mi-am amintit.

— Ce s-a întâmplat?

— Voi fi în Carchester în acea zi, dar nu pot veni la licitaţie. Am o mică prietenă care soseşte de la Londra şi trebuie să fiu la gară la ora trei.

— Dacă-mi spui cât de mult vrei să mergi, pot aranja cu cineva să liciteze pentru dumneata, spuse Robert.

— Poţi? îl privi Polly, uşurată. Mai bine decât să licitez eu singură. Mă pot lăsa dusă de val şi licita mai mult decât îmi pot permite.

— Îţi voi telefona rezultatul, spuse Robert. Şi vei trimite cecul atunci. Poţi să-ţi iei biroul dacă îl obţii?

— Mi-e teamă că nu. N-am telefon şi nici maşină. Voi aranja eu ceva.

— Dacă obţii biroul, ţi-l voi căra eu după orele de serviciu, cu rabla mea.

Fu rândul lui Polly să fie jenată.

— Drăguţ din partea dumitale, dar de ce te-ai deranja?

— De ce nu? Fac o plimbare plăcută la ţară.

— Trebuie să mă laşi să plătesc benzina.

— Mă jigneşti.

— Dar. dar de ce m-ai ajuta pe gratis? întrebă Polly suspicioasă, ca de fiecare dată când cineva se arăta amabil cu ea.

— Dacă mi-ai oferi o ceaşcă de ceai sau de cafea, sugeră Robert, ar fi o compensaţie suficientă. Nu cunosc prea multă lume şi prietenii unchiului meu nu sunt exact de vârsta mea – şi mătuşa mă prezintă unor fiinţe plictisitoare. Pot veni?

— De ce nu? spuse Polly, cucerită de pretinsa lui singurătate. Dar să ştii că s-ar putea şi eu să fiu plictisitoare.

— Voi risca, anunţă Robert, ezită, apoi îndrăzni: şi dacă nu obţii biroul, pot veni oricum?

Polly răspunse cu o lucire glumeaţă în ochi:

— Ar fi interesant să aflu ce s-a întâmplat şi preţul obţinut.

— E-n regulă, spuse Robert. Şi cum merg lucrurile la White Ladies?

Polly strâmbă din nas.

— Sunt ca un ghimpe în coasta lor. Vor să le vând lor căsuţa. Domnul Denham părea să creadă că nu va fi greu. Nu ştiu de unde a preluat ideea.

— Ca să fiu sincer, mărturisi Robert, aproape făcusem vânzarea când am descoperit căsuţa. Nu voiam ca el să renunţe şi l-am convins că s-ar putea aranja o vânzare, dar apoi a refuzat. Dar sunt convins că vei renunţa la căsuţă nu peste mult timp.

— Ce te face să crezi asta?

— Eşti prea tânără ca să te îngropi de vie. Într-o zi, vei pleca.

— Du-te în lume. Vezi viaţa. Ia-ţi o slujbă. Fă-ţi o carieră. Călătoreşte. am mai auzit asta, spuse Polly. Toţi încearcă să mă grăbească, dar o voi face la timpul potrivit şi nu înainte.

— Da, bineînţeles, păru Robert jenat. Nu mă amestec în treburile dumitale. Doar că este păcat. O fată drăguţă să trăiască singură.

Cuvintele lui o făcură pe Polly să se îmbujoreze. Din povestiri ştia că fusese un bebeluş drăguţ, dar simţea că nu merita să i se spună drăguţă, la vârsta asta. O flata bineînţeles, dar cel puţin el voia să se facă plăcut, ceea ce îi plăcea.

— Bine, trebuie să plec, anunţă Polly luându-şi geanta şi să ştii că nu sunt chiar singură. O am pe doamna Hammett şi săptămâna viitoare pe această mică prietenă a mea care vine pentru două săptămâni.

— Îmi pare bine să aud, spuse Robert. Ţi-am cunoscut motanul când am fost cu domnul Denham acolo.

— Whiskers este un prieten al meu, râse Polly. O pisică de caracter.

— Am constatat.

El scoase o hârtie şi scrise preţul pe care era pregătită tânăra să-l ofere pentru birou.

— Sper să-l obţii, spuse el. Îmi amintesc piesa. Un birouaş foarte drăguţ.

— Naşa – adică domnişoara Bond, îl folosea frecvent. Vreau să am ceva care să-mi amintească de ea.

Când Polly plecă, Iris întrebă:

— Nu era fata care locuia la vechea casă din Little Dadsbrook?

— White Ladies? Da. De ce?

— Au fost ceva bârfe în legătură cu ea.

— Eu nu ştiu prea multe, sunt nou pe aici. Şi las-o baltă! în afacerile noastre nu trebuie să auzim sau să vorbim nimic.

Iris clătină din capul ei blond.

— Îmi pare rău, mă scuzi. Credeam că te-ar putea interesa, mai ales că păreai foarte interesat să vorbeşti cu ea. A fost abandonată pe treptele unui orfelinat. Copil neligitm, probabil. A fost nostim că domnişoara Bond a adus-o să locuiască împreună cu ea.

— Nu găsesc nimic nostim, replică Robert.

— Nu este populară. Prea rezervată – şi cine este să se ţină aşa de distantă?

Dar Robert intrase în biroul lui şi închisese uşa.

În acea seară, doamna Hammett îi spuse lui Polly:

— Ceea ce ţi-ar trebui, dragă, este un căţeluş.

Polly păru surprinsă şi într-un fel amuzată. Doamna Hammet îşi lăsase jos bereta, îşi desfăcuse părul şi arăta altfel decât de obicei. Era întâlnirea ei săptămânală de whist şi-şi aştepta o prietenă care mergea cu camioneta bărbatului ei. Purta o fustă bleumarin şi un tricou bleu brodat. Nici Paul Denham şi nici Robert Archer n-ar fi recunoscut-o. Nu mai arăta ca o zdrenţăroasă.

— Îţi place tricoul meu? continuă doamna Hammett. L-am luat de la talciocul de săptămâna trecută. Sper să nu vină şi fetele Shelton, fiindcă tricoul a fost al domnişoarei Sally. Este prea extravagantă domnişoara Sally, câte lucruri aruncă, aproape nepurtate. Cu atât mai bine pentru

mine! Domnişoara Jane, acum lucrurile ei nu mi se mai potrivesc. Prea mare la bust. Ea a pus ochii pe domnul Richard, dar el încearcă să scape de ea. Prea multe fete se ţin după el. Uite, şi proasta de Lilly este moartă după el. Se miorlăie de câte ori pune ochii pe el. O să vorbesc cu ea să-şi bage minţile în cap.

— Ce te face să crezi că ar trebui să am un căţeluş, Hammy? întrebă Polly.

— Pentru companie şi protecţie, spuse doamna Hammett cu fermitate. Ben Shand de la ferma Gate are o căţea de rasă care a născut corcituri. Este foarte furios şi spune că ar da căţeii oricui le va oferi un cămin bun şi m-am gândit la tine, draga mea. Căţeii arată ca nişte căţei de rasă, dar au picioarele mai lungi ca mama lor. După părerea mea nu este mare diferenţă, dar Ben spune că nu-i poate vinde fiindcă nu sunt de rasă pură.

— Este o idee, păru Polly interesată. Lui Judy i-ar plăcea un căţeluş şi eu m-am gândit întotdeauna că mi-aş dori un câine.

— Era un câine bătrân şi la domnul Bond, dar după ce a murit, domnul Bond nu a vrut altul.

Polly ezită.

— Hammy – tu ştii istoria familiei Bond. Ai lucrat pentru bătrân dinainte de a te mărita, nu-i aşa?

— Şi m-am întors după ce bietul meu soţ a murit de acea epidemie de gripă.

— Ştiu. Spune-mi. ai auzit vreodată dacă naşa a fost logodită sau căsătorită?

Doamna Hammett scutură din cap.

— Bătrânul nu avea de-a face cu acea parte a familiei.

— Păcat.

— Viaţa este prea scurtă, spuse doamna Hammett, ca o familie să se destrame. Era greu pentru partea bătrână. Singurătate. El s-ar fi putut împrieteni cu domnişoara Bond, din punctul meu de vedere. Nu a fost vina ei că el voia să se însoare cu maică-sa. Era cea mai drăguţă şi bună doamnă. Doar ştii asta.

— Da, ştiu, răspunse Polly, apoi încercă din nou. A existat vreun motiv special pentru care domnul Bond nu i-a lăsat naşei White Ladies?

— Nu am de unde să ştiu, dragă, clătină doamna Hammet din cap. N-am ştiut nimic despre ea până când a venit aici la citirea testamentului. Era ultima din familie şi acum a murit şi ea, biata doamnă. Trist. Foarte trist.

Polly îşi spuse în sine: „Poate că nu ultima din familie. Poate eu sunt ultima şi dacă mă mărit şi o să am un copil – chiar dacă numele s-a dus – va purta în continuare sângele”. Se simţi entuziasmată de perspectivă. Brusc tânji să se mărite şi să aibă o familie, se trezi nerăbdătoare de promisa vizită a lui Richard. Sperând că va obţine biroul pentru ea, bucuroasă că va veni s-o vadă, dorind dintr-odată să fie cu oameni din propria ei generaţie.

— A venit camioneta! spuse doamna Hammett şi se ridică spunându-i lui Polly că ar trebui să meargă şi ea.

Îi spunea asta în fiecare săptămână şi încerca s-o convingă pe Polly să participe la partidele locale de whist, însă fata nu voia niciodată.

— Ce să fac acolo, să ascult bârfele? îi replicase Polly de fiecare dată.

Partidele de whist erau pentru femei de vârstă mijlocie. Tinerii din sat se duceau altundeva – la cinema sau cafenelele din Carchester, ori la clubul local pentru tineri când venea câte o formaţie pop.

Nu avea nimic în comun cu prietenele doamnei Hammet şi se întreba dacă se va simţi bine cu musafirii celor două Beatty, la petrecerea de inaugurare. Polly aştepta cu teamă şi nerăbdare această ocazie şi spera că Robert Archer va veni. Va fi sigură atunci că va avea un tovarăş de seama ei.

În dimineaţa următoare, Rosalie se prezentă la prima lecţie de făcut prăjituri.

— Sunt trei lucruri de bază, îi spuse Polly. Respectarea cantităţilor, bătutul ouălor, amestecarea propriu-zisă. Ce-ar fi să începem cu fursecurile pietre, sunt

mai uşoare?

— Probabil chiar ar fi ca nişte pietre dacă le-aş face eu, râse Rosalie.

Ea se echipase cu un şorţ de nailon imaculat, îşi strânsese părul negru cu o panglică lată, galbenă şi arăta ca o imagine de la televiziune, după cum îi spuse Polly.

— Paul a avut ideea, spuse Rosalie. Aşteaptă eforturile mele la ceaiul de după-amiază. Ba chiar mi-a propus să-mi fac singură tortul de nuntă. Cred că a fost doar o glumă totuşi. A fost comandat la o firmă foarte mare.

Polly punea făina, stafidele, ouăle, laptele, într-un vas mare.

— Trebuie să-ţi dau banii pe ingrediente, spuse Rosalie.

— Nici gând.

— Dar insist.

— Să nu ne certăm pentru asta. Poţi aduce ingredientele din propria voastră bucătărie, săptămâna viitoare. Sau vin eu la tine şi le coacem la White Ladies.

— Nu, te rog, replică repede Rosalie. N-aş vrea să mă privească doamna Lafferty. M-aş simţi complet proastă. De fapt, sunt cam proastă în arta bucătăriei. Sunt mai bună la alesul îmbrăcămintei. Îmi place să mă asortez.

— Te îmbraci frumos, spuse Polly. Ai cele mai drăguţe lucruri. Şi mie îmi plac hainele, dar nu mă obosesc să mă aranjez.

— Văd asta, apoi adăugă în grabă, n-am vrut să spun… arăţi foarte drăguţ.

Polly râse.

— E-n regulă! Nu te scuza. Cel mai des arăt catastrofal. Presupun că este din cauză că nu am pentru cine să mă îmbrac. Vreau să spun că sunt singură majoritatea timpului, nimeni nu vine la mine şi aceiaşi pantaloni vechi şi un pulover sau o bluză mă scutesc să mă mai deranjez.

Richard îi spusese Rosaliei după ce o cunoscuse pe Polly, că dacă s-ar îngriji puţin, ar arăta mult mai bine.

Acum, Rosalie o privea atentă pe Polly, încercând s-o vadă prin ochii lui Richard. poate şi ai lui Paul. Piele netedă, ochi frumoşi cu gene lungi, aşa cum menţionase Richard, şi păr drăguţ. Dar era mai înaltă ca Rosalie şi totuşi atrăgătoare, păcat că şchiopăta când mergea.

Devenind conştientă de privirea intensă a Rosaliei, Polly întrebă:

— M-am murdărit din nou pe faţă?

— Sigur că nu, îşi întoarse Rosalie privirea. Începem?

Fursecurile numite pietre, se dovediră un succes.

— Vezi? Nu-i mare lucru! spuse Polly.

Rosalie, cu obrajii îmbujoraţi de la cuptor, arăta încântată ca un copil.

— Chiar sunt bune, nu-i aşa? strigă ea gustând dintr-unul. Să vezi ce o să zică Paul şi Richard când o să le mănânce! N-o să mai rămână nimic.

Plecă mulţumită, cărând o tavă mare cu fursecuri, lăsând-o pe Polly să cureţe, ideea de a o ajuta netrecându-i prin cap.

Data viitoare, hotărî Polly, o s-o facă să rămână şi să spele tot ce s-a murdărit, dacă vrea să ajungă o bună gospodină. Dar lui Polly îi făcuse prea multă plăcere dimineaţa lor împreună.

Rosalie fusese fermecătoare şi prietenoasă, aşa cum spusese Paul. Nu-i venea să creadă că este aceeaşi fată cu cea pe care o auzise prin fereastră, ţipând„O fată de nicăieri, un bastard crescut într-un orfelinat”.

După ce termină de curăţat şi mâncă ceva, Polly îşi aminti de căţel şi se duse peste câmpuri la ferma Gates. Ştia că Judy şi Whiskers vor fi încântaţi să aibă un tovarăş de joacă.

Veni ziua licitaţiei. Polly se duse la Carchester cu autobuzul s-o ia pe Judy de la gară. Drumul de la Londra, fetiţa îl făcuse fiind dată în grija unui pasager. Fetiţa sosi plină de entuziasm şi vorbi tot timpul în autobuzul care le ducea la Little Dadsbrook. Polly râse şi ascultă, încercând s-o potolească.

Tatăl fetiţei era plecat pe mare, iar maică-sa murise

de doi ani. Fusese lăsată în grija orfelinatului şi probabil urma să rămână acolo până va creşte şi-şi va putea lua o slujbă.

Avea şapte ani şi era o fetiţă drăguţă, cu păr castaniu legat în coadă de cal şi un năsuc cârn.

Fu încântată de căţeluşul negru, grăsuţ şi mătăsos, şi se împrieteni cu Whiskers, care rămase rezervat, dar se lăsă mângâiat.

— Ce căsuţă drăguţă! Este super, strigă Judy uitându-se în jur cu ochi strălucitori.

— Foarte mică, spuse Polly. Dormitorul tău este mai mic decât un dulap. Dar am încercat să-l fac frumuşel. Vino să vezi.

Judy fu cucerită. îi plăcea camera ei cu vederea spre copaci şi câmpuri, pereţii galbeni şi cuvertura cu margarete şi un covor moale şi verde.

— Este nemaipomenit! exclamă Judy. Nu-mi place linoleumul, fiindcă este alunecos.

— Am pus covorul special pentru tine. Ştiam că-ţi va plăcea. Sper că nu o să-ţi fie dor de dormitorul tău maro.

— Îmi place, repetă Judy, fiindcă am o cameră doar a mea.

— Şi eu sunt la uşa alăturată, spuse Polly, arătându-i celelalte camere. Doamna Hammett doarme vizavi, iar baia este la parter. Acum cred că ai vrea un ceai.

Judy deschise valijoara pe care o adusese cu ea şi scoase o păpuşă cam jerpelită pe care şi-o puse pe pat. Avea păpuşa de când avea doi ani şi era cea mai preţioasă avere a ei, de când maică-sa trăia şi locuia într-o casă, iar tăticul venea din când în când de pe mare şi-i aducea lucruri. Păpuşa fusese un dar de la tăticul ei şi într-o zi, când va creşte suficient ca să întreţină o casă, vor avea din nou un cămin, îi spuse ea lui Polly. Mămica ei nu se va mai întoarce, dar tăticul va renunţa la mare când va fi mai bătrân şi ea va face curăţenie în casă şi va găti aşa cum făcea mămica înainte de a se îmbolnăvi.

Judy se juca în grădină cu căţeluşul, iar Polly pregăti ceaiul. Spre seară, Robert sosi cu biroul. Polly era

extaziată.

— Oh, domnule Archer, îmi pare atât de bine!

— Domnul Archer este unchiul meu, eu sunt Robert, îi zise el. Licitaţia a fost slabă astăzi aşa că nu au fost probleme să obţin biroul. Unde să-l pun?

Adusese biroul cu furgoneta lui şi Polly îl ajută să-l pună într-un colţ, lângă fereastră. Polly şi-o închipui pe naşa ei stând acolo şi întocmind liste cu necesităţile casei. Naşa – nu, mama – făcând liste. Polly se obişnuia cu ideea că naşa era mama ei şi ştia că ar fi dezamăgită dacă nu ar fi fost adevărat.

— Arată bine, nu? întrebă el satisfăcut. Şi se potriveşte cu casa.

Când Judy, obosită de călătorie, se duse la culcare, Polly îi făcu lui

Robert cafeaua promisă, adăugând sandvişuri şi prăjituri.

— Tu ai făcut toate acestea? întrebă el apreciativ. Ştii cum să ajungi la inima unui bărbat.

Polly se înroşi, şi când urcă să-i spună lui Judy noapte bună, fetiţa o întrebă:

— Este iubitul tău?

Polly se înroşi din nou.

— Dar cine este? insistă Judy.

— Poate va fi, spuse Polly încet şi coborî la parter.

Robert stătu până când doamna Hammett se întoarse de la o altă partidă de whist, apoi îşi luă la revedere, mai întârziind la poartă.

— Când te pot vedea din nou?

Polly spuse că nu ştie.

— Vino cu mine într-o seară! Pentru o plimbare cu maşina, sau la cinema.

— Mi-ar face plăcere…

— Bine. Să stabilim, atunci. Ce părere ai de vineri?

Polly răspunse că vineri ar fi bine, fiindcă doamna Hammett nu pleca nicăieri şi putea sta cu Judy. Şi Robert plecă, mulţumit de succesul serii. îi făcu cunoscut şi lui Iris faptul că va ieşi cu Polly, pentru a o opri să-şi facă alte

gânduri legate de el. O scosese de două sau de trei ori pe Iris şi ea nu trebuia să şi-o ia în cap.

Iris era o fată drăguţă, dar nu prea deşteaptă pentru gustul lui Robert. În afară de bărbaţi, bani şi căsătorie, nu avea altceva în cap. Nu era genul lui. O prefera pe Polly care, chiar dacă nu te izbea cu înfăţişarea ei la prima vedere, avea ceva deosebit.

Era inteligentă, drăguţă şi provenienţa ei avea ceva misterios. Mai mult, era o bună bucătăreasă, iar pentru un tânăr cu apetitul lui Robert, era o atracţie în plus.

De acum, se terminase cu Iris!

În seara inaugurării casei, White Ladies era în fierbere. Polly, în căsuţa ei, auzea zgomot de conversaţii şi râsete. Era gata de plecare, însă era timorată.

— Nu pot să intru acolo singură printre invitaţi, îi spuse ea doamnei Hammett. Nu cred că o să mă duc. Nu-mi vor simţi lipsa.

— Nu fi fraieră, cu rochia asta nouă a ta şi aşa pieptănată, ar fi o prostie să stai acasă.

Polly se gândi că măcar de ar fi venit Robert s-o ia.

Robert, împreună cu mătuşa şi unchiul, fuseseră invitaţi la petrecere, dar fiindcă domnul Archer senior era ocupat, mătuşa venise s-o facă pe doamna Beatty să-l invite pe nepotul ei împreună cu o prietenă şi o invitase pe Iris. Nepotul ei fusese furios când aflase de Iris.

— Şi crezi că o să mă ţin de coada lui Iris toată seara? strigase scandalizat nepotul ei.

— Dar Robert dragă, am făcut-o pentru binele tău. Mi-era teamă că o să te plictiseşti însoţind o mătuşă bătrână. Credeam că o placi pe Iris. Ai ieşit cu ea de câteva ori.

— Iris este în regulă, îi explică Robert. Dar nu am gânduri serioase în legătură cu ea.

— Bine, dragă, am crezut că-ţi va face plăcere. Iris era încântată. Nu putem anula invitaţia acum.

Robert îi explicase situaţia lui Polly, care îi spusese că n-avea importanţă, se vor întâlni oricum acolo, dar acum, când stătea şi asculta muzica, simţea cum curajul o

părăseşte.

Avusese o grijă în mod deosebit de înfăţişarea ei şi acum, când se uita în oglindă, putu vedea că eforturile îi erau justificate.

Rochia ei neagră, fără mâneci şi cambrată, era prinsă la mijloc cu un cordon auriu. Părul, mătăsos şi strălucitor, îi cădea pe umeri ondulându-se uşor la vârfuri. Doamna Hammett şi Judy erau impresionate.

— Arăţi ca o prinţesă, îşi dădu verdictul Judy.

— Elegantă! Ăsta-i cuvântul, scumpo. Cu adevărat elegantă. Dacă te-ar putea vedea biata domnişoară Bond, ar fi cu adevărat mândră de tine.

— Oh, Hammy, chiar crezi?

— Ei bine, spuse Judy, stând în capul scării în pijama, dacă ai de gând să te duci, du-te, sau musafirii o să mănânce toată mâncarea.

Doamna Hammett râse.

— Nici gând! Au o firmă care le aduce mâncarea – tot felul de tartine cu somon afumat, cârnăciori, pateu, piept de pui şi dumnezeu mai ştie ce. cât despre băutură! Să nu mai vorbim.

— Este plăcut să auzi muzică, spuse Judy. Eu o să stau în pat şi o să-mi imaginez că eşti frumoasa balului, Polly, ca Cenuşăreasa.

Polly râse.

— Nu pot să fiu, scumpa mea. Rosalie Beatty este cea mai frumoasă dintre toate. Mă întreb dacă o fi ajuns Robert? adăugă ea neliniştită.

În acel moment, poarta ce ducea spre grădina de la White Ladies se auzi deschizându-se şi apoi paşi pe scări.

Dar tânărul spilcuit într-un costum negru care intra în cameră nu era Robert, ci Richard.

— Paul s-a gândit că poate te ruşinezi să vii singură, aşa că am venit să te însoţesc.

Doamna Hammett şi Judy rămaseră cu gura căscată de înfăţişarea acestui cavaler devastator.

— Ce drăguţ din partea lui Paul că s-a gândit la mine! zâmbi radioasă Polly.

Richard îi luă braţul, privind-o cu admiraţie.

— Arăţi într-adevăr nemaipomenit!

Capitolul 8

Dacă zgomotul putea fi socotit un criteriu al succesului, atunci petrecerea de la White Ladies într-adevăr era.

Şampania curgea în valuri, chelneriţele treceau printre oaspeţi cu tăvi încărcate, muzica se auzea în fundal, împreună cu sunete de conversaţie şi râsete.

Paul, stând în hol lângă Rosalie, primind invitaţii, spuse încet:

— Dragă, chiar îi cunoşti pe toţi aceşti oameni?

Rosalie râse.

— Pentru o bună publicitate. Este un reporter de la ziarul local, ca şi unul de la Londra. Mâine vom fi în toate ziarele, păru ea fericită şi însufleţită.

În acel moment, un flash lumină perechea şi un tânăr reporter cu un aparat strigă:

— Încă una. Mulţumesc.

— Ridicol! spuse Paul. Când am consimţit la o inaugurare a casei, nu m-am gândit niciodată la o asemenea înghesuială. Cine sunt toţi aceşti oameni? Habar n-am avut că ai atâtea rude.

Fusese uimit, când ieşise din birou, la pauza de ceai, să-şi vadă salonul plin cu o colecţie de străini, predominant femei. Mătuşi cu pălării impresionate, unul sau doi unchi şi o doamnă foarte bătrână cu baston şi cornet de auzit şi care fu prezentată drept „Tanti Hettie” şi care se pare că n-ar fi trebuit să vină.

— Toţi aceşti oameni sunt prieteni şi rude, care ne întorc vizita, dragule, spuse Rosalie.

— Adică?

— De când am terminat şcoala, mămica şi cu mine am stat pe rând pe la fiecare membru al familiei, încercă ea să-i explice. Era o formă de economie pentru noi şi neavând o casă de reşedinţă, fiindcă apartamentul nostru este închiriat, nu le-am putut întoarce ospitalitatea. Unii dintre ei se cam enervaseră. Acum, când au aflat vestea că

avem o casă a noastră, au venit cu rândul! Mămica i-a invitat pe unii dintre ei, dar cei neinvitaţi au auzit de la tanti Eva şi au năvălit.

— Dar unde vor dormi – au de gând să rămână aici? întrebă el sec.

— Câţiva dintre ei rămân peste noapte. Va trebui să-i găzduim pe unii dintre ei, dar majoritatea ori s-a instalat la Moorings, ori pleacă acasă la noapte.

— Şi eu mi-am imaginat că tu şi maică-ta sunteţi mai mult sau mai puţin singure pe lume! De unde naiba mi-a venit o astfel de idee?

Ea se uită pieziş la el.

— Nu-i aşa că este în regulă, Paul? Că nu te superi? Ai spus că vrei să-mi cunoşti rudele şi prietenii. Cei mai mulţi dintre ei au fost la aniversarea celor douăzeci şi unu de ani ai mei.

Paul se uită la ea.

— Atâta timp cât nu se aşteaptă să-i întreţii, spuse el. Eu nu sunt un milionar, deşi tu şi maică-ta se pare că aşa credeţi!

— Dar cu drepturile pentru film şi toate celelalte – trebuie că te scalzi în bani! protestă Rosalie.

— Trebuie să ţii cont şi de impozite. Dacă viitoarea mea carte este un eşec, mă pot întoarce la munca mea în învăţământ.

— Paul! Doar nu vorbeşti serios! exclamă Rosalie, îngrozită.

— De ce nu? Perspectiva este atât de groaznică?

— Să renunţi la casa aceasta şi la celelalte avantaje?

— Dacă tu şi maică-ta mă veţi duce la faliment, nu voi avea de ales.

— Cred că glumeşti, spuse Rosalie.

— Este bine de ţinut minte, replică el.

Ea îl privi stingherită, neştiind dacă să-l ia în serios sau nu.

— Nu fi aşa de îngrijorată, râse el. Nu sunt încă falit. Tocmai a sosit editorul meu. Vreau să-l cunoşti. Şi agentul meu este pe aici pe undeva. Presupun că ar trebui să ne

ducem să vorbim cu lumea. Văd că a sosit tânărul Robert Archer şi Richard şi-a găsit o fată splendidă! Cine este blonda aceea, alta din multele tale verişoare?

Pentru o clipă Rosalie înţepeni, apoi spuse fără ceremonie:

— Ca şi când nu ai şti. A fost ideea ta ca Robert să se ducă s-o însoţească.

— Dumnezeule! Polly! se minună Paul. Ce a făcut? Sincer, nu am recunoscut-o.

— O rochie nouă, o altă coafură, transformă o fată, spuse Rosalie.

Paul se uită peste capetele invitaţilor.

— Dar este foarte drăguţă.

Polly, stând un pic la o parte, palidă, înaltă şi elegantă, arăta ca un crin, se gândi el, printre ceilalţi. Richard îi aducea de băut, Richard venea spre ea. Paul păru satisfăcut.

— Bine pentru Polly, spuse el. Se va descurca! Hai, dragă, să mai circulăm.

În următoarea oră, el şi Rosalie se mişcară printre oaspeţi, prezentându-se. Pe măsură ce trecea timpul, petrecerea se împărţi pe grupuri – prietenii lui Paul din Londra, în birou, localnicii în sufragerie, grupul Beatty în salon, urmărindu-se unii pe alţii cu atenţie, în timp ce tinerii dansau în hol. Tanti Hattie adormi pe scaun şi începu să sforăie spre necazul Laurei, care era furioasă pe verişoara Celia că o adusese pe bătrâna ei mamă. Deşi nu fusese invitată, Celia îi explică Laurei că nu-şi putuse lăsa mama singură şi n-ar fi avut nicio scuză să lipsească de la această petrecere. Dar sub influenţa şampaniei, Laura se mai înmuie.

Toată familia, fără excepţie, o felicită pentru norocul care dăduse peste ea şi fiica ei. Bineînţeles că Laura le arătase apartamentul ei din aripa de vest a casei şi toţi spuseră că reuşise să se descurce foarte bine. Paul Denham părea un bărbat drăguţ, liniştit şi lipsit de aroganţă

— Aproape banal – deloc încrezut, dar evident bine

situat.

Laura era încântată că, în sfârşit, putuse arăta familiei unde ajunsese ea.

Dar pentru Robert, petrecerea nu era satisfăcătoare, mai ales că Iris se ţinea de el, încât orice conversaţie privată cu Polly deveni imposibilă. Când holul se eliberă pentru dans, Iris spuse hotărâtă:

— Dansăm?

Robert se lăsă târât, strâmbându-se peste umăr la Polly.

Polly, care refuza să danseze în public din cauza infirmităţii, găsi un scaun într-un colţ şi se instală să observe.

Uitându-se în jur cu nostalgie, se gândi cât de mult se schimbase atmosfera în casă după ce murise naşa. Atunci fusese liniştită şi întunecoasă, înţesată de mobile vechi. Acum strălucea de culoare şi pulsa de viaţă. Lumini ascunse puneau în evidenţă covoarele şi draperiile frumos colorate. Mobilierul modern şi antic era combinat cu artă şi White Ladies căpătase un farmec luxos.

Polly avu un sentiment absurd de mândrie, când se gândi că această casă ar putea fi moştenirea ei de drept.

Tresări şi se întoarse la realitate, când îl văzu pe Paul stând lângă ea.

— Hei! După ce te uiţi? Vrei ceva de mâncat. sau de băut? întinse el mâna după paharul ei gol.

— Nu, mulţumesc. Îmi place să mă uit şi. să-mi amintesc vechile timpuri.

El se aşeză lângă ea. Richard dansa cu Rosalie şi Robert era monopolizat de Iris.

— Este de înţeles, spuse Paul. Sper că nu te supără că-ţi vezi vechea casă ocupată de străini.

— N-am locuit prea mult aici ca să mă simt posesivă, zâmbi ea. Dar acum, poate că am un oarecare drept să fiu ataşată de ea.

Ezită, tânjind să se încreadă în cineva. Cineva sigur. El o privea cu interes.

— Continuă!

Polly spuse:

— Dacă îţi spun un secret, juri să nu-l divulgi nimănui?

— Jur, spuse el solemn.

— Ei bine. se aplecă spre el. S-ar putea să mă înşel, dar am motive să cred că mama mea era poate naşa. Ţi se pare ideea atât de fantastică?

Acum îi părea rău că-i spusese.

— Nu cred deloc că este fantastică. De fapt, este mai mult decât posibilă. Există vreo fotografie de-a domnişoarei Bond pe undeva?

— Nu semăn cu ea, dacă la asta te referi, spuse Polly. Dar aş putea semăna cu tatăl meu. Oh, las-o baltă! adăugă repede. N-ar fi trebuit să-ţi spun, dar revăzând casă, am simţit că-i aparţin. Nu ar trebui să te ocupi de oaspeţi? Nu te ocupa de mine, se schimbă brusc tonul ei.

El îşi dădu seama că îşi regreta destăinuirea şi-i spuse cu blândeţe:

— Polly, dacă chiar vrei să stabileşti identitatea mamei tale, poate te-aş putea ajuta. totuşi, mă mir că nu ţi-a spus ea însăşi.

— Nu avea cum. I-am spus multe lucruri crude, nedându-mi seama.

Îi povesti despre antagonismul pe care şi-l formase din fragedă copilărie împotriva unei mame care şi-a abandonat copilul.

— Acum, am învăţat să fiu mult mai tolerantă. Realizez că există împrejurări partinice, numai că este prea târziu, tremură vocea ei.

— Nu te lăsa copleşită de remuşcări. Fiecare avem în trecut lucruri pe care le regretăm. Aflându-te cu ea în ultima perioadă a vieţii, trebuie să-i fi produs o mare fericire. Nu ai ce să-ţi reproşezi.

Polly îşi dădu părul pe spate cu sfidare:

— Crezi că sunt o sentimentală, dar cunoşti slăbiciunea mea pentru finaluri fericite! Naşa – dacă ceea ce gândesc nu este adevărat – nu şi-ar fi abandonat niciodată copilul fără un motiv serios. şi mă seacă la inimă

când îmi amintesc ce lucruri dure i-am spus.

Ferm, Paul îi spuse:

— Nu trebuie să te autodepăşeşti şi mă bucur că mi-ai spus. Când încredinţezi cuiva un secret, te mai uşurezi.

— Mulţumesc că m-ai încurajat, spuse ea, adăugând când tăcerea dintre ei se prelungi: te felicit pentru decorarea interiorului. Casa arată fermecător.

— Toate se datoreasă Rosaliei şi maică-sii. Eu am fost prea ocupat, dar ştiam că vor face o treabă bună.

— Este foarte frumos aici.

El o luă de mână, ridicând-o în picioare.

— Dansăm?

— Nu pot, doar ştii, păru ea jenată. Din cauza piciorului.

— Nici eu nu dansez grozav, sau aşa îmi spune Rosalie, zâmbi el. Dar mă pot mişca încet în ritmul muzicii şi tu poţi face la fel. Încercăm?

— Dacă insişti, îi întoarse ea zâmbetul.

El o înconjură cu braţele şi o apropie de sine. Ea se simţi absurd de ruşinată şi i se opri răsuflarea. Mişcându-se întâi ţeapăna, Polly se relaxă treptat. Deşi Paul nu era un bun dansator, avea simţul ritmului.

În braţele lui, Polly se simţi ghidată cu fermitate, şi, după câteva şovăieli, prinse şi ea ritmul şi începu să-i facă plăcere.

Când se opri muzica, ea aplaudă entuziastă împreună cu ceilalţi.

— Cine a spus că nu poţi dansa? o privi Paul.

— Nu poţi riposta, zise Polly. Tu ai înfăptuit un miracol.

Când muzica se porni din nou, ea adăugă:

— Sunt multe alte persoane cu care ar trebui să dansezi.

— Deloc! Mie îmi place să dansez cu tine. Ţie nu?

— Ba da, dar.

Un flash şi un tânăr cu un aparat de fotografiat luă un instantaneu lui Paul cu eleganta fată blondă în braţe. O să afle mai târziu cine era, se gândi fotograful. Rosalie,

dansând cu Richard, văzu incidentul şi se încruntă.

— Polly nu poate dansa şi Paul nu este prea bun dansator. De ce s-or fi dând oare în spectacol?

— Se descurcă bine. Concentrează-te asupra partenerului tău, ripostă Richard. Îţi aminteşti orele de dans când eram copii? Şi femeia aceea cu o faţă de cal care ţinea lecţiile?

Chicotind împreună, Rosalie nu-l mai urmări pe Paul şi se strânse mai mult lângă Richard, închizând ochii când el îşi lipi obrazul de al ei.

— Oh, Rosalie, şopti el devenit dintr-odată serios, de ce ai făcut-o?

— Ce am făcut?

— Te-ai logodit.

— Ştii de ce! răspunse ea încet.

Richard se uită disperat la Rosalie.

— Hai afară, spuse el. Trebuie să-ţi vorbesc.

Dispărură amândoi în grădină. Acolo, el începu imediat:

— Aceşti oameni., acest decor, nu ţi se potrivesc, Rosalie. În mai puţin de un an, o să te plictiseşti de moarte. Scapă cât ai timp. Vino cu mine în Australia. Tanti Laura te-a transformat într-o păpuşică răsfăţată. Te iubesc, Ros, şi tu mă iubeşti pe mine.

— Ssst, spuse ea. Richard, nu trebuie.

Încercă să se eschiveze sărutului lui, dar el o prinse în braţe şi o strânse.

— N-ar fi trebuit să te întorci vreodată! strigă ea încercând să se elibereze.

— Încă mă iubeşti. Ştiu că mă iubeşti. Ce-o să ne facem?

Rosalie tremura, dar vocea îi rămase fermă.

— Nimic, bineînţeles. Ce putem face?

— Ţi-am spus. Vino cu mine în Australia.

— Nu pot renunţa acum la toate acestea, arătă ea în jur. Şi trebuie s-o am în vedere şi pe mămica.

— Mămica, o maimuţări el cu amărăciune. Da, să n-o rănim pe biata mămica! Ea vine întâi şi pe urmă restul.

Întotdeauna. De ce nu fugi cât nu este prea târziu?

Rosalie veni înapoi în braţele lui.

— Richard. te iubesc. Dar nu trebuie să facem nimic nebunesc. îl iubesc şi pe Paul, înţelegi.

— Nu ca pe un iubit. Este doar tatăl de care nu ai avut parte în toţi aceşti ani de dominaţie ai maică-tii, spuse Richard cu abilitate.

— Nu ştiu nimic despre asta, rosti Rosalie. Nu prea mă pricep la psihologie, sunt îngrijorată doar de ceea ce simt şi de când te-ai întors în viaţa mea, nu mai ştiu încotro s-o apuc.

— Biată micuţă, spuse el mai calm. împinsă încolo şi încoace de toţi. Voi pleca. Te las în pace, dacă asta vrei. Chiar vrei?

Ea îşi vârî braţul sub al lui.

— Nu-ţi cer să mă înţelegi, fiindcă nu mă înţeleg nici eu. Ţin la voi amândoi, dar în feluri diferite. Tu-mi oferi exaltare şi entuziasm, el devotament şi siguranţă.

— Şi tu umbli după siguranţă! Ce placidă poţi fi! Siguranţă la vârsta ta?

Rosalie vru să-i reamintească lui Richard că această căsătorie cu Paul asigura siguranţă şi pentru mama ei, dar ştia că el o va lua în râs. Atât Richard cât şi Paul insistau să nu se lase dominată de maică-sa. Gândul de a fugi şi a începe o viaţă nouă într-o ţară nouă cu primul ei iubit o umplea cu un amestec de teroare şi de încântare.

Încercă să-şi închipuie existenţa fără mama care s-o ghideze şi să pretindă să fie ascultată, şi simţi o înţepătură de remuşcare, fiindcă perspectiva i se părea atrăgătoare. Dar era şi temătoare, fiindcă maică-sa avea dreptate în tot ce făcea şi îşi spunea şi dacă ea, Rosalie, fugea pentru a-l însoţi pe Richard în noua lui viaţă, cum putea fi sigură că va fi un succes?

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Richard îi spuse:

— Ar trebui să-ţi încerci norocul, dar să nu-ţi imaginezi că am trăi în sălbăticie. După cum ştii, unchiul Fergus are un lanţ de hoteluri. Pentru început, mi-a oferit conducerea unuia dintre hotelurile mai mici. Nu te-ai

plictisi acolo, Rosalie, vin tot felul de oameni interesanţi şi ai putea lucra ca recepţioneră, cu jumătate de normă.

— Mi-ar plăcea, spuse ea, interesată brusc. Întotdeauna am visat o slujbă în care să întâlnesc oameni, dar mămica a spus…

Ea se opri brusc.

— Plajă, bronzare, surfing, continuă Richard. Ştii ce viaţă este acolo şi dacă unchiul Fergus a prins drag de tine, va fi de acord cu căsătoria noastră, o ştiu.

Rosalie oftă.

— Pare nemaipomenit, Richard, dar nu o pot face. Nu sunt destul de crudă şi de curajoasă ca să-i las baltă pe mămica şi pe Paul.

— Dar mă iubeşti?

— Aşa cred.

— Crezi? întrebă el jignit.

Ea nu răspunse.

— Este o chestiune privind întreaga ta viaţă viitoare şi tu nu poţi lua o hotărâre singură! Dacă mămica ţi-ar spune să te măriţi cu mine ai face-o într-o clipită, nu-i aşa?

Ea încă nu răspunse.

Richard o prinse de umeri şi o scutură.

— Nu-i aşa?

— Mă doare, ţipă ea.

El îşi lăsă mâinile jos.

— Nu te voi mai deranja. Mă întorc la Londra cu primul tren mâine dimineaţă sau poate chiar în astă noapte. Dacă vrei să iei legătura cu mine, ştii adresa mea de acasă, unde voi fi până mă îmbarc. Te iubesc, Rosalie. Nu uita asta şi gândeşte-te serios la genul de viaţă pe care îl vei avea în acest loc şi cât de mult te-ai distra fiind împreună cu mine. Asta-i tot ce am avut de spus. Nu ştiu de ce mă preocupă.

Făcu stânga-mprejur şi o părăsi, ducându-se să-şi înece supărarea la barul instalat într-un colţ al holului.

Mult mai târziu, când vru să plece, Polly fu trasă de mână de Richard.

— Nu pleca, o rugă el. Vreau să vorbesc cu tine.

Trebuie să vorbesc cu cineva. Mă simt îngrozitor.

Polly ezită.

— Ce s-a întâmplat?

— Iubita mi-a dat papucii, spuse el.

— Mi-e greu să cred, zâmbi ea.

— Este adevărat. Fii fată bună. Stai cu mine la un păhăruţ. Dacă plec aşa de aici, mi-aş supăra mama, aş şoca-o pe mătuşa mea, fiindcă m-am îmbătat. Fii drăguţă cu mine, Polly. Te rog.

Polly simţi disperarea în spatele frivolităţii lui. Era mai mult decât băut, gândi ea. Refuză un pahar de la el, iar acesta, umplându-şi din nou paharul cu gin, îl luă cu sine şi ieşiră amândoi în grădină. Se aşezară în întuneric pe banca de sub dud şi brusc, Richard începu să înjure.

Polly îi spuse că dacă asta era tot ce avea de spus, pleacă acasă şi se ridică hotărâtă în picioare. El dădu paharul pe gât şi înainte ca ea să plece, se ridică în picioare, clătinându-se.

— Dacă vrei să intri la mine, îţi fac o cafea tare, îl pofti ea.

Îi luă braţul, îl conduse în casă şi-l aşeză pe un scaun. El era alb ca varul la faţă şi arăta incredibil de tânăr. Polly simţi o dorinţă maternă de a-l ciufuli.

— Vara ta? întrebă ea încet, în timp ce-i aducea cafeaua. Sau nu ar trebui să întreb?

— Întreabă. De ce nu? Sigur că este vara mea! Dar se va mărita cu Paul Denham din cauza bunurilor lumeşti pe care i le poate oferi! Dar şi eu sunt acum în curs de realizare. dacă măcar ar fi aşteptat.

Înghiţi cafeaua treptat şi mai ceru una.

— Este bună. Şi tu eşti bună. De ce nu m-am putut îndrăgosti de o fată cumsecade ca tine în loc de o mică idioată fără minte.

Vocea i se pierdu într-un mormăit, îşi lăsă capul pe spătarul scaunului şi aţipi.

Polly spălă ceştile de cafea, întrebându-se dacă Rosalie ştia cât de mult ţine acest băiat la ea şi dacă Paul avea vreun habar.

— Draga tanti Laura este în căutarea unui tichet de masă, mormăi Richard, deschizând ochii când ea se întoarse. Rosalie a fost scoasă la vânzare, de ani întregi, pentru cine oferă mai mult şi acum tipul ăsta de scriitor a cumpărat-o. Este dezgustător.

— Sunt sigură că va fi foarte bun pentru ea, spuse Polly.

— Bun! se strâmbă Richard, ridicându-se. Cred că trebuie să mă schimb, să-mi iau scuterul şi s-o şterg. Nu o voi mai vedea pe Rosalie. Mulţumesc pentru cafea şi pentru că eşti cumsecade. O să-ţi trimit o ilustrată din Australia.

Pe neaşteptate, o trase în braţele lui, murmurând:

— Se poate?

O sărută pe buze, spoi se întoarse şi plecă din grădină.

În timpul acesta, Rosalie ieşise din camera ei şi-şi aştepta mama. Laura oftă uşurată când coborî la parter, deoarece atât Richard cât şi fiica ei dispăruseră de o vreme.

— Rosalie, unde ai fost? Oamenii încep să plece şi te caută să-ţi spună la revedere. S-a întâmplat ceva? spuse ea cercetându-i faţa.

— Oh, mamă, nu te îngrijora.

— Pari supărată. Dacă Richard te deranjează, o să-i spun să plece, spuse Laura punând degetul pe rană. Este mai egoist şi mai iresponsabil decât am crezut, dacă încearcă să te tulbure la această oră târzie.

— Richard nu este egoist.

— Atunci, gelos. Sigur că-l râcâie să te vadă atât de fericită şi atât de bine aranjată, dar tu nu trebuie să te laşi impresionată.

— Nu, mamă.

— Bine, fugi şi du-te la Paul. Editorul lui tocmai a plecat. Un om aşa de fermecător. Am auzit ceva despre un turneu de conferinţe pentru Paul, în America, în toamnă, continuă Laura. Ar fi drăguţ să mergem cu toţii. Foloseşte-ţi influenţa, dragă. Eu n-am mai fost în America.

Turnee de conferinţe în America. nu avea nicio atracţie pentru Rosalie în acel moment, ea visa la cu totul altă ţară. Plajele însorite ale Australiei, ea şi Richard bronzaţi, fără mămica şi Paul pe cap. Îşi alungă brusc gândurile.

Sigur că nu-l va lăsa niciodată pe Paul. Lucrurile merseseră prea departe.

Paul veni lângă ea când traversa holul.

— Unele dintre rudele tale aşteaptă să le spui la revedere.

— Aşa cred şi eu. Toţi cred că a fost o petrecere minunată. Ţi-a plăcut? încercă ea să zâmbească.

— Nu prea, dădu el din umeri. Înghesuiala nu este genul meu. Nu poţi vorbi cu nimeni cum trebuie. Ideea mea de seară reuşită este o masă cu maximum opt oameni cu conversaţie inteligentă, care să te amuze şi să te stimuleze.

Rosalie avu o strângere de inimă. Ideea lui Paul despre o petrecere reuşită i se părea mai mult decât plictisitoare, „opt oameni cu conversaţie inteligentă".

— Din nefericire, eu nu sunt deosebit de inteligentă. Vreau distracţie, nu conversaţie banală cu bătrâni banali.

Paul zâmbi şi o luă de mijloc.

— Îmi dau seama că va trebui să ne educăm unul pe celălalt, spuse el. Te voi învăţa cum să apreciezi o bună conversaţie şi tu o să mă înveţi cum să mă distrez.

— M-am distrat în seara aceasta, spuse Rosalie. Richard este nostim. Uneori. răsuflă ea adânc. mi-aş dori să semeni mai mult cu Richard.

Paul îşi retrase braţul.

— O să-ţi lipsească acel tânăr.

— Da.

— Când are de gând să plece?

— De dimineaţă, rosti ea amărâtă.

Paul o privi mai îndeaproape.

— Dacă plecarea lui te supără, de ce nu-i ceri să mai rămână?

— Nu te-ar deranja? îl privi ea cu ochi mari.

— De ce? Am încredere în tine, Rosalie.

Continuară să meargă în tăcere spre uşa din faţă, unde se strânsese un grup de musafiri. Rosalie îşi dori ca Paul să nu fi spus că are încredere în ea. Dacă ar fi obiectat în legătură cu prezenţa lui Richard, s-ar fi simţit justificată să-i spună, dar aşa se simţea jenată.

Brusc, îşi dori ca Richard să fie plecat şi lucrurile să reintre în normal.

Când se îndepărtă ultima maşină, Paul propuse o plimbare prin grădină.

— Nu am fost împreună toată seara, spuse el.

Rosalie continua să se întrebe ce face Richard, unde plecase. Dar nu o va părăsi fără să-şi ia rămas-bun.

Paul îi cuprinsese umerii şi o luară pe pajişte. Printre frunzele dudului se zăreau luminile căsuţei lui Polly. Draperiile nu erau trase în camera de zi a lui Polly şi Rosalie ţipă brusc:

— Uite! Uită-te acolo! Repede, Paul. Repede! Trebuie să intervenim.

El o trase înapoi.

— Doar n-o s-o strigi pe Polly acum.

— Dar nu ai văzut? Richard este înăuntru. Cu Polly! O sărută! Este îngrozitor! îngrozitor! Richard nu are dreptul.

Îşi ieşise din fire, incapabilă să accepte imaginea lui Richard cu Polly în braţele lui. Nerăbdătoare să distrugă imediat această scenă, într-un fel. oricum.

Paul o privea uimit.

— Ce-i cu tine, Rosalie?

— Nu este drept! strigă ea disperată.

— Ce este rău într-un sărut de noapte bună? întrebă el calm. Nu face parte din ceea ce numeşti tu distracţie? Hai să mergem.

Ea se opuse cu violenţă.

— Nu trebuie să-i lăsăm împreună. Nu este cinstit, îţi spun. Nu este corect pentru Polly. El nu este serios, Paul. O să plece. O s-o supere, el doar se distrează.

— Nu este treaba noastră.

— Dar Polly? Credeam că-ţi pasă ce i se întâmplă ei.

— Din câte am văzut, Polly este în stare să-şi poarte singură de grijă. În afară de asta, puţină dragoste este tot ceea ce are nevoie. îi va face bine.

— Cum poţi vorbi aşa? ţipă Rosalie, îndreptându-se spre poartă. Polly este neajutorată. Stând acolo cu draperiile neînchise şi permiţându-i lui Richard s-o sărute aşa. El a băut probabil prea mult şi ea îi dă apă la moară.

— Chiar nu văd de ce faci atâta scandal, începu Paul.

— Nu vezi! strigă Rosalie. Eşti prea orb să vezi ceva! închis în blestematul ăla de birou vechi, scriind despre oameni care nu există, orb la nevoile celor care trăiesc.

Acum plângea, cu inima zdrobită că Richard îşi găsise consolarea atât de repede după scena care avusese loc între ei.

Paul o ridică în braţe şi o duse în chioşc, o trânti pe banca dinăuntru şi se aşeză în faţa ei, blocându-i scăparea.

— Acum, spuse el supărat, îmi spui exact despre ce este vorba?

Rosalie căută o batistă şi negăsind-o, o luă pe a lui. Îşi şterse ochii, dar nu răspunse. Paul continuă imparţial:

— Să fiu închis în acel „blestemat de birou” toată ziua, scriind despre oameni care nu există, se întâmplă să fie meseria mea. Modul în care îmi fac banii. Dacă nu-ţi place, este rău. Dacă te-ai răzgândit să te mai măriţi cu mine, Rosalie, spune-mi-o. M-am aranjat în ultimul timp într-un fel sau altul şi-mi pare rău că am fost orb la nevoile tale; dar dacă nu-ţi surâde un scriitor ca soţ, mai bine să anulăm totul.

Rosalie ieşi din starea de isterie. Încetă să plângă şi-şi veni în fire.

— Îmi pare rău, Paul. Nu ştiu ce m-a apucat, începu ea.

Supărat, Paul vorbi mai departe:

— Dacă vederea vărului tău sărutând o fată te-a înnebunit, înseamnă că trebuie să fie ceva greşit în logodna noastră.

— Oh, nu, Paul! Nu dragule. Doar că este posibil să iubeşti doi oameni în acelaşi timp? întrebă ea gânditoare.

— Asta este problema ta?

— Într-un fel. Nu ştiu. Presupun. Dar o dată Richard plecat, va fi bine.

— Aşa crezi?

— Sunt sigură! reuşi ea să zâmbească, dar el nu-i răspunse la zâmbet.

— Nu suficient de bine, replică Paul. În vederea celor întâmplate astă-seară, căsătoria noastră ar fi mai bine să fie amânată.

Rosalie era într-adevăr alarmată acum. Ce va spune mama ei? Ce vor spune ceilalţi? Paul adăugă cu fermitate:

— Toţi aceşti prieteni şi neamuri ale tale ar fi bine să plece mâine dimineaţă. Iar tu şi maică-ta puteţi pleca imediat ce voi avea timp să fac alte aranjamente.

— Paul! răsuflă ea.

— Dă-ne amândurora o şansă. Mie să-mi termin cartea. Tu să te decizi dacă mai vrei să te măriţi cu mine.

Ea începu din nou să plângă.

— Ce o să creadă lumea?

— Nu dau doi bani pe ce va crede lumea. Asta ne priveşte pe noi şi numai pe noi, se înfurie el brusc. Am avut problemele căsniciei fără plăcerile ei, Rosalie. Locuind în aceeaşi casă, dar nu ca soţ şi soţie. A fost un stres. O greşeală – sau poate nu o greşeală, dacă rezultatul căsătoriei ar fi un dezastru.

— Oh, nu, Paul. nu! strigă ea.

El continuă, inexorabil:

— Cu cât aflăm mai multe unul despre altul, cu atât ne înţelegem mai prost. Îţi dai seama? Pretindeai că-ţi place ce-mi place şi mie, continuai să fii dulce şi rezonabilă şi deodată, când te-ai supărat, adevărul a ieşit la iveală. Luna noastră de miere cu destinaţia ei, de exemplu, realizez acum că urăşti locurile liniştite, simple, care îmi plac mie. Găseşti acest ţinut plicticos. Spui că eşti încântată să te măriţi cu un scriitor, dar îţi displace profund să mă închid toată ziua în „blestematul meu de birou vechi”. Spui că mă iubeşti şi faci o criză de isterie când îţi vezi vărul sărutând o altă fată. Nu, nu este bine

deloc, Rosalie. Toate acestea se adaugă unui singur lucru – tu nu eşti îndrăgostită de mine. Eu m-am lăsat atras de farmecul şi de frumuseţea ta, dar cu cât suntem mai mult împreună îmi dau seama că nu avem nimic în comun. Îmi pare rău, am încercat să nu recunosc nici măcar faţă de mine, dar trebuie să înfrunt realitatea până la sfârşit.

Rosalie tremura violent. Se simţea de parcă îi venea să vomite. Era chiar speriată acum, disperată să se reîntoarcă la vechea relaţie de afecţiune, dorindu-şi să nu fi existat niciodată scena care avusese loc.

Ea şi cu mama ei să părăsească White Ladies! Căsătoria amânată. fusese anulată!

Se agăţă de el.

— Nu vorbi aşa, Paul. Nu te voi lăsa! Te iubesc! Sigur că te iubesc! Şi tu mă iubeşti! Trebuie! Nu se poate să te fi schimbat brusc.

Începu să-l sărute nebuneşte, căutând să-i stârnească pasiunea, disperată să pună iarăşi lucrurile în ordine. Cum s-o înfrunte pe mama ei cu vestea că lucrurile nu mergeau bine? Ce făcuse, oh, Doamne, ce făcuse?

Era numai vina lui Richard. Căuta pe cineva care să fie blamat. N-ar putea să fie ea în culpă. Totul era o neînţelegere din partea lui Paul. Dacă n-ar mai tremura atât, poate ar fi în stare să-l convingă.

El stătea ca o stâncă, refuzând să răspundă când se lipea de el.

— Este numai vina ei, strigă ea căutând un ţap ispăşitor. Chiar de la început am ştiut! S-a băgat între noi. Te-a schimbat. A distrus totul.

— Acum despre ce mai vorbeşti? întrebă Paul.

Nu ştia dacă să se simtă uşurat sau supărat de această ieşire. Ştia doar că întregul aranjament de la White Ladies devenise brusc intolerant şi nu mai putea să continue.

— Polly, desigur! strigă isteric Rosalie. Vorbesc despre Polly, este greşeala ei. Refuză să-şi vândă căsuţa. Se milogeşte s-o duci la Carchester. Te face să-ţi pară rău pentru ea – când în tot acest timp se furişează prin iarbă,

smulge o invitaţie la petrecerea noastră, te convinge s-o inviţi la dans – orice ca să aibă braţele tale în jurul ei, doar ca să fie aproape de tine. Chiar de când ai venit la White Ladies, s-a ţinut după tine şi acum încearcă acelaşi lucru cu Richard. Face ce poate ca să ne distrugă căsătoria. Te atrage, nu-i aşa? Am ştiut întotdeauna că te atrage. De aceea l-am încurajat pe Richard să stea aici. Oh, Paul – nu amâna nunta noastră. Să uităm această neînţelegere oribilă şi să ne căsătorim cum am aranjat. Am flirtat cu Richard pentru că eram geloasă pe interesul tău pentru Polly.

— Interesul meu pentru Polly? spuse Paul gânditor, apoi continuă: poate că ai dreptate Rosalie. Poate că mă interesează Polly. Nu m-am gândit la asta înainte. Dar insistenţa ta că Polly mă atrage începe să-şi facă efect. Este o fată de caracter şi în seara asta arăta foarte frumoasă.

Rosaliei îi veni să urle. Încercarea de a da vina pe Polly fusese greşeala ei finală. În loc ca Paul s-o ia în braţe aşa cum spera şi să nege că s-ar fi gândit vreodată la Polly, stătea în faţa ei părând surprins, admiţând că ea avea dreptate. Poate era atras de Polly Pretty.

Era un coşmar! Tânjea ca maică-sa să apară şi să-l lămurească pe Paul. Dar mămica era în casă, slavă Domnului, fără să ştie că viitorul lor era în pericol, iar Rosalie era singură cu un străin. Fiindcă acest om, nu mai era Paul pe care-l cunoştea. Nu era nici măcar supărat. Părea îngrozitor de indiferent faţă de ea.

Capitolul 9

Era devreme când petrecerea de la White Ladies luase sfârşit. Mulţi oameni aveau de parcurs o distanţă lungă până acasă, iar ceilalţi le urmaseră exemplul şi plecaseră. După discuţia din grădină cu Rosalie, Paul o luă de unul singur peste câmpuri, hoinărind la întâmplare. Era cald, o noapte frumoasă, o lună rotundă se vedea printre ramurile unui ulm gigant, iar o bufniţă ţipă de pe acoperişul unui hambar.

Paul hotărî să nu se întoarcă acasă până nu-şi

limpezea gândurile. Plimbatul era una din metodele lui de a se calma şi ceea ce se întâmplase recent explodase atât de pe neaşteptate, încât abia credea că se întâmplase cu adevărat.

Dar pica Rosaliei pe Polly şi reacţia faţă de Richard îl smulseră pe Paul din lumea lui de personaje imaginare şi-l aduseră la lumea reală.

Era Rosalie îndrăgostită serios de Richard? Se mărita cu el, Paul, în special pentru avantajele materiale pe care i le putea oferi?

Vor găsi mulţumire împreună dacă Laura Beatty va fi mereu cu ei, aprobând, influenţând, intervenind?

Şi care erau propriile lui sentimente? Nu-şi analizase profunzimea dragostei pentru Rosalie până în seara aceasta, nepermiţând îndoielilor să-i tulbure încrederea în viitorul lor împreună, mereu orbeşte, sigur că totul va fi bine, o dată căsătoriţi. Dar va fi?

Cu Richard plecat de acolo, Rosalie poate îşi va găsi echilibrul. Moştenise posesivitatea de la maică-sa şi interesul lui Richard pentru o altă fată îi provocase o ieşire isterică, ei, care era obişnuită să fie întotdeauna centrul atenţiei. Poate că ea nu se gândea în mod serios la o căsătorie cu Richard, dar era limpede că ţinea la el şi era puţin geloasă dacă el dădea atenţie altcuiva.

Paul nu considerase periculoasă prezenţa lui, deşi îl iritase uneori îndrăzneala băiatului, frumuseţea lui şi faptul că-l trata ca pe un bătrân binevoitor. dar îl tolerase fiindcă o amuza pe Rosalie. Acum, în timp ce se plimba, se întrebă dacă nu fusese un prost să permită Laurei şi sateliţilor ei să pună stăpânire pe casa lui, în timp ce Rosalie flirta cu chipeşul ei văr.

Toate acestea trebuia oprite, hotărî Paul şi pornit un nou început, dacă el şi Rosalie voiau să facă un succes din căsnicia lor; dar cum s-o facă să înţeleagă pe Laura Beatty? în ciuda lipsei de entuziasm pentru Little Dadsbrook, ea fusese aceea care adusese viaţă la White Ladies, făcându-şi prietene printre matroanele locale, organizând mese de bridge de două ori pe săptămână,

conducând casa şi personalul cu eficienţă. Era atât de prinsă în toate acestea încât Paul realiză că scoaterea ei din casă va provoca multă neplăcere. Însă el voia o viaţă liniştită. Cât despre Rosalie.

Nu voia să se mai gândească la Rosalie până nu se mai calma. În acest moment o vedea aşa cum era – un copilaş răsfăţat, prost şi frumos, cu posibilitatea de a se transforma într-o femeie frumoasă, plictisită, egoistă, dacă nu scăpa de sub influenţa protectoare a maică-sii şi nu era obligată să facă faţă greutăţilor vieţii în loc să fugă de ele. De câte ori lucrurile nu erau pe placul ei, plângea şi când plângea era obişnuită ca toţi să alerge s-o consoleze.

Precis că acum plângea, povestindu-i maică-sii despre hotărârea lui de a amâna nunta. Dar avea oare curajul? Ar ajuta-o pe Rosalie să-şi găsească independenţa dacă i-ar putea spune doamnei Laura ce se întâmplase în seara aceasta şi ar informa-o despre ultimatumul lui, dar se îndoia de acest lucru. Laura s-ar înfuria şi Rosaliei îi era frică de izbucnirea ei.

Rămânea la latitudinea lui să-şi clarifice poziţia şi dacă pleca Laura, probabil va pleca şi Rosalie, iar acesta ar fi sfârşitul poveştii lui de dragoste.

În acest moment, nu prea îi păsa. Îşi amintea cuvintele lui Tom la petrecerea de logodnă: „Rosalie este o dulceaţă de fată, dar nu m-aş încurca să am o soacră ca Laura pentru tot aurul din lume”.

Tom avusese dreptate – cum putea Rosalie să vrea să se mărite cu el când simţea ceea ce simţea faţă de Richard? Iar el mai voia să se însoare cu ea? în fond era oare fata potrivită?

Sincer, nu ştia.

Tot mergând, se trezi la poarta lui Polly. Aceasta era în grădină strigându-şi încet pisica şi se uită surprinsă în jur când auzi paşi pe potecă.

— Oh!

Nu-i mai spunea „domnul Denham”, dar ezită să-i spună „Paul”.

— Nu-l găsesc pe Whiskers. Dispare des de când am

un câine. Nu vreau să se simtă neglijat.

Un căţeluş gărsuţ şi negru amuşina prin grădină, în timp ce ea vorbea. Polly se schimbase de rochie în veşnicii ei pantaloni şi pulover.

Paul se sprijini de poartă.

— În ultimele zile, Whiskers este un frecvent vizitator al casei noastre, spuse el. Nu ştiam că aici s-a instalat un căţeluş.

— Habar n-aveam că vine la voi. Nu-şi dă seama că nu mai are dreptul să vină la White Ladies şi cu vremea asta caldă, ţin uşile şi ferestrele deschise şi el fuge.

Paul spuse că-i place să aibă o pisică prin casă.

— Presupun, spuse Polly, că petrecerea s-a terminat.

Paul o privi ciudat.

— Da, răspunse el. Petrecerea s-a terminat! răspunse el deprimat.

— Pentru mine a fost un eveniment şi mi-a plăcut. N-am mai fost niciodată la o petrecere. Nu m-am simţit chiar în apele mele, dar a fost o experienţă.

— Urăsc aceste înghesuieli, spuse Paul.

— Atunci, de ce i-ai chemat? întrebă surprinsă Polly.

— Mi s-a spus că trebuie să organizez o ocazie socială. Dacă ar fi fost după mine, nu m-aş fi obosit. Genul meu este o viaţă retrasă.

— Nu cumva ai căzut în cealaltă extremă?

— Aşa cred.

El părea prost dispus, ceea ce era neobişnuit! Polly ezită, întrebându-se unde era Rosalie şi de ce Paul era singur. Îşi aminti de disperarea lui Richard şi se întrebă dacă Paul cunoştea sentimentele băiatului pentru Rosalie.

— Nu am văzut când ai plecat, spuse Paul nedând niciun semn de plecare.

— Richard a insistat să mă conducă, spuse ea. Părea cam ameţit aşa că l-am dus în casă şi i-am făcut nişte cafea tare.

Deci, asta era explicaţia prezenţei lui Richard în casa lui Polly.

— Cafeaua mi se pare o propunere îmbietoare.

— Vrei? râse Polly.

— Poate că este cam târziu.

— Se face într-o clipită! Este cafea instant. Intră. Doamna Hammett şi Judy sunt în pat, dar vom vorbi încet, să nu le deranjăm. Whiskers se pare că nu este pe nicăieri; probabil s-a dus la White Ladies după terminarea petrecerii. Nu prea-mi place să-l ştiu noaptea pe afară, ca să nu-l prindă vreo vulpe sau altceva. Fii atent la grindă! îl atenţiona ea, poftindu-l în casă. Sper că Pickes, căţeluşul nostru, nu a deranjat pe nimeni de la Wgite Ladies, cu lătratul lui, continuă Polly. Doarme într-un coşuleţ în camera mea, ca să nu plângă noaptea. Este doar un copilaş.

Paul luă căţelul şi-l mângâie.

— Frumuşelule, îl dezmierdă el, aşezându-se în fotoliul preferat al lui Whiskers.

— Trebuie să ai un câine, spuse Polly.

— Aş vrea. dar Rosalie nu vrea. Văd că l-ai obţinut până la urmă! spuse el pe alt ton.

Polly îi urmări privirea.

— Oh, biroul! Da. L-am obţinut.

— Îmi pare bine. Doream să-l ai, după cum ştii. Se potriveşte perfect în colţul acela.

— Îmi place să-mi imaginez năluca prietenoasă a naşei stând acolo. Scria atât de des la acel birou.

El o privi pătrunzător.

— Ar trebui să ieşi mai mult Polly. Nu este sănătos să te laşi pradă închipuirilor.

— Crezi că o să mă înnebunesc? râse ea.

— Cred că ai tendinţă să te înfunzi în trecut. Trebuie să-ţi priveşti viitorul.

— Mă duc să fac acea cafea, spuse ea.

Scările de lemn care duceau din salon în dormitor trosniră brusc. Paul se uită în sus şi văzu o fetiţă într-o pijama albastră, decolorată, privindu-l cu gravitate.

— Bună, spuse el.

— Ştiu cine eşti. Eşti autorul cel faimos.

— Şi tu, spuse Paul, eşti Judy.

— Am venit să-i dau de mâncare lui Merişor. Traversă încăperea şi luă o păpuşă jerpelită aşezată pe pervazul geamului. O am de mulţi ani, de când eram mică.

— Este un nume ciudat pentru o păpuşă, spuse Paul.

Judy îl cercetă printre nişte şuviţe de păr roşcat.

— Nu văd de ce, spuse ea băţoasă. La orfelinat este o fată numită Cireşica, aşa că de ce nu şi Merişor?

— Corect, încuviinţă Paul amuzat, încercând să se simtă mai puţin încordat.

— A fost o petrecere frumoasă? se interesă ea, aşezându-se pe un scăunel. Am auzit muzica. Polly nu voia să meargă, să ştii. îi era ruşine. Dar doamna Hammett spune că după ce se va mărita îi va trece.

— Aşa spune doamna Hammett? Şi Polly se mărită curând?

— Da, răspunse Judy. Prietenul ei vine aici aproape în fiecare seară. Este foarte stăruitor.

— Nu ştiam că Polly are un prieten. se miră Paul.

— Ba da, accentuă Judy. El i-a adus biroul. Robert şi mai nu ştiu cum. Robert Archer! De ce nu? Foarte potrivit! Robert părea un tânăr plăcut şi drăguţ. Paul se întrebă de ce ideea nu-i stârnea prea mare entuziasm.

— Când Polly se mărită şi pleacă, eu vreau să vin cu tata să locuim în această căsuţă, spuse Judy gânditoare. Cred că este o căsuţă super. Absolut minunată! oftă ea.

Uşa de la bucătărie se deschise şi Polly se întoarse.

— Judy! exclamă ea. Ce naiba faci aici? Ştii că este aproape miezul nopţii?

— Am venit doar s-o hrănesc pe Merişor. Te-am auzit când îl strigai pe Whiskers şi m-am trezit, apoi mi-am amintit că am lăsat-o pe Merişor aici.

— Hai, fuga sus în pat, spuse Polly punând tava cu cele necesare cafelei pe o măsuţă. O sărută pe fetiţă şi-i dădu o pălmuţă la fund. Valea! îmi pare rău că te-am trezit, draga mea!

— Nu-i nimic. Whiskers s-a întors?

Când Polly îi spuse că nu, Judy adăugă cu înţelepciune:

— A plecat la vânătoare, Whiskers prinde şoarecei şi-i aduce morţi acasă, îi explică fetiţa lui Paul. Nu-i mănâncă. Doar îi omoară.

— Urât din partea lui Whiskers.

— Whiskers nu este rău, dar aşa este firea lui, mi-a spus doamna Hammett.

După plecarea ei, Paul spuse:

— Doamna Hammett este oracolul pe aici, spuse el amestecând în cafea, gânditor.

El ezită, ar fi vrut s-o întrebe pe Polly despre Robert dar nu îndrăznea. Nu era treaba lui.

Aşezându-se pe scaunul din faţa lui, cu o ceaşcă în mână, Polly se interesă veselă:

— Cum mai merge cartea? Eşti pe terminate?

— Cartea? îi întâlni el privirea. Cartea, în acest moment, este ultima dintre necazurile mele.

— Oh! Sună a ghinion. Pot face ceva?

— Sunt un prost, Polly. Un prost uşor de dus de nas. Prea comod ca să pun piciorul în prag şi când vine momentul îl pun prea tare.

— Asta s-a întâmplat?

— Cam aşa ceva.

— Oricum, eu nu cred că eşti un prost, spuse ea cu căldură.

El zâmbi mânzeşte.

— Mulţumesc. Necazul este că am permis să fiu invadat! Unchi, mătuşi şi veri – fără să mai vorbim despre mama Rosaliei – care s-a instalat la noi pe viaţă. Toţi oameni drăguţi, n-am nimic împotriva lor luaţi individual, cu excepţia că brusc, nu mai suport să-i văd în ochi!

Dădu pe gât restul de cafea şi Polly îi umplu din nou ceaşca.

— Uite un subiect pentru viitorul tău roman, spuse ea.

El o privi mirat.

— Om bogat logodit cu o fată fermecătoare, cu puţine rude în aparenţă, dezvoltă ea. Apoi, brusc, ca un roi de albine la oala cu miere, sosiră cu toţii. Târâie-brânză,

pomanagii, vagabonzi. Oh! Iartă-mă! se înroşi ea de jenă. N-am vrut să insinuez că rudele Rosaliei ar fi aşa.

Pentru prima oară de la scena cu Rosalie din grădină, Paul simţi că se uşurează cu adevărat.

— Polly, eşti nepreţuită! strigă el. Ai venit cu cele mai neaşteptate idei. Subiectul pentru viitoarea mea carte? Cine ştie? Apropo, adăugă el, sugestia ta pentru un sfârşit fericit al filmului după romanul meu a fost grozavă. Am folosit-o şi producătorii sunt încântaţi. Trebuie să-ţi plătesc ideea. O să-ţi scriu un cec.

— Nici nu vreau să aud. Te-ai fi gândit singur la sugestie, dacă ţi-ai fi pus mintea. De-abia aştept să văd filmul.

Paul spuse că va dura mult până când va începe producţia filmului şi că regizorul şi el aveau încă vederi diferite.

— Dar totul este atât de interesant! exclamă Polly. O invidiez pe Rosalie că se mărită cu un bărbat cu o profesie atât de fascinantă.

— Scrisul poate fi o profesie foarte neinteresantă şi singuratică, ripostă el. Neinteresantă şi singuratică pentru femeia cu care este însurat scriitorul şi singuratică pentru scriitorul în sine. Toate acele ore închis în birou, inventând întâmplări cu oameni imaginari. Dacă stai să te gândeşti, este profesia unui nebun. De ce oare o facem?

— Pentru bani? sugeră ea.

Paul râse.

— Oh, Polly, mă dezamăgeşti! Durează mult până când un scriitor are parte de bani. Eu am fost profesor. deja aveam o carieră, nu m-am pus pe scris fiindcă speram să câştig bani. dar lucrurile s-au schimbat şi acum sunt împins de necesitate.

— Din cauza tuturor unchilor, verişoarelor şi mătuşilor? întrebă Polly, glumeaţă. Eu oricum nu-ţi voi lua niciodată vreun ban pentru orice idee pe care aş avea-o şi dacă ai îndrăzni să-mi trimiţi cecuri ţi le-aş trimite înapoi.

— Sunt sigur că aşa vei face, spuse el. Respingerea ofertelor mele se pare că-ţi face plăcere.

Polly sări în picioare, ignorându-i remarca.

— Poate că nu este aşa de grozav să ai succes, spuse ea. Oamenii roiesc în jurul tău cu tot felul de laude, iar unii te invidiază. Nu mai ştii cine sunt prietenii tăi adevăraţi.

— Cred că eu îi ştiu pe ai mei, replică Paul.

— Da?

— Îmi place să te număr printre ei. Sau este o greşeală?

Ea îşi ţinu respiraţia.

— Oh, Paul sunt onorată.

— Prieteni, deci, spuse el, pregătindu-se să se ridice.

Polly sări cu un strigăt de alarmă.

— Atenţie la grindă!

Se împiedică de covor şi-i căzu drept în braţe.

Pentru o clipă, el o ţinu strâns, cu inima bătându-i lângă a lui, părul ei mătăsos atingându-i faţa şi buzele aproape atingându-li-se.

Apoi, Polly se retrase, roşie toată.

— Îmi pare rău. Mi-a fost frică să nu te loveşti la cap.

Amândoi emoţionaţi, privindu-se unul pe altul ca într-un soi de transă. Apoi, Paul se duse spre uşă, cu capul plecat pentru a se feri de grindă, realizând ora târzie şi un oarecare element periculos în atmosferă.

— Îmi cer scuze că te-am ţinut trează, Polly. Mulţumesc pentru cafea. Noapte bună.

Polly stătu nemişcată în mijlocul camerei, după plecarea lui, cu mâinile apăsate pe inima care-i bătea nebuneşte.

O pătrunse o revelaţie. Era îndrăgostită. Dar nu de Robert Archer, aşa cum voia să creadă. ci fără speranţă, nebuneşte, îndrăgostită de Paul Denham.

Când Paul ajunse la White Ladies, Rosalie apăru în pragul salonului. O veioză lumina holul şi casa era tăcută. Era gata de culcare, cu un capot de nailon peste o cămaşă de noapte transparentă şi cu părul desfăcut.

— Paul! Iată-te în sfârşit! Unde ai fost? Am fost atât de îngrijorată încât nu am putut adormi şi am coborât să te aştept. Oh, Paul. veni lângă el privindu-l implorator. Nu ai

vorbit serios, nu? Despre amânarea nunţii? Nu i-am spus nimic mămichii, nu am putut. Te rog, Paul! Spune-mi că nu este adevărat!

Îi înconjură gâtul cu braţele. El i le desfăcu

— Te rog, Rosalie. Nu acum. Nu sunt în dispoziţie pentru alte scene. Este târziu. Ar trebui să fii în pat.

Se îndepărtă de ea, mergând către sufragerie. Toate urmele petrecerii fuseseră înlăturate. Avusese grijă Laura ca cei care serviseră să nu plece până a nu fi curăţat totul. Era o organizatoare excelentă şi acest lucru îl irita pe Paul. Îşi aminti de starea apartamentului lui după câte o petrecere de burlac – sticle goale, fum de ţigară, farfurii murdare – un adevărat haos, dar era o atmosferă familială, pe când la White Ladies te simţeai ca într-o expoziţie de mobilă.

Deschise un dulap, scoase o sticlă şi-şi turnă un brandy.

— Vrei şi tu? îi oferi Rosaliei, care se ţinea după el.

Ea se cocoţă pe braţul unui fotoliu, privindu-l cu nelinişte.

— Paul, îmi pare rău de cearta noastră din astă seară. M-am comportat prosteşte, îţi cer scuze.

El stătea în faţa căminului, clătinându-şi paharul.

— Du-te la culcare, Rosalie. Este târziu. Vom vorbi mâine dimineaţă.

Ea sări în sus şi lacrimile începură să-i curgă.

— Cum puteam să dorm când încă nu ne-am hotărât? Ţi-am spus că-mi pare rău. Nu pot spune decât că.

— Şi mie îmi pare rău, spuse el. Dar asta nu modifică faptul că lucrurile s-au schimbat.

Alegându-şi vorbele cu grijă, Rosalie rosti:

— Poate că mi-a plăcut puţin de Richard pentru o scurtă vreme, dar asta doar din cauză că m-ai lăsat singură. Nu i-aş fi permis să facă dragoste cu mine. Niciodată n-am uitat că sunt logodită cu tine.

— Frumos din partea ta.

Ea se înfurie.

— Te urăsc când eşti aşa de sarcastic. Unde ai fost

atâta timp? Ce ai făcut?

— M-am plimbat, răspunse Paul.

— Te-ai plimbat? se apropie de el privindu-i costumul negru cu suspiciune. Haina ta este plină toată de păr! Păr de pisică! îl acuză ea. Ai fost acasă la Polly! M-ai lăsat şi te-ai dus direct la ea. Nu încerca să negi.

— Nici nu neg, replică Paul.

Calmul lui direct îi tăie răsuflarea. Stătea în faţa lui cu lacrimile curgându-i pe obraji.

— Deci ai fost acolo! ţipă ea. Nu-mi vine să cred. Oh, Paul. ce am de făcut. nu pot renunţa la tine acum, trebuie să continuăm. Rochia de mireasă atârnă în dulap şi.

— Sentimentele contează, Rosalie, nu hainele. Până nu aflăm cum stăm, nu va fi nicio nuntă.

— Ai. ai avut o aventură cu Polly?

— Sigur că nu!

— Atunci, de ce să te duci la ea?

— Era în grădiniţă căutându-şi pisica atunci când am venit pe potecă. Mi-a oferit cafea şi am acceptat. îi dăduse mai devreme şi lui Richard cafea neagră, aşa mi-a spus. El băuse cam mult, ceea ce explică scena care te-a supărat. Am bănuit că nu a fost mai mult de atât. Dacă asta ajută.

— Ajută, Paul. Mulţumesc. veni mai aproape de el. Dar cu tine vreau să mă mărit, dragule. Ştiu că sunt slabă şi proastă, dar tu o să mă ajuţi să fiu puternică.

Lacrimile nu-i marcaseră frumuseţea. Arăta atât de tânără, de emoţionantă şi de atrăgătoare, încât autocontrolul lui Paul dispăru. O trase spre el, sărutând-o tare, cu pasiune.

— Oh, Rosalie! Ce s-a întâmplat cu noi? Unde am greşit?

Triumfătoare, ea strigă:

— Nimic, dragule. Nimic! Ne vom căsători aşa cum am stabilit. Şi pe tine n-o să te deranjeze dacă mămica o să stea cu noi, nu-i aşa? Vom uita toate aceste neplăceri. A fost doar o neînţelegere prostească.

Încet, el zise:

— Încă mai cred că ar fi mai înţelept să amânăm

nunta. Este bine pentru noi amândoi. Haide, Rosalie. vom vorbi mâine dimineaţă. Dar de un lucru sunt convins, trebuie să ne începem căsnicia singuri.

— Adică, mămica nu poate sta cu noi la White Ladies?

— Va fi binevenită să ne viziteze, dar este mai bine să nu locuiască permanent cu noi.

Faţa Rosaliei se înnegură.

— Nu pot să-i spun, Paul.

Undeva sus se deschise o uşă. Se auziră paşi pe palier şi Laura, într-un halat negru, purpuriu, se uită peste balustradă, ascultând cu atenţie.

Cine putea fi la această oră? Auzea voci în sufragerie. Era vocea Rosaliei?

Laura hotărî să investigheze.

În lumina săracă a unicei lămpi de pe hol, nu văzu trupul grăsuţ şi gri al lui Whiskers dormind într-un colţ al scărilor. Cu mintea la ce se petrecea în sufragerie, păşi peste pisică, îşi retrase piciorul îngrozită şi îşi pierdu echilibrul, rostogolindu-se pe scări până la parter.

Paul deschise repede uşa de la sufragerie şi Rosalie alergă spre maică-sa.

— Mămico! Oh, mămico te-ai lovit? Ce s-a întâmplat? Eşti bine?

Laura deschise ochii.

— Era blestemata aceea de pisică. Am călcat pe ea, spuse aceasta şi leşină.

Capitolul 10

În dimineaţa următoare, doamna Hammet îşi vârî capul pe uşa de la căsuţă cu o veste senzaţională.

O dată la două zile, lucra câte trei ore de la White Ladies şi restul zilei în altă parte şi nu se întorcea la Polly decât după ora cinci.

Dar astăzi nu mai avea răbdare să aştepte până seara, temându-se că altcineva i-ar putea spune înainte ei noutatea.

Polly aranja nişte flori într-o vază, iar Judy intra şi ieşea în grădină, culegând flori şi aducându-i-le.

— Doamna Beatty a căzut pe scări astă noapte, anunţă doamna Hammet.

— Era cherchelită? întrebă Judy cu nevinovăţie.

Polly se încruntă la ea.

— S-a împiedicat de pisică, continuă doamna Hammett, netulburată. A fost o căzătură zdravănă. Şi-a fracturat un picior, şi-a dislocat umărul şi s-a înnegrit la ochi.

— Oh, nu! păru Polly îngrijorată. Ce îngrozitor pentru ea, îmi pare rău.

Îi era greu să şi-o imagineze pe importanta Laura Beatty întinsă la pământ.

— S-a împiedicat de pisică, spui? A cui pisică?

— A ta, spuse doamna Hammet. Bătrânul nostru Whiskers.

Doamna Hammett se uită la ceas.

— Nu mai pot să stau, fiindcă întârzii. am trecut doar să-ţi spun. Este un adevărat balamuc acolo. Domnişoara Rosalie are o faţă lungă de tot şi toţi musafirii au plecat. Unii dintre ei voiau să rămână să dea o mână de ajutor, dar domnul Denham i-a cam trimis la plimbare. Nu că-l învinuiesc pe el, dar o să fie o muncă în plus. Mama domnului Richard era singura pe care domnişoara Rosalie ar fi vrut s-o oprească, dar ea n-a vrut să mai rămână fiindcă fiul ei pleacă în Australia. Şi cum doamna Beatty va fi blocată în pat un timp, nunta s-a amânat.

— S-a amânat nunta? se opri surprinsă Polly din treaba ei.

Încercă să înţeleagă semnificaţia integrală a acestui anunţ, apoi renunţă. Până la urmă, Paul se va căsători cu Rosalie şi propriile ei sentimente pentru el nu aveau nicio importanţă. Era norocul ei obişnuit când era vorba de relaţii personale.

La Casa de copii se ataşase de o asistentă care se măritase şi ieşise din viaţa ei pentru totdeauna. Apoi fericirea ei cu naşa se terminase repede şi acum se îndrăgostise de Paul, care se însura cu altcineva. Pierdea tot ce iubea.

Autocompătimirea nu ducea la nimic, îşi spuse ea, trebuia să-i consoleze pe Paul şi pe Rosalie, nu să-şi cerceteze propriile sentimente.

— Doamna Beatty spune că pisica trebuie omorâtă, fiindcă este o ameninţare.

— Oh, nu! Nu a fost vina pisicii! Ea ar fi trebuit să fie atentă la ce face! se alarmă Polly.

— Dar pisica nu are dreptul să fie acolo, draga mea. Ai să vezi ce o să păţească, adu-ţi aminte de vorbele mele!

— Oh, Doamne! se întristă Polly. Doamna Beatty este în spital?

— Nu, dragă. Doctorul a venit în toiul nopţii. De dimineaţă au dus-o la spital pentru radiografie. Acum este în camera ei şi dă ordine ca de obicei, dar nu se poate ridica, slavă Domnului. În casă este mai multă linişte. Am auzit vorbindu-se despre o infirmieră, dar doctorul a spus că nu este nevoie, va veni el din când în când. Aşa că domnişoara Rosalie are grijă de maică-sa. Plec acum, că întârzii. La revedere.

Faţa ei sumbră de obicei strălucea acum de importanţa pe care o avea ca purtătoare de veşti.

Judy se juca la birou, închizând şi deschizând sertarele.

— Aşa că n-o să-i facă nimic pisicii?

Polly se uita la pisica, aşezată pe pervazul ferestrei, care moţăia.

— Ar fi mai bine să nu încerce! Oricum, adăugă ea, trebuie să mă duc la White Ladies să-mi cer scuze.

Judy scoase un ţipăt de încântare.

— Uite! Oh, uite ce am găsit! Frecam scândurica aceasta mică şi a alunecat. este un gol în spate.

— Sertar secret, exclamă Polly. Ştiam că există unul. Dar nu ştiu cum ai dat peste el. Naşa îmi spunea că mi-l va arăta când voi împlini douăzeci şi unu de ani. Era cam misterioasă în privinţa asta.

— Este ceva aici! ţipă Judy.

Polly sări în picioare.

— Nu poate să fie. Executorii au venit şi au controlat

totul. Poate nu ştiau de sertarul secret.

Veni lângă Judy la fel de exaltată ca fetiţa care-şi vârâse degetul în micuţa cavitate.

— Oh! spuse aceasta dezamăgită. Este doar o prostie de scrisoare, speram să fie diamante sau guinee de aur, ori altceva.

Polly luase plicul şi se uită la el ca vrăjită. Cu scrisul de mână al naşei, se aflau următoarele cuvinte: „Pentru fiica mea, la a douăzeci una aniversare a ei”.

— Mă întorc într-o clipă, Judy! spuse ea cu o voce pietrită. Vezi dacă mai găseşti ceva.

O luă la fugă pe scări şi intră în camera ei, întrebându-se dacă va afla până la urmă secretul naşterii sale. Simţea că nu poate deschide plicul sub privirea cercetătoare a lui Judy sau a oricărui altcuiva, în acest moment al adevărului.

Cu degetele tremurânde, deschise plicul. Înăuntru era o scrisoare şi un şirag de perle. Scrisoarea începea „Polly dragă” şi era semnată „Mama ta iubitoare”.

Polly începu să plângă. Ştia că nu mai era o fată de niciunde. Aparţinea cuiva. Ştia cine îi era familia, acum. Richard avusese dreptate, că fusese oarbă şi surdă la toate semnele – nerealizând, nevisând.

Când se calmă, Polly citi scrisoarea. O scrisoare planificată pentru ziua ei de naştere dacă nu cumva până atunci lui Polly nu i-ar fi spus adevărul. Naşa spunea că aştepta ca prietenia dintre ele să se adâncească, transformându-se în afecţiune şi dragoste, înainte ca fiica ei să afle adevărata lor legătură, fiindcă Polly nu vrusese să se gândească la o mamă care-şi putuse abandona copilul şi o naşă dorise să-i înfrângă acel antagonism înainte de a-i dezvălui adevărata identitate.

Judy, rămasă singură la parter, deveni nerăbdătoare.

— Polly, vino, strigă ea. Ce era în scrisoare? Pot să o văd?

Paşii copilului se auzeau pe scări. Polly ascunsese repede scrisoarea în sân. Ţinea şiragul de perle în mână.

— Uite! Un cadou pentru aniversarea mea de la naşa,

doamna cu care am stat la White Ladies. Numai că a murit înainte de a mi-l dărui şi n-am ştiut că era acolo.

Judy era prea încântată de perle ca să mai remarce ceva.

— Lasă-mă să ţi le pun la gât! Nu-i aşa că sunt drăguţe? Or fi naturale?

— Nu ştiu, zâmbi Polly cu ochii în lacrimi.

Nu putea spune nimănui că naşa era mama ei. Secretul fusese păstrat atâta timp şi n-avea nicio dorinţă să dea populaţiei locale un subiect de bârfă. Renumele naşei era prea preţios pentru a ajunge să fie discutat de unul şi de altul. Exista doar o persoană căruia i-ar fi plăcut să-i spună şi acesta era Paul. Lui Judy îi spuse că se duce la White Ladies ca să-şi exprime părerile de rău în legătură cu accidentul doamnei Beatty.

— Vii cu mine sau rămâi aici? Nu voi întârzia mult.

Fetiţa preferă să rămână acasă, să se joace cu căţelul.

Polly se întoarse mai repede decât se aştepta. White Ladies părea pustie când ajunse acolo. Uşa din faţă era deschisă şi după ce azită, Polly ocoli şi se duse în fundul casei. Pe Paul îl văzuse la birou scriind, atunci când traversase pajiştea şi ştia că nu trebuia deranjat în astfel de situaţii.

Doamna Lafferty zăngănea oalele prin bucătărie, iar Lily era la chiuvetă. De la plecarea lui Richard, entuziasmul dispăruse din viaţa fetei. Păstra cu sfinţenie o batistă uitată de el. O ţinea în sutien ca pe un talisman şi acum, când eroul ei dispăruse, era taciturnă şi tâmpă.

Doamna Lafferty nu mai avea răbdare cu ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, vino-ţi în fire, fată nebună. Nu era de nasul tău.

Lily se înecă. îi era suficient doar să-l vadă. Nu-i putea explica doamnei Lafferty emoţiile ei, ştia doar că de când plecase se simţea nefericită ca şi cum ar fi pierdut ceva preţios.

Polly trecu pe lângă fereastră şi doamna Lafferty spuse:

— Ce vrea oare?

— De unde să ştiu, răspunse Lily.

— Du-te şi vezi. Este acum la uşa din spate.

Când o văzu pe Lily, Polly spuse:

— Bună dimineaţa, Lily. Domnişoara Beatty este aici?

— Este sus, cu mama ei.

— Pot vorbi cu ea?

Lily se uită spre bucătăreasă, care încuviinţă, şi o pofti pe Polly să se ducă să aştepte în hol.

Holul de la White Ladies era una dintre cele mai atrăgătoare încăperi, spaţios ca o cameră, cu podeaua lustruită, covoare persane şi vaze cu flori proaspete de primăvară, rămase de la petrecere.

Polly se aşeză pe un scaun de stejar pipăindu-şi perlele şi sperând ca Paul să-şi facă apariţia. Nu ştia ce va simţi când îl va revedea după noaptea trecută, când relaţiile dintre ei se schimbaseră. Dar probabil el nu se gândise la nimic special în momentul în care o ţinuse în braţe.

Să fiu realistă, gândi ea. Nu sunt pentru el decât fata din grădină.

Rosalie apăru în capul scărilor.

— Voiai să mă vezi?

Polly se ridică în picioare:

— Am venit să spun cât îmi pare de rău pentru accidentul mamei tale şi să mă scuz pentru implicarea motanului meu.

— Ar fi putut să moară, să ştii, spuse Rosalie.

Coborî unde stătea Polly, dar nu o pofti să ia loc. Arăta palidă şi obosită, remarcă Polly, nemaisemănând cu fata fără griji care venise să facă prăjituri la ea în căsuţă, cu puţin timp în urmă. Şi comportamentul Rosaliei se schimbase.

— Mama ta o să fie bine, da?

— Oh, da. La timpul potrivit.

— Are dureri?

— Acum nu, dar fiind o persoană activă, urăşte să stea în pat.

— Îi spui cât de rău îmi pare? Şi dacă pot face ceva, te rog, spune-mi.

— Un singur lucru, spuse Rosalie.

— Da? Polly era nerăbdătoare să facă ceva pentru a se recompensa.

— Omoară pisica, spuse Rosalie.

— Oh, Doamne! Doar nu vorbeşti serios, sper? Ştiu ce simte mama ta, dar a fost doar un accident. Nu ştii ce înseamnă Whiskers pentru mine. Mi s-ar sfâşia inima să mă despart de el. Vezi, el a aparţinut. fu cât pe ce să spună „mamei”, dar înlocui cu „naşei”.

— Mi-e teamă că n-avem ce face, spuse Rosalie. Motanul tău nu are niciun drept în această casă şi dacă nu eşti în stare să-l otrăveşti n-ai decât să-i găseşti o altă casă. Este un risc constant pentru noi toţi, cu obiceiul lui de a se ghemui în locurile cele mai ciudate, unde oamenii pot da peste el.

Polly rămase tăcută, îngrozită de acest ultimatum. Spuse din nou că-i pare rău din cauza accidentului şi a faptului că nunta trebuia amânată.

Dar Polly nu ştia că Rosalie nu era chiar atât de supărată de rezultatele accidentului. îi dăduse o scuză solidă pentru amânarea datei nunţii, fără a-i spune adevăratul motiv maică-sii. Păstrase pentru ea faptul că ea şi Paul treceau printr-un moment greu. Pentru prima dată în viaţă, încerca să se descurce cu o problemă majoră fără a o amesteca pe mama ei.

Laura se opusese cu tărie amânării:

— Totul este aranjat. Va fi greu să contramandez acum. Nu pot face asta, Rosalie. Gândeşte-te la toată frământarea şi deranjul.

— Paul spune că o va amâna. Va stabili altă dată, vreau să spun.

Laura o privise atent:

— A spus Paul ăsta? De ce se amestecă el? Nunta este treaba mea şi se va face cum am spus, chiar dacă o să intru în biserică sprijinită, cu piciorul în ghips şi braţul în eşarfă.

— Dar mămico, dragă, ochiul tău! Te-ai văzut cum arăţi?

Ochiul rezolvă totul. Acum, când se considera „doamna de la conac”, nu putea apărea la nunta fiicei ei cu o pălărie cu flori de salvare, să nu se vadă un ochi negru.

— Va trebui stabilită o altă dată, când vom anunţa că se anulează. Va trebui să mă văd cu pastorul, bineînţeles, cu firma care aduce mâncarea. Ce porcărie! Şi asta numai din clauza blestematei de fete şi a motanului ei. Dacă nu pleacă de aici, o să am grijă să-i fac de petrecanie animalului! spuse Laura cu hotărâre.

Nunta fusese planificată să aibă loc la White Ladies, iar Paul şi Rosalie să se cunune în biserica satului. Deşi Rosalie reuşise s-o convingă pe maică-sa să amâne nunta, nu era în stare să stabilească un nou termen. Nu îndrăznea să discute cu Paul despre acest lucru şi lăsa lucrurile la voia întâmplării, sperând să se rezolve de la sine.

Petrecuse o noapte fără somn, plângând şi neştiind ce să facă.

Dacă n-ar fi fost mama ei, l-ar fi dat naibii pe Paul şi ar fi fugit cu Richard. Dacă ar îndrăzni. Şi totuşi, când se gândea la Paul şi la siguranţa pe care le-o putea oferi ei şi maică-sii, era îngrozită la gândul să-l scape.

Viitorul lui Richard era încă nesigur. Nu se ştia cât va fi de bun. Cu el ar avea parte de distracţie şi emoţie, două elemente care se părea că dispăruseră din viaţa ei cu Paul – deşi chiar şi Paul vorbise despre întoarcerea la profesorat dacă următoarea lui carte nu avea succes… şi ea ar ura acest lucru.

Pe Richard îl înţelegea mai bine. Dorinţele şi nevoile lui coinciceau cu ale ei. El nu era prea introspectiv, sau preocupat de binele omenirii în general. Voia doar o slujbă bună, o viaţă bună şi o fată.

Văzând-o pe Rosalie în hol, Polly se aşteptase să vadă pe faţa ei îngrijorare pentru maică-sa şi dezamăgire din cauza amânării nunţii, dar nu se aşteptase la surmenajul care-i întuneca frumuseţea.

— Te simţi bine? întrebă ea compătimitoare. Nu arăţi

deloc grozav.

— Firesc că sunt supărată, spuse Rosalie. Dar nu sunt bolnavă.

— Plec atunci, se întoarse Polly spre uşă. Voi face tot ce pot să-l opresc pe Whiskers să mai vină aici. Dar te rog, nu-mi cere să-l omor. Mai curând. Ajunse brusc la o concluzie. Mai curând aş pleca şi l-aş lua pe Whiskers cu mine.

— Ce vrei să spui?

— Spune-i lui Paul că poate avea căsuţa! Dacă-mi dă timp să împachetez şi să plec i-o voi vinde.

— Da? se minună Rosalie şi pe moment moralul îi crescu. Chiar? Ne vei vinde căsuţa? Splendid! îi voi spune lui Paul. Va fi încântat.

Polly stătea cu Judy la o masă rece de prânz, cu mintea aiurea şi apoi începu să prepare un ceai pentru picnicul de după-amiază. Robert venea să le ia pe amândouă la mare. Unchiul şi mătuşa lui aveau o căsuţă pe plajă, la Frântos. Mătuşa lui Robert, care voia să se recompenseze fiindcă o invitase pe Iris la petrecere, fără voia lui Robert, îi întinse acestuia o cheie:

— Unchiul este plecat în această după-amiază, dragă. Am vorbit deja cu el. Du-o pe acea fată drăguţă, Polly, la mare. Există ceşti şi ceainic la cabană şi-ţi poţi lua proviziile pe care le doreşti când treci prin oraş. Îmi pare rău de Iris. M-am cam grăbit, nu? Ţi-am încurcat socotelile, aseară, îmi dau seama acum. Aşa că du-o pe Polly a ta şi lămureşte lucrurile.

Robert era încântat, dar puţin jenat.

— Nu este chiar Polly a mea, spuse el.

— Va fi dacă asta vrei, nu crezi? Pare o domnişoară drăguţă. Mi-a plăcut de ea. Nu aşa de ţipătoare ca biata Iris, şi seara trecută arăta atât de drăguţă. Cred că Iris fierbe de gelozie.

— S-a ţinut scai de mine toată seara. De-abia am putut să schimb câteva cuvinte cu Polly.

— Ştiu, dragă, şi totul a fost din vina mea!

Robert râse şi o sărută.

— Nu-i nimic, mătuşică, sper să existe multe ocazii să mă văd cu Polly.

Mai târziu telefonă la Moorings şi-i rugă să transmită un mesaj la căsuţa lui Polly. Iris, în celălalt birou, asculta la derivaţia telefonică şi era furioasă. Acum o curta pe acea fată? Ei bine, nu o să continue, dacă ea va putea interveni.

După ce le luă pe fete şi o porniră la drum, Robert discută despre perlele lui Polly:

— Sunt noi?

Ea îi povesti cum Judy găsise compartimentul secret în birou, cu o scrisoare de la naşa şi perlele înăuntru, puse acolo să aştepte până la ziua ei de naştere.

— Când te gândeşti că s-ar fi putut să nu aflu niciodată, dacă nu obţineam biroul!

Nu-i dezvălui însă lucrul cel mai preţios pe care îl descoperise – secretul naşterii ei.

Robert era intrigat.

— Excelent din partea ta! Noi auzisem de un sertar secret, dar nu am fost în stare să-l găsim şi nici executorii testamentari ai bătrânului Bond. Aceste perle arată ca şi cum ar trebui să fie asigurate. Ar trebui să le evaluezi.

Când Polly îi spuse că nu ştie cum să procedeze, Robert se oferi s-o ducă la un bijutier la Londra, care să le preţuiască, după care să procedeze la asigurarea lor.

Ajunşi la mare, Robert vorbi despre cumpărarea de provizii, dar Polly îl înştiinţă că luase un ceai, prăjituri şi un teanc de sandvişuri.

Făcură baie, se jucară cu mingea cu Judy, apoi se aşezară pe nişte şezlonguri, în timp ce fetiţa construia un castel din nisip.

Polly spuse brusc:

— M-am hotărât să vând căsuţa.

Robert păru mirat, apoi o aprobă:

— Din punct de vedere comercial este cel mai înţelept lucru pe care-l poţi face. Mai bine s-o vinzi când poţi lua un preţ bun de la Paul Denham. Dar unde o să te duci – ce ai de gând să faci?

— Nu ştiu, spuse Polly gânditoare. Mă gândisem să

aduc copii în vacanţă, ca pe Judy. Poate pot cumpăra o casă mai potrivită acestui scop. M-ai putea ajuta? îl privi ea întrebătoare.

— Sigur. Cu plăcere. Vino oricând la agenţie şi voi cerceta în registru toate proprietăţile de vânzare. Dar nu ţi-ai planificat să trăieşti singură, Polly? Nu ai pe nimeni în vedere?

— Nu cunosc pe nimeni.

— Mă cunoşti pe mine.

— Nu înţeleg. spuse ea surprinsă.

Faţa roşie de soare a lui Robert se înroşi şi mai tare.

— Nu credeam că o voi spune, începu el, dar sunt mort după tine, Polly, şi aş fi cel mai fericit om din lume dacă ai spune „da”.

— „Da” la ce? păru ea nedumerită.

— Îţi cer să te măriţi cu mine!

— Oh, Robert! exclamă Polly. Poate sunt cam demodată – ca o fată dintr-un roman victorian – dar este aşa de brusc!

— Ştiu. Te cam grăbesc. Mă grăbesc chiar şi eu în această problemă. Dacă te-ai hotărât să vinzi căsuţa, mi-aş dori să mă ai în vedere în planurile tale de viitor. Nu-mi da acum răspunsul definitiv. Gândeşte-te!

Polly era mişcată.

— Nu am mai fost cerută până acum, spuse ea. Nu ştiu ce să spun.

— Nu spune nimic. Gândeşte-te la asta.

— O voi face, Robert, mulţumesc.

El izbucni în râs.

— Pentru ce îmi mulţumeşti?

Râse şi Polly.

— Este vorba de educaţia mea de la orfelinat. Vezi, eu nu sunt pe gustul oricui.

— Pe al meu eşti.

— Robert, eşti un scump.

Îi luă mâna şi i-o sărută. El nu-i mai dădu drumul.

— Dacă vrei să-ţi realizezi planurile – să devii o mămică pentru copii – cred că şi eu pot deveni un tătic.

Cineva care să exercite disciplină şi să le dea câte o bătăiţă.

— Disciplina mea nu este aşa de severă, îi spuse Polly. Am experienţă. De la şaisprezece ani, am funcţionat ca asistentă la Casa de copii.

Realizarea copilăriei ei chinuite îl mâhni.

— Polly, dragă! Sunt atât de multe pe care nu le ştiu despre tine. Vreau să ştiu totul şi să-ţi dau tot ceea ce nu ai avut niciodată. Mie-mi place munca mea. Firma noastră este o firmă bună, o afacere familială, iar unchiul şi mătuşa mea, care nu au copii, mă tratează ca pe un fiu. Am toate şansele să avansez şi să preiau firma mai târziu. Asta-i totul despre mine… acum spune-mi despre tine… ce gândeşti, ce simţi.

Aşa că Polly îi povesti despre ea, aşa cum stăteau împreună, cu ochii pe Judy care se juca în nisip. Dar lucrul vital care o afecta în acel moment nu i-l încredinţă. Dacă se va mărita cu Robert, sigur că-i va spune adevărul în legătură cu naşa. Ceea ce nu-i va spune însă niciodată, erau sentimentele ei pentru Paul.

Va căuta o căsuţă în cealaltă parte a oraşului Carchester, ca să nu dea peste familia Denham după ce Paul se va căsători.

Robert însă îi mângâia mâna.

— Ce te-a făcut să te hotărăşti aşa de brusc să vinzi căsuţa?

— Whiskers m-a făcut, răspunse ea.

— Motanul? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

— Doamna Beatty şi fiica ei vor să-l omor. N-aş putea suporta acest lucru. Poate nu ai auzit. Doamna s-a împiedicat de motan şi a căzut pe scări. S-a rănit şi nunta a fost amânată. Datorită lui Whiskers, nu sunt în acest moment persoana favorită la White Ladies. Cred că doamna Beatty m-ar otrăvi şi pe mine dacă ar putea! Nu m-a plăcut niciodată. Nu glumesc. Nu l-am mai văzut pe Paul de la accident, dar cred că se simte dezorientat.

— Dar de ce să amâne nunta? vru Robert să ştie. Mi se pare ciudat.

— Ciudat?

— O scuză! Dacă mireasa ar fi fost cea care ar fi căzut pe scări, aş fi înţeles. Dar de ce să amâni nunta de dragul soacrei?

— Ea este gazda nunţii. Firesc că vrea să fie prezentă.

— Felul în care acea fată se comporta cu vărul ei la petrecerea din ultima seară nu era treaba nimănui, spuse Robert. Poate că a avut loc un scandal.

— Vrei să spui Rosalie şi Richard? întrebă Polly.

— Poate n-aş spune asta, continuă Robert, i-am văzut îmbrăţişaţi în grădină, ieşisem s-o caut pe Iris ca să plecăm. Nu este treaba mea, dar sigur că este o chestie nostimă!

— Dacă există un alt motiv pentru amânarea nunţii, m-aş simţi mai puţin responsabilă, spuse Polly.

Îşi aminti faţa răvăşită a Rosaliei, constatarea doamnei Hammet că toţi musafirii fuseseră „mai mult sau mai puţin poftiţi să plece” şi spusele lui Paul că este alergic la ceartă ca să pună piciorul în prag şi când ajunge să-l pună, îl pune prea tare.

Ce se întâmplase cu adevărat la White Ladies, noaptea trecută?

Polly ar fi dat mult să afle.

Capitolul 11

Robert le conduse pe Polly şi pe Judy acasă şi petrecu seara cu ele. La un moment dat o întrebă pe Polly în şoaptă:

— Copilul ăsta nu se mai duce la culcare?

Judy era obosită după orele lungi în aerul mării, însă nu voia cu niciun chip să plece din preajma lor. Polly se ridică drept răspuns la apelul lui şi o hrăni pe fetiţă.

Când aceasta plecase, în sfârşit, în dormitorul ei, Robert îi propuse lui Polly o plimbare pe potecă sau una cu maşina.

Polly scutură din cap.

— Mai bine stau prin preajmă. I-am spus azi dimineaţă Rosaliei că vreau să vând casa şi aştept ca

cineva să vină să mă vadă.

— Vrei să spui Paul Denham, preciză Robert.

Polly încuviinţă din cap. Toată seara ciulise urechile aşteptându-se să audă paşi, dar nu se întâmplase nimic. După ce se hotărâse să facă ceea ce Paul şi cele două Beatty doreau şi încercaseră s-o convingă atâtea săptămâni, să nu audă nimic era ciudat.

Se simţea respinsă.

— Îţi înţeleg punctul de vedere, spuse Robert. Acum când te-ai hotărât să vinzi, vrei să vezi afacerea încheiată cât mai repede posibil. Nu vrei să ne ocupăm noi de partea financiară? Am putea scoate un preţ mai bun decât tine.

Polly îi spuse că este mai mult decât satisfăcută cu preţul oferit, dar îl rugă pe Robert să se ocupe el de vânzare.

— Pentru tine n-o să iau comision, îi spuse Robert. Deja ai un cumpărător şi vreau să te ajut. Faci acum parte din familie, Polly. Sau aproape.

Ea se simţea ca şi când ar fi fost grăbită după o perioadă de stagnare.

Ieri dimineaţă, nimic nu se schimbase. Astăzi ştia că-l iubeşte pe Paul, se hotărâse să vândă căsuţa şi practic se logodise cu Robert. Era încă nesigură pe ea ca să se aventureze singură într-o nouă viaţă şi se agăţa de capabilul Robert pentru a-şi realiza visul de a aduce fericire copiilor din orfelinat. Decât să aibă prea mult timp de gândire, mai bine să înceapă să-şi caute o casă nouă şi să termine cu vânzarea căsuţei.

Robert spunea:

— Sigur că o dată căsătoriţi, nu-i nevoie să-ţi investeşti toţi banii într-o nouă proprietate. Vom cumpăra o casă împreună, pe numele amândurora. Oh! Polly, este atât de minunat încât nu-mi vine să cred că este adevărat. Este adevărat, nu? Convinge-mă.

O trase spre el.

— Nici mie nu-mi vine să cred, mărturisi ea.

— Hai în grădină o clipă. Nu-ţi pot spune noapte bună aici. Nu este suficient de intim. Doamna Hammett

era ocupată în bucătărie, iar Judy, deşi era în pat, veni la fereastră când ei ieşeau în grădină.

— Pleci acum? strigă ea. Vii şi mâine să ne jucăm iar?

Robert mormăi:

— Când se termină vacanţa copilului?

— Mai are o săptămână.

— Nu am nimic cu Judy. O plac şi nu voi obiecta să am copii în jur, cum ţi-ai planificat, după ce ne căsătorim. Dar pe moment, o găsesc cam băgăcioasă.

Se opriră lângă poarta grădinii:

— Când ne vedem din nou? întrebă el.

Ea îi promise s-o ducă pe Judy la Carchester cu autobuzul, să facă un tur al oraşului, să-i arate castelul, iar la prânz să mănânce la o cafenea după care să meargă la muzeu.

— Ne vedem atunci la prânz, spuse Robert.

Polly ezită.

— Nu te supăra, Robert, dar i-am promis fetiţei ziua întreagă şi s-ar plictisi cu doi adulţi care vorbesc între ei. S-ar simţi neglijată.

— O răsfeţi.

— Merită. Copiii nu se bucură de prea multă atenţie individuală într-o instituţie.

— Biata de tine – tu ştii! spuse Robert privind-o cu afecţiune şi o luă de mijloc. Vin să vă iau la sfârşitul zilei să vă duc acasă.

Deşi Polly stătea cu spatele la căsuţă, era conştientă de ochii lui Judy care-i urmăreau de la fereastră.

— Suntem observaţi, murmură ea.

— Hai în maşină o clipă, propuse Robert.

— Oh! Plecaţi? se auzi vocea lui Judy.

— Nu, du-te la culcare, spuse Polly.

— Atunci, de ce intraţi în maşină?

— Ce crezi? o întrebă Robert.

— Ca s-o săruţi, chicoti Judy.

— Ai dreptate, răspunse el. Aşa că închide fereastra şi taci!

Surprinzător, dar Judy ascultă.

Se aşezară unul lângă altul, apoi Robert o înconjură cu braţele şi o strânse.

— Oh, Polly! Dulce, scumpă Polly, spuse el. Te iubesc.

Ea închise ochii când buzele lor se atinseră, încercând să-şi închipuie că era Paul, şi atunci se auziră paşii pe care-i aşteptase toată seara, dar pe care urechile ei nu-i percepură.

Paul venea să vorbească despre casă cu Polly, dar se opri când văzu maşina oprită lângă căsuţă. Apoi recunoscu cele două siluete îmbrăţişate şi făcu stânga-mprejur.

Era adevăr deci în ce spusese Judy. Asta explica hotărârea bruscă a lui Polly de a vinde casa. Plănuia să se mărite cu Robert Archer.

Când se întoarse la White Ladies, Rosalie era în salon.

— Ai lipsit cam mult, spuse ea suspicioasă. S-a fixat totul?

— Nu am văzut-o pe Polly, răspunse Paul.

— Nu ai văzut-o? De ce? Unde ai fost în acest timp?

— Polly era angajată în altceva. Am ajuns într-un moment nepotrivit acolo, aşa că m-am dus să mă plimb.

— Speram că ai pus totul la punct. Ar fi o nebunie dacă ea s-ar răzgândi.

— Da, răspunse Paul aşezându-se pe un scaun la fereastră şi luând un ziar.

Rosalie îl privi gânditoare. De la cearta din grădină, între ei se căscase o prăpastie. După accidentul maică-sii, Paul fusese amabil şi politicos, dar distant. Spusese că puteau rămâne, bineînţeles, până ce Laura îşi va fi revenit complet.

— Şi apoi? se interesase Rosalie.

— Apoi vom vedea.

Toată ziua fusese ocupat cu romanul lui. Deşi era la capitolele finale, lăsase baltă problemele lui personale, fără să remarce privirea neliniştită a Rosaliei, lăsând-o să se descurce singură cu telefoane, solicitări şi corespondenţa rezultată în urma accidentului Laurei şi amânarea căsătoriei.

Oferindu-se să anuleze aranjamentele de nuntă şi fiind refuzat, se spălase pe mâini de toată afacerea.

Câteva zile mai târziu, în timp ce stătea în salon citind, după cină, Rosalie îl informă:

— Doctorul a văzut-o pe mămica în această dimineaţă. Este satisfăcut de progresele ei. Spune că cel mult într-o lună va fi din nou bine.

— Bine, răspunse Paul.

— Sunt atât de obosită, oftă Rosalie din greu. Mămica strigă toată ziua după mine.

— Îmi pare rău.

— Nu-ţi pare rău, ripostă ea. În acest moment nu-ţi pasă nici cât negru sub unghie cum mă simt eu.

— Şi cum te simţi? întrebă el politicos, punând ziarul jos.

— Mizerabil, spuse Rosalie şi izbucni în plâns.

Paul nu era impresionat. La început, când Rosalie plângea, el capitula imediat, simţindu-se o brută; dar plângea prea des şi prea uşor şi acum, lacrimile ei nu-l mai mişcau.

Ea îşi şterse ochii.

— Dacă voi mai avea o zi îngrozitoare mâine… dar ce-ţi pasă ţie! Este un stres atât de mare.

— Crezi că pentru mine nu este un stres?

— Este, Paul? se apropie timidă de el. Eşti atât de distant. Nu mă mai pot apropia de tine şi asta îmi zdrobeşte inima.

— Îmi pare rău, Rosalie. Tonul lui se mai îmblânzi. Cred că dacă ne dăm amândurora timp, totul s-ar putea să meargă cum trebuie.

— Crezi? se lumină faţa ei. Oh, Paul. vorbeşti serios? încerc să fiu mai adultă şi mai înţeleaptă. Cu mămica scoasă din acţiune şi certată tot timpul de toţi şi de tine, cu Richard plecat pentru totdeauna, am început să simt că nu mai pot continua să trăiesc. Noaptea trecută m-am întrebat câte aspirine aş putea să iau ca să nu mă mai trezesc niciodată.

— Rosalie! spuse el sever. Să nu mai vorbeşti

niciodată aşa. Ai înţeles? Nici măcar în glumă.

— Nu am glumit, spuse Rosalie.

Se uitară unul la celălalt o clipă şi Paul realiză brusc că ea vorbea serios.

Dându-şi seama pentru prima oară prin ce tortură psihică trecea, o luă în braţe, legănând-o ca pe un copil.

— Promite-mi. promite-mi, insistă el. Că nu te vei mai gândi la acest lucru niciodată.

Un zâmbet de uşurare apăru pe faţa Rosaliei. Slavă Domnului! Slavă Domnului, Paul era din nou drăguţ cu ea. Nu mai era singură într-o lume ostilă. Paul redevenea acelaşi om cumsecade care o putea face să coopereze cu nervozitatea maică-sii şi pierderea lui Richard.

Trebuia să aibă pe cineva lângă ea, s-o iubească, s-o îmbărbăteze, cineva de partea ei.

Mulţumită, ea rosti:

— Îţi promit, Paul. Am greşit gândindu-mă la un astfel de lucru îngrozitor. Dar eram distrusă după plecarea lui Richard… tu erai aşa de supărat. şi apoi mămica a avut accidentul acela. Ezită. Acum este în regulă, Paul? între noi, vreau să spun?

O sărută şi stătură un moment fără să vorbească.

— Du-te la culcare. Cred că eşti obosită.

Ea îşi ridică din nou faţa de pe umărul lui.

— Nu mai sunt. Acum sunt bucuroasă. Ştiu că voi dormi bine la noapte. Paul!

— Da?

— Despre căsuţă. Ai încercat s-o vezi pe Polly iarăşi?

— Nu.

— Dar nu crezi că se întreabă de ce nu te duci să-i onorezi oferta?

Atunci, el îi povesti despre maşina lui Robert Archer parcată lângă casa ei seara trecută.

— Polly, spuse el, pare implicată într-o idilă pe moment. N-am vrut să intervin.

Faţa Rosaliei se însenină şi mai tare.

— Deci, ăsta-i motivul pentru care vrea să vândă! Nu din cauza pisicii, ci din cauză că se gândeşte să se mărite.

— Aşa se pare încuviinţă Paul.

— Este cel mai bun lucru care se poate întâmpla, trăncăni veselă Rosalie. Îmi pare rău că am fost proastă în privinţa ei. Acuzându-te că ai fost atras de ea şi tot scandalul.

— Nu vom mai discuta despre asta, spuse Paul.

— Cum spui tu, dragule. şi nu trebuie să te superi din cauza lui Richard, în fond este vărul meu şi ne-am plăcut din copilărie. Totul a revenit când el s-a întors şi tu erai atât de ocupat.

— Eu nu aş mai discuta despre Polly şi Richard, spuse el.

Rosalie părea jignită. I-ar fi plăcut să nu mai vorbească despre Polly şi mai ales despre Richard, acum când lucrurile se aranjaseră, dar Paul nu era dispus să facă pe confesorul.

Rosalie se retrase din braţele lui, urându-i noapte bună cu un zâmbet strălucitor. Acum ştia că putea înfrunta privirea scrutătoare a Laurei, care bănuia că ceva nu era în regulă.

Paul se duse în hol să încuie uşa. Era o noapte atât de frumoasă, încât ieşi să se plimbe puţin. Când trecu pe lângă căsuţă văzu lumină. Fără să vrea, picioarele îl purtară într-acolo. Polly era în grădină şi striga încet.

— Iar a fugit Whiskers? întrebă Paul, sprijinindu-se de poartă.

Ea tresări violent.

— Oh! Nu te-am auzit. De data aceasta nu este Whiskers. El este închis în bucătărie. Este vorba de căţeluş. A şters-o când doamna Hammett a plecat la whist. Pickes? Unde eşti Pickes? Oh, uite-l. Câine zăpăcit. Unde ai fost?

Pickes veni prin iarbă şi se rostogoli la picioarele ei cu lăbuţele în sus.

Polly îl certă, după care îl luă în braţe.

— Mă aşteptam să te văd. Nu ştii că sunt gata să vând casa?

— Ba da. Şi am venit să discutăm acum, fiiindcă altă

dată era parcată pe aici o maşină şi nu am vrut să vă deranjez.

— Începusem să cred că nu te mai interesează, râse ea.

— Sigur că sunt interesat. Domeniul White Ladies va fi din nou complet. O să-mi văd avocatul pentru.

— Robert Archer se ocupă de vânzare pentru mine, spuse ea.

— Şi o să se ocupe de tine şi în viitor, nu?

Ea râse iarăşi.

— Se pare că asta este ideea.

— Sper că vei fi foarte fericită, Polly. Cred că nu te grăbeşti din cauză că trebuie să ne laşi nouă casa. Nu trebuie să te grăbeşti cu plecarea. Nunta noastră a fost amânată până în iulie. Poţi rămâne în căsuţă până la întoarcerea noastră din luna de miere, dacă asta îţi convine.

Ea-i mulţumi, oprind zelul căţeluşului de a o linge pe faţă.

— Nu, Pickes. Miroşi a peşte. Iar i-ai mâncat mâncarea lui Whiskers.

El rămase la poartă în timp ce ea duse căţulul în casă. O aştepta, fiindcă îi spusese că vrea să-i spună ceva foarte special.

Când se întoarse, zise:

— Este vorba despre naşa. Era mama mea. Ştiu acum cu certitudine.

— Şi asta te face fericită, iar pe mine foarte jenat.

— De ce?

— Deoarece, în loc să fii dată afară din căsuţă, pe drept, tu ar trebui să mă dai afară din White Ladies.

— Presupun că bătrânul Bond era unchiul meu, încuviinţă Polly, dar eu eram doar un secret ruşinos despre care el nu ştia nimic.

Şi apoi îi povesti cum Judy descoperise compartimentul secret cu scrisoarea şi perlele înăuntru, aşteptând aniversarea ei de douăzeci şi unu de ani.

— Acestea sunt perle veritabile, arătă ea spre gâtul

ei. Nu le-am mai dat jos de atunci. Robert mi le-a asigurat. Scrisoarea spunea şi despre tatăl meu. A fost o idilă pe timp de război. Făcu o pauză. Nu vreau să te plictisesc.

— Nu mă plictiseşti, Polly.

— El a fost pilot pe un bombardier, continuă ea. Tatăl mamei mele nu a fost de acord cu căsătoria fiindcă ea nu avea încă vârsta şi nu era de acord cu nunţile făcute pe timp de război. Aşa că ei au plecat într-o lună de miere secretă şi după aceea a fost omorât. Maică-mea nu a îndrăznit să-i spună tatălui său despre mine. S-a ascuns în Londra şi acolo m-a născut. Voia să mă păstreze, dar şi-a dat seama că nu se poate descurca, aşa că m-a lăsat la casa de copii, sperând ca într-o zi să mă ia înapoi. S-a pregătit pentru munca de binefacere în străinătate şi a auzit greşit că fusesem adoptată. Doar după ce a moştenit White Ladies a devenit obsedată de dorinţa de a afla despre mine. Dacă aş fi fost adoptată nu ar fi intervenit, dar a aflat că sunt încă la orfelinat ca asistentă, iar restul îl ştii.

Puse mâna lui pe a ei, aşa cum stătea pe poartă.

— Îmi dau seama ce înseamnă pentru tine, Polly.

— Este minunat să aflu din cine mă trag, spuse ea fericită. Se pare că semăn cu tatăl meu. Naşa spunea că era înalt şi blond. A fost şi foarte curajos. Sunt mândră de părinţii mei, rosti ea dându-şi părul pe spate şi apoi adăugă: ce ţi-am spus este strict confidenţial, doar între mine şi tine. Nici Robert nu ştie că naşa era mama mea, deşi cunoaşte cum am descoperit perlele.

— Acum îţi dai seama ce nesăbuită ai fost când ai refuzat biroul pe care ţi-l oferisem, glumi Paul.

Ea râse.

— Tremur şi acum când mă gândesc că s-ar fi putut să nu obţin biroul când a fost scos din nou la licitaţie.

— Asta din cauză că ai fost prea mândră pentru a accepta un dar.

— Trebuie să recunoşti că nu este obişnuit ca o fată să accepte un dar de la un bărbat străin.

— Nici împrejurările nu erau chiar obişnuite, replică

Paul.

Polly nu ştia ce să spună, aşa că schimbă subiectul.

— Îmi pare rău că te ţin în picioare la poartă, dar n-am vrut s-o trezesc pe Judy dacă te invit în casă. Este foarte necăjită, mititica de ea, fiindcă mâine pleacă la orfelinat. Ca să nu mai plângă i-am promis c-o iau în următoarea vacanţă. Mă îngrozesc s-o văd plecând mâine cu autobuzul la Londra.

— Cu ce ajungi la Carchester?

— Cu autobuzul local.

— Te duc eu, îi propuse Paul. Tot o duc pe Rosalie la coafor, iar eu trebuie să-mi văd avocatul.

— Foarte bine. Dacă va fi prea devreme pentru maşina de Londra, o duc pe Judy prin magazine – îi place la nebunie. Robert a promis că mă învaţă să conduc.

— Curajos bărbat.

— Nu-i nevoie să fii ironic. Naşa îmi dăduse câteva lecţii, dar apoi. Dar lucrurile sunt diferite şi mi-ar fi la îndemână să conduc o maşinuţă a mea proprie.

— Este o necesitate la ţară.

Între ei se lăsă tăcerea, apoi Paul întrebă ezitând:

— Polly?

— Da?

— Eşti sigură că ştii ce vrei? Mă refer la vinderea căsuţei şi la căsătoria cu tânărul Archer.

— Aşa cred.

— Aş urî să simt că te scot din cuşca ta drăguţă înainte de a fi pregătită.

— Sunt pregătită. Ştiu ce fac. Oricum, nu aş mai putea locui aici.

— De ce?

— Nu are importanţă, răspunse ea.

— Pentru mine are.

Ea se retrase în umbra gardului, temându-se ca el să nu-i citească faţa.

— Acum trebuie să plec. S-a făcut târziu. Ne vedem mâine.

El o prinse, când ea dădu să plece.

— De ce nu-mi poţi spune? insistă el.

Cu o ieşire emoţională ce o surprinse chiar şi pe ea, strigă:

— Nu ghiceşti?

Se smulse din mâinile lui, alergă în casă şi închise uşa.

În dimineaţa următoare, Paul veni după Polly şi Judy, cu Rosalie lângă el, în Jaguarul lui mare. Rosalie arăta la fel de frumoasă ca oricând şi Polly deduse că, indiferent ce se întâmplase la White Ladies în noaptea petrecerii, lucrurile reveniseră iar la normal.

Se interesă de starea sănătăţii doamnei Beatty şi i se răspunse că mămica era bine, iar surorile Shelton veneau să-i ţină companie cât timp ei erau plecaţi la Carchester.

— Acum poate să se mişte, spuse Rosalie. I s-a fixat un suport metalic sub picior, în ghips, dar îi este frică să coboare scările ca să nu alunece, aşa că stă în camera ei.

Judy stătea în spate cu Polly şi părea supărată.

— O să-mi scrii, da, Polly?

— Bineînţeles, draga mea.

— Şi vii să mă vizitezi?

— Sigur, promise din nou Polly.

— Dacă nu mai vii, nu o să te iert, spuse Judy.

Paul nu spunea nimic, conducea doar maşina, dar Polly se simţea ruşinată de ieşirea din seara precedentă.

În Carchester, se despărţiră.

— Cu ce te întorci? întrebă Paul.

— Mai întâi mă uit prin magazine, apoi mă duc să-l văd pe Robert şi cred că mă va duce el acasă. Ştie că vin.

Rosalie interveni:

— Suntem foarte încântaţi că ne laşi casa. Paul se duce să fixeze totul în această dimineaţă. Cred că trebuie să te felicit. Este adevărat că urmează să te măriţi?

Ochii lui Paul erau pe faţa ei şi pentru a înlătura orice suspiciune legată de noaptea precedentă, spuse mai entuziastă decât părea că se va mărita cu Robert Archer.

Judy lovi cu sandaua într-o piatră.

— Nu vreau să te măriţi cu Robert Archer.

— Spune la revedere domnului Denham şi domnişoarei Beatty dragă.

— Eu vreau ca tu să rămâi în căsuţa ta, spuse Judy cu încăpăţânare. Îmi place să stau cu tine în căsuţa ta super. De ce trebuie să pleci? Dacă trebuie să te măriţi, de ce nu te măriţi cu el? arătă ea spre Paul. Aşa aş putea veni la căsuţă.

Polly se înroşi de jenă.

— Judy, domnul Denham se căsătoreşte cu domnişoara Beatty, după cum ştii. Acum, spune-le la revedere şi haide, că întârziem la magazine.

După plecarea lui Judy, se duse la agenţia unde lucra Robert, să-l caute.

Iris apăru şi-i spuse cu satisfacţie că Robert era plecat cu un client la zece mile depărtare. Nu anunţase când se va întoarce.

Polly stătea indecisă, neştiind dacă să aştepte sau nu. Dar era abia vremea prânzului şi avea mult de aşteptat, iar să hoinărească prin oraş pentru a da nas în nas cu Paul şi Rosalie, nu-i convenea. Se hotărî să se ducă direct acasă.

Iris, sprijinită de ghişeul din biroul gol, îi spuse confidenţial:

— Presupun că-ţi dai seama de ce te curtează Robert?

— Probabil fiindcă mă place, răspunse Polly cu răceală.

— Eşti o femeie avută, draga mea. De aceea. Crezi că s-ar însura cu o fată ca tine, dacă nu ţi-ai vinde casa la un preţ fabulos?

Polly îi sugeră lui Iris să-şi vadă de treaba ei, dar aceasta răbufni:

— Nu-ţi mai da aere faţă de mine. Prietenia cu faimosul Paul Denham ţi s-a urcat la cap, dar oricine ştie că eşti un copil nedorit, părăsit pe treptele unui orfelinat.

Polly se întoarse pe călcâie şi ieşi cu capul sus, urmărită de râsul ironic al lui Iris.

Tremura de furie, dar încercă să se potolească. Era o prostie să se lase enervată de o astfel de fată. Iris era

geloasă. Trebuia să ignore episodul neplăcut. Uită-l, îşi spuse Polly. Dar vorbele crude îi răsunau în urechi.

Când ajunse acasă, Whiskers o aştepta la intrare, iar Pickes îi făcu o mare demonstraţie de simpatie, ţopăind şi făcând tumbe.

Casa era liniştită şi plină de pace. Brusc, Polly realiză cât de mult iubea această căsuţă – nu voia s-o părăsească şi nici să se mărite cu Robert.

O cuprinse panica, dar era prea târziu să mai dea înapoi.

Oh, Doamne, ce făcuse?

Capitolul 12

Când Polly coborî pentru micul dejun a doua zi dimineaţă, avu un şoc neplăcut.

Sticla de lapte fusese livrată ca de obicei şi stătea la uşă, dar sub sticlă se afla o scrisoare.

Polly o luă curioasă – ceva schimbări în livrarea laptelui?

Era adresată simplu, cu litere de tipar: „Ocupantului”.

Rupse plicul, se înroşi când citi conţinutul, apoi se albi.

„Nu eşti dorită aici, de ce nu te cari”. Polly rupse scrisoarea şi o aruncă în coşul de gunoi. Misiva nu era semnată.

O scrisoare anonimă. O scrisoare plină de fiere! Nu-i da importanţă, îşi spuse Polly. Cine era în stare de o astfel de scrisoare nu era întreg la minte. Nu merită să te superi. Dar, bineînţeles, se îngrijoră.

Când aranjă masa pentru micul dejun, o parte a minţii îi era preocupată de posibila identitate a expeditorului. Ştia că nu era prea populară printre oamenii satului, dar de aici şi până la a primi scrisori veninoase era cam departe.

Singura persoană care părea să-i poarte pică profundă era Iris. Îşi aminti satisfacţia cu care o anunţase că Robert era plecat şi apoi vorbele crude legate de faptul că Polly fusese un copil nedorit. Dar nici chiar Iris, simţi

Polly, nu s-ar fi coborât atât de jos.

Uitându-se la ceas, îşi dădu seama că Hammy întârzia şi ducându-se la baza scărilor pentru a o striga, o văzu ieşind din camera ei cu un pled peste cămaşa de noapte, galbenă la faţă.

— Hemmy! Eşti bolnavă, du-te înapoi în pat, strigă Polly consternată.

— Mi-a fost rău astă noapte. M-a durut stomacul. Sunt mai bine azi-dimineaţă.

— Nu arăţi bine deloc. Întoarce-te în pat. Îţi aduc o ceaşcă de ceai. Şi nu-ţi face griji, mă duc eu la White Ladies să anunţ că nu te simţi bine şi nu poţi veni astăzi.

— Mulţumesc, Polly. Dar tu ce ai, s-a întâmplat ceva?

— Nu, nimic.

— Să ştii că am aranjat să stau la sora mea, mama lui Lily, când vinzi căsuţa. Dacă din cine ştie ce motive vrei să rămâi aici, îţi voi ţine companie cât timp ai nevoie de mine.

— Eşti o scumpă, Hammy, dar nu mai pot da înapoi acum. Am învăţat să iubesc White Ladies şi această căsuţă şi cred că, văzând-o pe Judy atât de supărată azi când a plecat, m-a întristat şi pe mine.

Mai târziu, după ce o instală confortabil pe Hammy în pat, se duse peste pajişte la White Ladies şi bătu la uşa din spate. îi deschise Rosalie, care arăta roşie, neîngrijită şi avea în jurul mijlocului un şorţ de-al doamnei Lafferty.

Polly îi explică despre indispoziţia doamnei Hammett.

— Asta-i prea de tot! strigă Rosalie, dând de pământ cu tigaia pe care o ţinea în mână. Şi doamna Lafferty este bolnavă. A plecat ieri înainte de cină şi m-a lăsat pe mine să fac totul. Era o cratiţă în cuptor, dar am ars cartofii şi am uitat să pun sare în legume. Am încercat să fac o budincă după o reţetă dintr-o revistă şi nu a ieşit bună. Am petrecut ore întregi, spuse ea indignată. M-am ars la mână, m-am opărit la picior cu apă fierbinte şi Paul a râs de mine.

— A râs? repetă Polly.

— Presupun că a vrut să transforme dezastrul într-o glumă, dar dacă mai sunt lăsată singură o zi întreagă

înnebunesc.

— Dar Lily? întrebă Polly.

— A lăsat un bilet că doamna Lafferty are gripă şi a anunţat că nici ea nu mai vine, acum când „el s-a dus”. Umbla toată ziua după el ca să-l privească. Noroc cu doamna Lafferty care o chema la bucătărie şi o ţinea acolo. Cred că este cam tâmpită.

— Nu are prea multă minte, dar lucrează bine dacă este dirijată, spune Hammy. Vrei să stau cu tine să-ţi dau o mână de ajutor? întrebă Polly care văzu chiuveta plină de vase murdare şi întreaga bucătărie un dezastru.

Faţa Rosaliei se lumină.

— Vrei, Polly? Paul şi cu mine am putea merge la Moorings să mâncăm, dar nu o pot lăsa singură pe mămica. Am încercat să fac şuncă şi ouă pentru micul dejun, dar grăsimea s-a înnegrit, şunca s-a întărit şi tigaia s-a ars. A venit atunci Paul şi a făcut omletă pentru noi toţi, dar acum s-a închis în birou, lucrează la ultimul capitol al cărţii lui. Spune că se mulţumeşte cu pâine, brânză şi bere pentru la prânz, dar ce fac cu mămica? Şi mai este şi cina de diseară. Oh, Polly – căzu Rosalie pe unul din scaunele bucătăriei, urăsc să gătesc şi urăsc menajul, este atât de sordid şi mi-am rupt şi o unghie, iar spălatul vaselor îmi distruge mâinile.

Polly găsi un alt şorţ, se încinse cu el, în timp ce Rosalie o privea.

— Hei, Rosalie! Ia prosopul şi şterge vasele. Trebuie să mă întorc acasă să am grijă de bolnava mea, dar voi veni după ora ceaiului să pregătesc ceva pentru mama ta, ca tu şi Paul să puteţi merge la Moorings la cină. Cum ţi se pare?

— Fii binecuvântată, Polly, răsuflă uşurată Rosalie.

Termină de şters vasele pe care le spălase Polly, apoi dispăru, spunând că se duce să vadă ce face maică-sa.

Polly spălă pe jos, aranjă totul în bucătărie şi plecă.

Rosalie se întoarse mai târziu şi fu amărâtă că Polly plecase. Paul voia o ceaşcă de cafea şi maică-sa un ceai. Spera ca Polly să le facă pe amândouă. Puse ceainicul la

fiert şi căută fierbătorul de cafea dar când îl găsi îşi dădu seama că nu ştie cum funcţionează.

— La naiba! ţipă Rosalie. Paul n-are decât să se mulţumească cu ceai.

Dădu cu piciorul în uşa de la birou pentru a-şi anunţa sosirea.

— Intră, strigă el.

— Nu pot, am tava în mână. Deschide uşa.

El veni şi-i luă tava din mână.

— Doamna Hammett putea să deschidă uşa chiar şi cu tava în mână.

— Eu nu sunt doamna Hammett, ripostă Rosalie.

— Dar dragă, ţi-am cerut cafea, nu ceai.

— Dacă vrei cafea, du-te şi fă-ţi singur. Eu nu ştiu cum funcţionează.

— Am văzut-o pe Polly pe geam cu câteva clipe în urmă. Nu te poate ajuta? Dar unde este doamna Hammett?

Rosalie îi spuse că atât doamna Hammett cât şi doamna Lafferty erau bolnave, iar Polly venise s-o ajute, dar se întorsese la bolnava ei.

— Sunt singură, strigă Rosalie.

— Excelent, spuse Paul. Este o bună experienţă pentru tine. Dar nu are zahăr! constată el după ce sorbi din ceai.

— Mămica şi cu mine nu punem zahăr, am uitat că tu-l bei dulce.

— Şi ce este asta? arătă el spre o substanţă galbenă învelită într-o hârtie de pergament.

— Singura brânză pe care am găsit-o. Am adus-o sus să vezi dacă îţi convine pentru prânz.

Paul o mirosi bănuitor şi izbucni în râs.

— Brânză? Ăsta este săpun de bucătărie, prostuţo.

Rosalie bătu din picior, nervoasă.

— N-ai decât să râzi. Oricine poate greşi. Am făcut tot ce am crezut că este mai bine şi tu te distrezi pe socoteala mea. N-am găsit nimic care să semene a brânză în frigider. Asta era în bufet.

— Telefonează la băcănia din sat şi comandă ce este

nevoie. În zona aceasta nu prea se găsesc servitori, aşa că o dată măritată te vei afla des în situaţia să te descurci şi singură. Încearcă, draga mea!

— Încerc! M-am săturat să tot încerc! Urăsc gospodăritul! ţipă Rosalie, ieşindu-şi din fire. Este degradant şi dacă îţi închipui că o să-mi petrec viaţa frecând chiuveta, curăţând cartofi şi stricându-mi mâinile, te înşeli marnic.

— Am o carte de terminat. Îţi aminteşti? spuse Paul şi încet, dar ferm, o conduse afară din cameră.

— Cu toţi banii tăi, este dezgustător să te aştepţi să-ţi fac menajul.

— Găseşte atunci pe altcineva s-o facă. Voi plăti.

— Dar nu ştiu pe cine să întreb, să vaicări Rosalie.

— Sună la surorile Shelton, poate cunosc pe cineva să vină temporar aici. Treaba ta este să conduci casa. a mea să plătesc facturile. Sună pe oricine, numai nu mai sta aici văicărindu-te.

El puse tava cu ceaiul neatins pe un scaun de pe palier şi se întoarse în birou, închizând uşa.

Rosalie rămase acolo, nehotărâtă. Maică-sa o striga din camera ei, dar ea se prefăcu că nu aude.

Sună pe oricine, spusese Paul.

Bine. Aşa va face. El o ceruse!

Fugi pe scări la telefonul din hol. Formă un număr şi aşteptă.

— Alo? Tanti Eva? Sunt Rosalie. Richard este? Pot vorbi cu el, te rog? Da, aştept.

— Alo? Rosalie? Voiai să vorbeşti cu mine?

La auzul vocii familiare, Rosalie izbucni în lacrimi.

— Oh, Richard! strigă ea. Ce bine-mi pare să te aud. Trebuie să te văd. Unde ne putem întâlni? Am avut cel mai îngrozitor timp şi nu mai pot îndura. Mămica este prizonieră în camera ei, Paul închis în birou şi eu simt să explodez. Servitorii nu au venit astăzi şi totul a fost lăsat pe seama mea! Nu este bine deloc. Ai dreptate! De ce trebuie să îndur. Da, Richard. ascult. am înţeles. O să iau autobuzul de ora două spre Carchester şi tu o să mă iei de

acolo. Oh, Richard. Cred că am înnebunit. Îţi pare bine? Da. şi mie. La revedere, pe curând.

Îi va învăţa minte pe toţi. Pe mămica, pe Paul şi pe oricine.

În acea seară, după ce o lăsă pe doamna Hammett în salonaş cu aparatul de radio drept companie, Polly se duse la White Ladies să-i pregătească masa doamnei Beatty aşa cum promisese, ca Rosalie şi Paul să se poată duce la hotel să cineze.

Când intră, Paul era la telefonul din hol. îi făcu semn să intre şi să se aşeze.

Când el termină de vorbit, Polly îi spuse zâmbind că venise să stea cu doamna Beatty ca el şi Rosalie să poată ieşi, dar se întrerupse.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

— Rosalie a fugit cu Richard, spuse el direct.

Polly sări în picioare.

— Oh, îmi pare atât de rău.

— Nu trebuie să-ţi pară aşa de rău. Orice rău este spre bine. Lucrurile nu mergeau bine între noi de la o vreme. Cred că eforturile ei de a conduce gospodăria au terminat-o complet. Mi-a telefonat acum o oră şi mi-a spus că nu se poate mărita cu mine. Richard obţine o licenţă specială. A venit să-şi schimbe cabina de vapor cu o cabină de două persoane şi sâmbătă se îmbarcă pentru Australia.

— Nu-mi vine să cred, spuse Polly.

— Nici mie.

— Dar mama ei? Ce este cu doamna Beatty?

— Sunt îngrijorat în privinţa ei. Rosalie m-a rugat s-o anunţ pe maică-sa şi să-i spun că-i va scrie. I-a cerut binecuvântarea şi a asigurat-o de dragostea ei.

— Cum a reacţionat doamna Beatty?

— La început, nu m-a crezut. Apoi a împietrit şi de atunci stă tot aşa. L-am chemat pe doctor să vină s-o consulte. Nu-mi place s-o văd învinsă. Niciodată nu am crezut că-mi va fi milă de mama Rosaliei, dar acum îmi este.

— Pot face ceva? Să urc şi s-o văd?

— Mai bine nu! râse Paul. Te învinovăţeşte pentru totul.

— Pe mine? Ce i-am făcut?

— Dacă n-ai fi fost tu, cu pisica ta blestemată, Rosalie n-ar fi fugit niciodată cu Richard. Maică-sa fiind închisă în camera ei, i-a dat Rosaliei ocazia şi curajul de care avea nevoie să plece. Dacă Laura ar fi fost pe picioare, nu s-ar fi întâmplat aşa ceva. Influenţa ei asupra fiică-sii era neclintită. Fata fusese dominată de mama ei, toată viaţa. Îmi pare bine că Rosalie şi-a exprimat independenţa, dar îmi pare rău de femeia de la etaj. Întreaga ei lume s-a sfărâmat.

— Dar nu doreşte fericirea fiicei ei?

— Dar în felul în care crede ea. La început, Laura nu era încântată să vină la White Ladies, dar s-a ataşat de casă, de district şi de viaţa de aici în general. Acum, nu mai are rădăcini şi fără Rosalie, viaţa ei nu mai are niciun scop.

Polly se aşeză.

— Rosalie ştie ce simte maică-sa?

— Mi-a spus că-i va telefona, dar maică-sa nici nu vrea să audă de ea.

Sosi doctorul şi Polly se ridică să plece.

— Pot face ceva? De mâncare sau altceva?

— Am chemat una dintre rudele Laurei să vină să stea aici. Am cunoscut-o la petrecere şi pare capabilă. Şi apoi, sper ca doamna Lafferty să vină mâine dimineaţă.

— Vine şi doamna Hammett, spuse Polly, apoi ezită. Oh, Paul, nu ştiu ce să spun. Sper ca totul să fie bine pentru tine.

El zâmbi distrat, o bătu pe umăr şi-l urmă pe doctor pe scări.

Polly se grăbi acasă. De data aceasta, era rândul ei să dea o veste surprinzătoare.

— Rosalie Beatty a fugit cu vărul ei şi pleacă în Australia.

Doamna Hammett, care moţăia într-un fotoliu, cu motanul în poală şi căţelul la picioare, sări în sus:

— Nu sunt chiar surprinsă, spuse ea după ce rumegă cele spuse de Polly. Doar mâna de fier a maică-sii i-a ţinut pe logodnici împreună. Cum a primit doamna Beatty toate astea?

— Rău de tot. Paul spune că este îngrijorat în privinţa ei.

— Îi va trece, spuse doamna Hammett. Când îşi va reveni, se va duce în Australia după tânăra pereche, ţine cont de vorbele mele. Nu va sta prea mult deoparte şi se va duce pe capul domnişoarei Beatty, vrând-nevrând.

În dimineaţa următoare, sub sticla de lapte era o altă scrisoare.

Cu ceea ce se întâmplase la White Ladies, Polly uitase de acel episod neplăcut, până văzu o misivă similară sub sticlă, în ziua următoare.

Cele două Beatty erau singurele care voiau s-o vadă plecată, dar acum când domnia lor la White Ladies se sfârşise, scrisoarea veninoasă nu putea avea vreo legătură cu ele.

De data aceasta scrisoarea conţinea o ameninţare: „Dacă nu pleci repede vei fi afumată ca un şoarece într-un hambar”.

Rupse hârtia în bucăţele şi o azvârli în foc.

— În zilele mele, observă doamna Hammett, intrând în cameră, legam scrisorile de dragoste cu o panglică roz, nu le ardeam.

Polly spuse printre dinţi.

— Nu era o scrisoare de dragoste.

— Ce era atunci? O somaţie? întrebă femeia privind-o. Mai bine te-ai aşeza, dragă. Eşti cam palidă.

— Nu am nimic. Este doar o glumă idioată.

— De la cine?

— Nu ştiu. Nu era semnată.

— Nu cumva o scrisoare veninoasă?

— Ai primit cumva vreuna?

— Nu eu. Dar au existat zvonuri în urmă cu câţiva ani. Era. Se opri brusc, apoi, îndemnată de Polly, continuă. Un suflet chinuit un pic atins la cap. A fost trimisă la

tratament. N-ar fi trebuit să arzi scrisoarea. Am fi aflat cine a trimis-o.

Polly spuse că ar fi trebuit s-o ducă la poliţie, dar nu voia să-l flateze pe expeditor făcând scandal, aşa că se gândise s-o lase baltă.

Vestea ruperii logodnei la White Ladies se răspândi în toată vecinătatea, stârnind o grămadă de discuţii la cafeaua de dimineaţă şi la ceaiul de după-amiază. În coloanele de scandal ale ziarelor apăru din greşeală o fotografie de petrecere, în care Paul dansa cu Polly. Deasupra scria: „Autorul Paul Denham cu logodnica lui”, iar dedesubt: „Logodnă ruptă”.

Polly nu ştia dacă să plângă sau să râdă când privi poza din ziar.

Laura, după o noapte liniştită de sedativele prescrise de doctor, ieşi din starea de prostraţie.

Trimise după Paul, căruia îi ceru să se ducă după Rosalie şi să o aducă înapoi.

— Dar Rosalie nu vrea să se mărite cu mine, Laura, şi nici eu nu mai vreau să mă însor cu ea, dar ţin suficient la ea ca să sper că va fi fericită. Nu este minoră şi nu o poţi opri să se mărite, aşa că încearcă s-o ierţi. Să ştii că Rosalie este foarte supărată pentru refuzul de a vorbi cu ea.

— Supărată! pufni Laura. Va ajunge să-şi regrete fuga cu Richard. Întotdeauna s-a lăsat ghidată de mine în trecut şi nu-i înţeleg comportarea.

— A venit vremea să-şi conducă singură viaţa, aşa cum vrea, spuse Paul. Doreşte iertarea dumitale.

— Doreşte o bună bătaie! ripostă Laura, uitându-se în jur cu regretul de a părăsi această locuinţă frumoasă.

Pe măsură ce treceau zilele, spiritul invincibil al Laurei se trezi din nou. O trimise pe vară-sa care o îngrijea, să se intereseze de zborurile spre Australia. Imediat ce i se scoase ghipsul şi fu pe picioare, Laura se hotărî ce avea de făcut.

O să zboare spre Australia şi o să întâmpine perechea fugitivă, în port. Asta îi va emoţiona, se gândi Laura. Sigur

că va trebui să-i ierte, dar o va face pe Rosalie să-şi dea seama cât de crudă fusese profitând de ocazia că mama ei era invalidă.

Paul fu uşurat să audă planurile Laurei. Viitorul Rosaliei nu mai era acum în mâinile lui. îi trimise binecuvântarea lui şi un cec ca dar de nuntă.

Veni ziua când o duse pe Laura la aeroport, după ce aceasta îşi luase şi covoarele pe care le pusese la păstrare. Când ajunse din nou acasă, îşi împachetă romanul pe care îl terminase, cu gândul de a-l duce editorului. Apoi se aşeză la fereastra deschisă, privind gânditor la căsuţa lui Polly – nu, la căsuţa lui – printre pomi.

Ultimele luni fuseseră pline de agitaţie, dar acum viitorul părea aproape prea gol. Avea o casă mare, doar pentru el singur. Nu personalităţi care să-l distribuie, nimeni care să-l întrerupă şi în curând, nicio fată în grădina lui, să-l irite, să-l atragă, să-l distreze.

Dintr-odată, Paul ştiu că n-ar suporta ca Polly să plece. Aparţinea de drept, prin naştere, acestei case. Cu Polly lângă el, ar simţi că putea continua uşor. Polly era interesată de munca lui şi îi înţelegea întotdeauna problemele. Venea cu idei strălucite.

Îl amuza. îl intriga.

Revelaţia îl lovi ca o bombă. O iubea pe fată!

Se ridică în picioare, gata să alerge la căsuţă şi s-o caute pe Polly. apoi îşi aminti de Robert Archer.

Cât de departe ajunsese relaţia lor şi cât de serioasă era?

Îşi controlă impulsul de a se duce la Polly. Avea nevoie de o reflecţie serioasă. Timpul potrivit şi locul potrivit. Ea ar putea să nu fie interesată.

Hotărî să se ducă la Londra, să-şi vadă agentul de publicitate şi să prânzească împreună cu Tom. Apoi, pe seară, se va duce la căsuţă, sperând s-o găsească pe Polly singură.

Când se întoarse cu maşina de la Londra, se lăsase întunericul.

În aer plutea un miros înţepător, remarcă Paul

băgându-şi maşina în garaj. Miros de ars. Era un foc pe undeva – la această oră a nopţii? Chiar când privi, flăcările izbucniră din spatele dudului.

Căsuţa lui Polly!

Dumnezeule, căsuţa era în flăcări!

Maşina lui Robert era pe drum, iar în spatele ei maşina prietenei doamnei Hammett care o adusese de la partida de whist.

Robert se uita neputincios la clădirea care ardea. Lângă el, era preţiosul birou al lui Polly.

— Am venit să salvez ăsta, spuse el când se apropie Paul. Dar fumul este prea gros ca să te mai aventurezi. Polly şi cu mine tocmai ajunsesem de la Carchester când s-a întâmplat. Se pare că a pornit de undeva din afara bucătăriei. Ne-am grăbit să scoatem căţelul şi am reuşit să cărăm biroul în siguranţă. dar acum. dădu din umeri. Cineva s-a dus să telefoneze la brigada de pompieri, dar mă îndoiesc că vor ajunge la timp să mai salveze ceva.

Doamna Hammett spuse agitată:

— Nu înţeleg ce s-a întâmplat. Slavă Domnului că aveam poşeta cu bani la mine!

Ea stătea acolo, mormăind ceva despre ameninţarea din scrisoarea otrăvită despre care îi spusese Polly. „Dacă nu pleci repede, te vei afuma ca un şoarece în hambar”.

Începu să cerceteze mulţimea care se aduna şi văzu o siluetă anume.

— Vreau să vorbesc cu tine! strigă ea, dar braţul pe care îl prinsese se smuci şi silueta dispăru.

Paul întrebă precipitat:

— Polly? Unde este Polly?

Robert spuse că era aici acum câteva momente.

Paul se simţi cuprins de o panică iraţională.

— Doar nu a intrat acolo?

Prietena doamnei Hammet, stând alături, zise că o auzise pe Polly spunând că era îngrijorată din cauza motanului.

— Oh, nu! gemu Paul.

Se repezi spre casă. Lângă gard era o ladă pe care o

puse lângă geamul dormitorului. Se urcă pe ea şi începu să strige prin fereastra deschisă pe care ieşeau valuri de fum.

— Polly! Eşti acolo? Polly?

Ea apăru clătinându-se spre fereastră, cu faţa înnegrită şi tuşind.

— Nu-l găsesc pe Whiskers, strigă ea. Nu-l pot găsi.

El se căţără prin deschizătura geamului, o prinse şi o forţă să coboare până atinse lada.

— Coboară. Repede.

— Dar tu.

— Vin şi eu. grăbeşte-te.

Focul cuprinse şi scările.

Lada era prea şubredă ca să suporte greutatea amândurora şi se prăbuşi cu zgomot, făcându-i să aterizeze în stratul de flori.

Whiskers, ascuns într-un tufiş, paralizat de frică, miorlăi când Polly aproape căzu peste el.

— Oh! strigă ea râzând şi plângând. Nu era înăuntru.

Paul înjură în şoaptă.

Sosi brigada de pompieri şi atenţia mulţimii se îndreptă spre ei. Paul se ridică în picioare, trăgând-o şi pe fată în sus. El tremura de furie şi agitaţie.

— Deci, pisica nici măcar nu era acolo! Şi tu ai fi putut să mori! îţi dai seama? Cum îndrăzneşti să-ţi rişti viaţa pentru un motan care nici măcar nu era acolo?

Ea îl privi năucă.

— Îmi pare rău, nu m-am gândit. Mi-am amintit că l-am lăsat pe Whiskers dormind pe patul meu şi uşa închisă. Nu-l puteam lăsa să ardă de viu – dar trebuie să fi ieşit pe fereastră. Îmi pare rău, Paul. Îţi mulţumesc că ai venit să mă salvezi.

El o trase în braţe şi o făcu să tacă printr-un sărut care părea că nu se mai sfârşeşte.

Robert, care făcuse ocolul casei, alarmat fiindcă n-o găsise pe Polly, se opri. Rămase acolo un lung moment şi apoi plecă. Ştia că nu există nicio speranţă pentru el.

Când, în cele din urmă, Paul îi dădu drumul, Polly spuse mişcată:

— De ce ai făcut asta?

— Fiindcă te iubesc.

— Oh, Paul! spuse ea copleşită.

El o trase mai la întuneric. Mulţimea privea tulumbele pompierilor. Nimeni nu dădea vreo atenţie cuplului.

— Nu suport să-mi văd draga mea casă în flăcări, şopti Polly.

— Atunci, nu te uita. spuse el şi o răsuci ca să stea cu spatele la foc, apoi o luă din nou în braţe. Dacă ţi s-ar fi întâmplat ceva. spuse el şi nu mai putu continua.

— Trebuie să fie o nebunie de vară. murmură ea. Cum de poţi să mă iubeşti?

— Rosalie a fost un miraj, răspunse el grav. O deziluzie. M-a acuzat că sunt atras de tine, de la început. Nu am crezut-o atunci, dar avea dreptate, Polly. Chiar din ziua în care te-am văzut la licitaţie, nu am mai fost în stare să mi te scot din minte. Nu pot trăi la White Ladies fără tine.

Ea nu mai putu să spună nimic. Se sărutară din nou, nepăsători la orice, agăţându-se cu disperare unul de altul, de parcă le-ar fi fost teamă să nu-şi piardă nou găsită fericire.

— Te măriţi cu mine, Polly?

— Dacă poate să vină şi Judy, câteodată!

— Poate să vină Judy şi orice alt copil care are nevoie de o vacanţă, promise el.

O tuse discretă lângă Polly îi făcură să se întoarcă.

— Pot să vorbesc cu tine, dragă? se auzi vocea doamnei Hammett. Ştiu ce s-a întâmplat, adăugă ea. Cine a pus focul, a trimis scrisorile veninoase şi celelalte. Paul se uită la Polly.

— Scrisori veninoase? Cineva îţi voia răul? De ce nu mi-ai spus?

— Ssst, îl linişti ea. Nu are importanţă, acum. Nu mai are importanţă, zâmbi ea.

— Hai în casă, doamnă Hammett. Nu putem vorbi aici, propuse Paul.

Aşezaţi în hol la White Ladies, doamna Hammett începu:

— Este vorba despre Lily. Era cam prostuţă, dar inofensivă, până când i-a intrat în cap domnul Richard şi când el a plecat nu şi-a mai putut veni în fire. Credea că tu eşti vinovată de plecarea lui, se uită ea către Polly.

Polly era uluită.

— De ce eu? se uită neputincioasă la Paul, amintindu-şi acuzaţia Laurei Beatty că ea fusese responsabilă de fuga Rosaliei.

— În noaptea petrecerii. spuse doamna Hammett şi se opri, uitându-se nesigură la Paul.

— Este în regulă, Hammy. Poţi vorbi deschis, o îndemnă Polly, luându-i mâna lui Paul. Noi o să ne căsătorim, spuse ea mândră, drăgăstoasă.

— Felicitări, domnule Denham şi ţie, dragă, rosti doamna Hammett uimită.

— Continuă, o îndemnă Polly.

— În noaptea petrecerii, repetă doamna Hammett, Lily l-a văzut pe domnul Richard ducându-te acasă. V-a urmărit, furişându-se. Sora ei a făcut acelaşi lucru, o dată. Scria scrisori veninoase când prietenul ei s-a descotorosit de ea. Asta m-a făcut să mă gândesc la Lily când ai început să primeşti scrisori sub sticla de lapte. Am văzut-o pe Lily furişându-se prin mulţime în seara aceasta. Când am vrut să vorbesc cu ea, a fugit, dar eu m-am luat după ea. Era într-o stare, biata fată şi mi-a mărturisit totul. I-a intrat în capul ei nărod că tu l-ai făcut pe domnul Richard să plece. Biata ei mamă este tare supărată. este sora mea, domnule. se uită rugătoare către Paul. A trimis după doctor şi sigur că va fi trimisă într-un sanatoriu, ca sora ei înaintea sa. Se trage dinspre familia tatălui, termină doamna Hammett. Sper că nu veţi fi prea dur cu biata fată, domnule. Să ardă căsuţa drăguţă şi totul. A fost un lucru îngrozitor, ştiu.

Paul răspunse că totul se va reconstrui şi nu va fi dur cu Lily, întrucât nu avea mintea întreagă.

Polly anunţă că va suna la Moorings pentru a-şi lua o cameră peste noapte. Apoi strigă râzând:

— Uite cine a venit!

Pe uşa deschisă, intră un motan ofensat, urmat de Pickes.

Vesel, Paul anunţă că de acum încolo casa lui va fi şi casa motanului şi căţelului lui Polly, iar când doamna Hammett plecă, adăugă:

— Şi casa ta, iubita mea.

Niciodată nu-i spusese Rosaliei „iubito”, dar se pare că lui Polly i se potrivea.

Apoi, Polly propuse să se ducă să-l caute pe Robert şi să-i spună. Dar când îl căutară, Robert plecase.

Sfârşit